This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

55. d. 46.

P. PHILIPPI
BONANNI
SOC. IES.
ORDINES
EQESTRES

[redacted]

ORDINUM EQUESTRIUM ET MILITARIUM CATALOGUS

IN

IMAGINIBUS EXPOSITUS

ET

CUM BREVI NARRATIONE

OBLATUS

CLEMENTI XI.

PONT. MAX.

A P. PHILIPPO BONANNI

SOCIETATIS JESU.

SUPERIORUM PERMISSU.

SUMTIBUS

VIDUÆ CHRISTOPHORI WEIGELII CIVIS NORIMBERGENSIS A. C. MDCCXXXII.

BIBLIOTHECA · BODLEIANA ·

LECTORI S.

IN duplici Catalogo Religioſorum Ordinum edito, quo Viri & Mulieres Deo ſacræ comprehenduntur, tertiam partem promiſimus, in qua Ordines Equeſtres & Militares indicarentur, ſingulorum Iconibus adjectis cum brevi explicatione, in quibus eorum inſignia & indumenta propria apparerent, ob eaſdem rationes, quæ ad Catalogum Religioſorum Ordinum conficiendum nos impulerunt; quamvis de illis luculenter egerint permulti, & magni nominis Scriptores. Eos igitur excipe ordine alphabetico diſpoſitos, neglecta temporum ſerie, ne ulli antiquitatis jura ſibi demere voluiſſe videar, ſi forte aliquis cæteris immeritò antepoſitus appareat; ſingulorum tamen origo ex probatis Authoribus referetur.

Iu expreſſione imaginum ſingulas veſtibus indutas producemus, quæ Ordinis Conſtitutiones præſcripſerunt; Equites verò, quibus nulla indumenti forma impoſita fuit, ea veſte exornatos delineari curavimus, quæ communiter adhibebatur tunc temporis, & in ea regione, quando eorum ordo inſtitutus fuit, vel militaribus armis inſtructos.

Eos in Claſſes diſtributos non invenies, ad quas referri potuiſſent, ut monuit inſignis Scriptor Franciſcus Sanſovinus lib. 2. de Equitum Origine, Una enim eos continet, qui & militiæ & Religionis leges ſervant, ut Melitenſes, S. Jacobi, St. Stephani, aliique: Altera Equites comprehendit cruce vel torque inſignitos, qui tantùm quibuſdam legibus parent, quas illis Supremi Principes impoſuerunt. Tertia demum Equites numerat, qui à calcaribus aliiſque inſignibus denominantur, quibus à Principibus donati ſunt, ex omni hominum conditione ſelecti, & perſæpè ſine meritorum diſpoſitione, ſed ob unicam Principis benevolentiam ad eum gradum evecti. Atque hic judico animadverſionem ponere, quam P. Andreas Mendo præpoſuit in ſuo volumine de ordinibus militaribus, ſcilicet *me non decernere aut diſcutere, utrum omnes Ordines Militares, quos in medium proferemus, ſint ſtrictè & propriè Religiones, & an approbationes Pontificiæ eo tetenderint, ut Religionem conſtituerent. Hæc enim diſceptatio noſtro inſtituto parum eſt opportuna, cum ſufficiat Ordines Militares referre, nec cum illos recenſebo judicet quiſquam eos, à me ut ſtrictas Religiones præfigi.*

Inſuper Catalogus eà ratione diſponi poſſet, ut primùm Ordines comprehenderentur, qui noſtra hac ætate numerantur, deinde cæteri ſequerentur, qui elapſis temporibus floruerunt, nunc penitus extincti, ſed ne diſpoſitio litterarum immutaretur, quibus nominantur, ex narratione ſingulorum id indicabitur.

Cum autem plerique Equitum Ordines multa nomina ſortiti fuerint, E. G. Melitenſes dicti ſint S. Joannis, Hieroſolymitani, Hoſpitalarii & Rhodiani, illos ſub uno tantùm, ut placebit, indicabimus. Ita pariter Militiam Conſtantinianam referemus, quam plurimi Authores Angelicam & Aureatam dixerunt, atque ob id cæteris propoſuerunt. Sicuti etiam legitur in titulo voluminis, in quo recenſentur Conſtitutiones, Diplomata, Bullæ, & Privilegia ejusdem Ordinis. Eandem pariter cæteris Ordinibus ſaltem tempore antecellere permulti Scriptores affirmarunr, licet non deſit recentior aliqnis, qui contradicit; quamobrem Eruditus Pater Jacobus Gretſerus in ſuo volumine de Cruce, lib. 2. cap. 57. loquens de Militiis cruce ſignatis concludit inquiens: *Ante hos omnes (id eſt Ordines Militares cruce ſignatos) crucis inſigni utebantur milites Militia Conſtantiniana à Conſtantino Magno inſtituta, & ad Imperatores Conſtantinopolitanos jure velut hæreditario transmiſſa, ad cujus imitationem & ſimilitudinem conformati fuiſſe videntur ordines illi militares, qui poſteris ſeculis varios habuerunt Parentes & Fundatores; ejusdem tamen cum Conſtantino Conſilii & propoſiti, quod erat, ut gloria crucis toto orbe terrarum propagaretur, & ubique contra inimicos crucis defenderetur.* Hactenus Gretſerus.

Suam originem igitur è cœlo prognatam eſſe gloriatur hic ordo, tunc quando circa annum 312. Conſtantinus Magnus cum Maſſentio militaribus copiis ſuperiore conflicturus angeretur, ob dubium exitum pugnæ, & à Deo efflagitare Divinum præſidium, mirabili viſione (ut referunt Euſebius Pamphili, Sozomenus, & Zonara, victoriam ſibi annunciari promeruit, Splendidam enim Crucem in cœlo aſpexit, quam Inſcriptio decorabat: *In hoc ſigno vinces*, eàdemque verba Angelicis vocibus repeti audivit; ſed cum adhuc Imperator dubitaret, ei dormienti Chriſtus apparuit, eique præcepit, ut ſigno oſtenſo in cœlo milites muniret, tanquam valido præſidio, contra hoſtes: Quamobrem Conſtantinus crucem juxta exemplar auro & gemmis diſtinctam imperali labaro impoſuit, eodemque ſymbolo ſeſe ac milites exornavit, atque inſignem victoriam de hoſtibus retulit; ob quam Crucem in celebri Urbis loco erigendam juſſit, & ferri in labaro in bellicis expeditionibus cujus tutelæ quinquaginta ſelectos milites deſtinavit, ſicuti refert in ejus vita præter cæteros Euſebius lib. 1. cap. 20.

Hæc fuiſſe affirmant felicia Conſtantinianæ militiæ primordia, quam abunde comprobari ajunt Joſeph Michieli, Franciſcus Mennenius & P. Laurentius Finicchiarus ex antiquo marmore, in ærario Romano poſito, in quo Sculptor

ptor Conſtantinum expreſſit, in imperiali ſolio Crucem Equitibus donantem, addita ſequenti inſcriptione:

CONSTANTINUS MAXIMUS IMPERATOR
POSTQUAM MUNDATUS A LEPRA PER MEDIUM
BAPTISMATIS, MILITES SIVE EQUITES
DEAURATOS CREAT IN TUTELAM
CHRISTIANI NOMINIS

Congruebat hæc ſculptura hiſtoriæ Nicephori Caliſti ex Græco idiomate translata à doctiſſimo P. Frontone Ducæo, ubi lib. 7. cap. 46. pag. 515. de Conſtantino, *ut memoria continua milites Chriſtum colore aſſueſacerent, arma eorum ſigno crucis exornat.* Hæc eadem verba leguntur in translatione facta à Joanne Lango Regio conſiliario, pag. 345. Impreſſionis Parienſis anni 1574. Qua de cauſa Prudentius æquè antiquus & pius celebrans præconia S. Crucis, & victoriam à Conſtantino relatam ita cecinit:

Chriſtus purpureum gemmanti textus in auro
Signabat Labarum, Clypeorum inſignia Chriſtus
Scripſerat, ardebat ſummis crux addita criſtis.

Ubi vides (loquar cum docto P. Gretſero de cruce lib. 2. cap. 51. *Prudentium non tantùm crucem in Labaro, ſed & in ſcutis & gales militum Conſtantinianorum prædicare. Nec videtur tantùm Prudentius ad morem ſui ſeculi reſpexiſſe cum hac ſcriberet,* (nempè ad annum 390. quo vivebat ſub Theodoſio ſeniore) *ſed ad veritatem, & ad ipſum Conſtantini exercitum.* Diſertis verbis hoc confirmavit Sozomenus, qui floruit anno 440. ſub Theodoſio Juniore dicens: *In ipſis armis ſalutaris trophei ſignum inſculpi curavit.*

Adeo præclaræ origini acceſſiſſe fertur Authoritas S. Pontificis Sylveſtri, cum ſplendidis appellationibus; nam dictus eſt præter nomen Angelici & Aureati, Conſtantinianus Imperialis ab ipſo Imperatore Conſtantino, aliiſque Imperatoribus, qui Magni Magiſtri ejuſdem Ordinis extiterunt, & S. Georgii à Divo Martyre, cujus patrocinio commendatus fuit, ob plures ejus apparitiones, quibus in arduis præliis adeſſe militibus conſpectus fuit.

Eiſdem Equitibus quaſdam leges optimi Moderatores poſt Conſtantinum ſcribendas curarunt, & decem capitibus comprehenduntur, ex Regulis S. Baſilii excerptæ, quas petente Marciano Auguſto S. Leo Primus confirmavit, ut conſtat ex imperiali Diplomate Leonis primi Cæſaris in lib. de Privileg. ejus ordinis pag. 2. & deinde alias regulas ſeptem & ſexaginta capitibus comprehenſas Iſaacus Angelus Flavius ſupremus Magiſter condidit, & promulgavit in totius ordinis conventu anno 1190. Bizantii habito.

 Floruit

Floruit hæc militia ob res præclarè geſtas, quas abundè referunt Hiſtoriarum monumenta, ſed proceſſu temporis maxima vulnera recepiſſe, & antiqui nominis gloriam plurimum imminutam fuiſſe, negari non poteſt, non tamen penitus deletam; nam Pontifices Maximi, & Europæ Principes, antiquiores Pontifices & Cæſares æmulati, Equites hujusmodi benignè foverunt, iisque ſecuritatem additis privilegiis ſunt impertiti, quamobrem Leonis magni ſequuti Calixtus III. Pius & Paulus II. Sixtus IV. Innocentius VIII Paulus & Julius III. Paulus & Pius IV. Sixtus V. & Clemens VIII. ita pariter Auſtriaci Cæſares, quos inter Ferdinandus II. in ſolemnibus Comitiis Ratisbonæ Magnum Magiſtrum & Conſtantinianum militiam ſub tutela ſuſcepit, & prædeceſſoris ſtatuta nuper confirmavit Leopoldus I. Catholici quoque Hiſpaniarum Reges Philippi II. III. & IV. privilegia Religionis in Regnis ſubditis illæſa eſſe juſſerunt.

Ejusdem ordinis ſeptuaginta duo Imperatores Græci & Romani Magiſtri extiterunt, ut refert P. Andreas Mendo pag. 5. de ordin. Militar. Inter eos præcipuos Magiſtros fuiſſe ex Familia Angela Flavia Comnena profectos Pontificiæ Bullæ declararunt; ſed Græcorum Imperjo jam declinato, ſub uno Andrea Angelo Flavio ejusdem ſtirpis ſuperſtite ultimo Macedoniæ Principe extabat, & ob ejus ſpontaneam abdicationem ac Ceſſionem ad Sereniſſimum Principem Farneſium translatus fuit ſupremus ejus Ordinis Magiſtratus, quam ceſſionem Innocentius XII. ampliſſimo Diplomate *Sinceræ Fidei* dato die 29. Octobris ann. 1699. benignè approbavit, eamque Dignitatem Sereniſſimæ Familiæ Succeſſoribus pro tempore exiſtentibus conceſſit.

Quamobrem Sereniſſimus Princeps Franciſcus Farneſius Placentiæ & Parmæ Dux, & S. R. Imperii Vexillifer perpetuus omni conatu ad priſtinum ſplendorem hunc ordinem revocare ſtudet, ejusque legum inſtauratio magna animi alacritate curat, ut iterum confirmetur, ut ad Divini nominis gloriam majora ſemper ſuſcipiat incrementa.

Obligationes quibus Equites obſtringuntur ſunt Obedientia Magno Magiſtro, Charitas, qua Deum ſuper omnia diligant, paratique ſint ad ſanguinem effundendum pro ejus gloria, & qua Proximum ament & juvent, Viduarum & pupillorum Patronos ſe reddant, pacem inter diſſidioſos concilient. Tenentur etiam ſi non poſſint ipſimet adire, cum bellum committritur in hoſtes S. Fidei duos milites mittere ſuis expenſis, & ad alia multa in Regulis expreſſa, quæ recenſentur in libro ſtatutorum & Conſtitutionum ejusdem Ordinis.

Cætera quæ ad eundem Ordinem ſpectant brevi narratione exponentur cum imaginibus Equitum in paginis Catalogi.

Eques

I.

Eques ab Agno Dei dictus.

IN hiſtoria, quæ de ordinibus Militaribus anno 1699. gallico idiomate typis edita fuit Amſtelodami, ſub numero 104. hic ordo refertur, cujus denominatio videtur accepta ab Icone Agni, quæ ex torque dependet, eaque dicitur proprium inſigne ejus ordinis fuiſſe. De origine autem nihil additur, nihilque de Equitum indumento & obligatione. In imagine, quam Author ejus voluminis expoſuit, miles exprimitur armatus ſerica faſcia cinctus, & brevi clamide ex humeris pendente ornatus. Additur tamen, ex Scoticis Annalibus conſtare, Joannem Scotorum Regem, qui Boni cognomentum ſibi demeruit, die decima Julii anni 1564. ob ſuam inaugurationem celebri, deſiderans, gratas ſui animi vices aliquibus ſubditis oſtendere, eos tali torque decoraſſe. In nummo, ea ætate cuſo, ille exprimitur: Agnus à numiſmate dependet, à duobus Aligeris ſuſtentato, in quo imago noſtri Salvatoris, cum Epigraphe: *Deus Protector noſter.* Quæ omnia clarius apparebunt in parte ſecunda ſub numero primo.

II.

Eques Alcantaræ in Regno Legionis.

SUerus Fernandez ſimul cum fratre ſuo Gomeſio, ut Maurorum incurſiones fugarent, inſignes nobilitate apud Legionenſes Equites circa annum 1156. inſtituerunt. Eorum ordinem S. Juliani de Pirario dixerunt ex eo, quòd in oppido ejus nominis primum ordinis cœnobium inſtructum fuerit, auſpiciis Ferdinandi Legionis, & Galiciæ Regis, qui ſe ejus ſodalitii Protectorem in Diplomate anni 1176. nuncupavit. Illum Alexander III. an. 1177. ſub Regula Ordinis Ciſtercienſis approbavit; Lucius deinde III. an. 1183. confirmavit, & Gomeſium primum S. Juliani de Pirario Magiſtrum nominavit. Inſigne ſodalium tum fuiſſe Arborem Pirum viridem in campo aureo docent litteræ fraternitatis cum militibus S. Jacobi contractæ anno 1202. Manſit illud nomen, donec Alcantaræ oppidi poſſeſſione aucti milites fuerunt, quam Alphonſus VIII. Rex Mauris eripuerat, donoque dederat Ordini Calatravenſi, & hujus Magiſter ex conſilio Regis tradidit Nunnio Ferdinando III. Pirarii Magiſtro, ut ex eo, tanquam ex munitiſſima arce hoſtium vires cum ſuis militibus retunderet, ea lege, ut in poſterum hujus ſodalitii fieret Unio, & legibus Calatravenſium ſubjaceret; Inde Sede Alcantaram translata, Didacus Sanctius IV. Ordinis Magiſter, aſſumpto titulo Magiſtri Calatravenſis, inſignibus Piri duos compedes addidit, quos Calatravenſes diſcriminis ergo cum cruce rubea geſtare ſolebant, & Alcantaræ milites dixit. Beneficiis demum Lucii II. a Calatravenſium Poteſtate ſe eximentes, anno 1411. ab illis militibus auctoritate Benedicti XIII. crucis viridis figura florida in candido ſcapulari ad lævam ſe diſtinxerunt, quam n. 2. indicat, cum antea cucullo & rubra faſcia tantùm diſtinguerentur, & Calatravæ Equites eandem crucem rubeam in veſte candida

da retinuerunt. Caſtitatem ad normam D. Benedicti à prima ordinis Inſtitutione profeſſi ſunt; Paulus III. anno 1540. matrimonium, uti Calatravenſibus, indulſit. Sublatis horum ordinum magiſtris, ab Innocentio VIII. impetratum eſt, ut honor ille ad Ferdinandum Regem tranſcriberetur. Alexander VI. Leo X. & Adrianus VI. in Caroli V. gratiam ipſi, & Succeſſoribus, iſtos ordines ſemper adminiſtrandos conceſſere.

III.

Eques Amaranthæ dictus.

AMaranthæ nomen à flore immarceſcibili Chriſtina, Suecorum Regina, ſibi impoſuit, cum Stocholmi ordinem Equeſtrem fundavit, cujus Aſſeclæ fideles ſe fore ſpondebant, ut ab omni infortunio illam defenderent; Virtutem & Juſtitiam etiam promoturos, nihilque acturos, quod animum nobilem dedeceret. Singulis illa clamydem donavit e ſerico purpuream, ſupra quam acu pictum erat ejus ordinis Emblema, ſcilicet, Bulla aurea, gemmis exornata, in qua duæ litteræ A ſibi adverſantes. Hæ in circulo erant ex foliis lauri compoſito, illumque faſcia alba circumdabat, his vocibus Italicis inſcriptis: *Dolce nella memoria.* Hæc omnia expreſſa ſunt ſub num. 3. Hoc idem Emblema aureum e torque pendebat, quo ſinguli exornabantur. In tali ordine quamplurimi magnates numerabantur; ſed Chriſtina e vivis erepta, eorum memoria pariter evanuit.

IV.

Eques S. Antonii in Æthyopia.

HUnc ordinem fuiſſe inſtitutum anno 370. narrant Scriptores ad debellandos fidei catholicæ hoſtes à Jo. Imperatore Æthyopiæ, qui cum pretioſus vocaretur, poſtea Prete

 Janni

Janni à vulgo dictus eſt. Regulam accepit à S. Baſilio Magno ſub invocatione S. Antonii, qui ejus imperii eſt Patronus. In duas Claſſes dividitur ordo: altera earum monachos continet, altera milites. Hi crucem ſuperius & ad latera liliatam ferunt, coloris cærulei in campo nigro, ut apparet ſub. n. 4. eamque aureis filis circumdatam voluit Philippus Jo: filius. Hunc ordinem primum S. Baſilius approbavit, poſtea S. Leo Pontif. deinde S. Pius V. Eadem ſtatuta obſervant Equites, quæ Conſtantiniani, & votum emittunt profundendi ſanguinem, ſi neceſſe ſit, pro catholica fide. Magiſter ordinis ſuam habet ſedem in Inſula Meroe, ipſi ſubjecta. Innumera ferè monaſteria poſſidere narratur, in quibus ſunt *Abbates Monachi* & Abbates Militares, quorum quisque ſuis ſubditis imperat, ſed omnibus Magnus Magiſter præeſt. Ritum illum eligendi fusè narrat Juſtinianus pag. 67. In ejus aula famulantur centum Equites, qui dicuntur magnæ Crucis; 2500. Equites inferiores, præter centum famulos. Equitis indumentum antiquitus tunica erat lanea ultra genua extenſa, quam crux decorabat. in ſolemnibus functionibus cucullam addebat circa collum criſpatam, cum manicis amplis usque ad terram protenſis, Caput bireto quadrato operiebatur: at decurſu temporis diverſam formam habuit, eamque eſſe aſſerit Juſtinianus, quæ à nobis exponitur, à Cæſare Veccellio delineata.

V.

Ordo Sacer S. Antonii in Æthyopia.

POſtquam Joannes militum ordinem inſtituerat ſub invocatione S. Antonii, ut armis contra Infidelium incurſiones dimicarent, pro certo habens validiora arma contra illos ſacras preces exiſtere, alium ordinem Religioſorum monachorum ſub eadem invocatione inſtituit, quibus nigram veſtem præſcripſit, cruce cianea obſignatam, formam litteræ T. expri-

exprimente, quam ante pectus D. Antonii pependiſſe veteres Annales tradiderunt.. Illam ſub num 5. expreſſimus. Uterque Ordo Sacer, & militaris, in Inſula Meroe, a flumine Nilo circumdata, & Equitibus donata a Philippo, Joannis Regis filio, ſtationem poſuit, & ſub Regula S. Baſilii militat, confirmatus, a S. Leone ſummo Pontifice, & a S. Pio V. Sed ob errores Schiſmaticorum ab Eccleſia Romana utraque Ordinis Claſſis eſt diviſa. Utraque proprium Abbatem Generalem agnoſcit, & omnibus Magnus Abbas ſeu Magiſter præeſt, qui viciſſim ab utraque eligitur: Ad claſſem monachorum milites tranſire poſſunt, ut vitam in ea ſanctiorem ducant in ſenectute. Oblati & famuli etiam numerantur, quibus peculiaris Prior moderatur. Veſtis eorum fere ſimilis erat veſti militum, manicas tamen anguſtas habebat, caput amplum Caputium tegebat monachorum more, qui ſub Regula S. Baſilii militant; modò tamen tunicam nigram retinent usque ad terram protenſam, cum parvo caputio in terga dependente, caput autem bireto quadrato, ut plurimum cianeo plicabili contegunt, ut Icon oſtendit.

VI.

Magnus Abbas ſeu Magiſter Equitum S. Antonii in Æthyopia.

Diximus ordinem militarem S. Antonii in Æthyopia diviſum eſſe in Milites & Monachos, qui non armis, ſed precibus pro fide dimicarent. Hos etiam proprius Abbas dirigit, ſicuti milites proprium agnoſcunt. Utriſque tamen Magnus Magiſter præeſt, qui Magnus Abbas vocitatur. Is eligitur à viginti quatuor Equitibus, quorum duodecim milites ſunt, duodecim verò monaſticam vitam profitentur; ita ut alternatim ex utroque Cœtu eligatur. Ritum electionis fusè expoſuit Eques Juſtinianus de Ordin. Militar. tom. 1. pag. 67. Veſtis, qua utitur

Magnus Abbas, e cœtu monachorum electus, tunica eſt lanea & nigra uſque ad medias Tibias producta, ſupra quam cucullam addit amplam circa collum criſpatam, manicas habentem amplas uſque ad terram productas. Supra pectus crucem cæruleam, cæteris majorem, affixam oſtentat, ob quam a cæteris monachis diſtinguitur. An talem habitum hac noſtra ætate gerat, incertum eſt. In hiſtoria Æthyopiæ, à Ludolpho impreſſa, ſolùm narratur, magnum eſſe in ea Regione monachorum numerum, qui ſupradicta cruce diſtinguuntur à cæteris, ſub Regula S. Baſilii viventes, & nihil additur de eorum indumento.

VII.

Eques S. Antonii in Hannonia.

CUm Guilielmi IV. Progenies omninò defeciſſet, Imperator Ludovicus Bavarus Regionibus Olandiæ, Zelandiæ, & Friſiæ potitus jure fuit Margaritæ, Sororis Guilielmi, quam duxerat in uxorem; & Albertus Bavarus ejuſdem Imperatoris Nepos, cum Dominium in Hannonia teneret, ordinem Equeſtrem inſtituit ſub invocatione S. Antonii Abbatis (ejus initium fuiſſe anno 1382. ſub Urbano VI. affirmat Elias Aſmoles) Id egit Albertus, ut cæteros Europæ Principes æmularetur in ſacro bello contra Turcas, Terram Sanctam occupantes, ad quam ipſemet proficiſci decreverat. Verùm ob diſſidia inter Principes oborta, ſepoſitis Armis, milites etiam defecerunt. Eorum inſigne cingulum erat, quo Eremitæ utuntur, a quo baculus & campanula aurea dependebat, ſicut demonſtrat imago & numerus 6. inſignium.

VIII.

Eques Annuntiationis Angelicæ apud Sabaudos.

INſtituit hunc ordinem Amadeus VI. Sabaudiæ Comes, anno 1409. eumque inſigniri voluit aureo torque, figura collaris canis efformato, ex quo laminæ quatuor catenulis aureis connexæ

nexæ penderent, nodis inſuper Sabaudicis, quos ab Amoribus nuncupant, arte implexis. In illis quatuor caracteres F. E. R. T. inſerti videbantur, ut expreſſimus num. 7. Tali elogio magnitudinem gloriæ Amadeo primo Sabaudiæ comiti dedit *Fortitudo ejus*, quæ *Rhodum tenuit*, Rhodienſi Urbe Turcis erepta ſeu defenſa, ut Sabaudiæ Annales teſtantur. Ejus ordinis ſtatuta retulit Sanſovinus de orig. Equeſtrium Ordinum pag. 111. Ejusdem torquis forma retenta fuit uſque ad annum 1518. deinde Carolus III. ordinem dicavit B. Virgini die feſto Annuntiationis Angelicæ, in cujus memoriam addidit numiſma ejus imagine decoratum. Torquem autem formavit roſarum ramulis, caracteribus ſimul & nodis connexis, quibus quindecim Roſarii myſteria exprimuntur encauſtico albo & rubro. Die, quo equiti demortuo juſta perſolvebantur, Equites induebant amplam cappam albam, quæ poſtea in nigram commutata fuit. In ſolemnibus functionibus utuntur clamyde ſerica ampla e collo pendente coloris rubri cujus fimbriæ aureis encarpiis roſeiſque floribus exornantur. Ejusdem interior facies albo ſerico tegitur, addito torque aureo, qui ſupra pectus ab humeris pendet, ut apparet in imagine. Torquis verò clarius patet ſub num. 7.

IX.

Eques Aviſius ſive de Avis in Luſitania.

IN referenda Equitum Aviſiorum origine valdè inter ſe diſcrepant Scriptores. Cum omnia perpendere in hoc brevi catalogo nobis non liceat, ea, quæ certiora viſa ſunt, delibabimus. Cum igitur Alphonſus I. Rex Luſitaniæ, judicaret Urbem Eborenſem locum aptum ad Mauros debellandos, decrevit in ea caput, & Magiſtrum Equeſtris militiæ ponere anno 1162. annuente Alexandro III. Summo Pontifice, atque Eborenſis militia primùm dicta fuit. Cum autem Aviſium Caſtrum Alphonſus, Magiſter ordinis expugnaſſet, ad illud milites commigrarunt, in quo citius debel-

debellare Mauros poſſent; Manſit inde ordini Avenſium nomen, quem Innocentius III. anno 1204. ſub Regula Ciſtercienſi confirmavit. Cæterum cum Rodericus Garzias, ſeptimus Calatravæ Magiſter, Aviſios multis bonis locupletaſſet, illi ſe Calatravenſium legibus in ſignum grati animi ſubiecere; deinde Petrus VIII. Rex Luſitaniæ, Aviſios a Calatravenſibus ſejunxit, crucem viridem geſtantes, ſublata pyro arbore ad Alcantarenſium diſcrimen, cum antea rubeam & eandem cum Calatravenſibus præferrent. Ex antiquo ordinis ſigillo Franciſcus Rodericus affirmat, habuiſſe duos pullos aquilarum ad baſim crucis ut ſub num. 8. apparet. Hinc Authores aliqui hos duos ordines confundunt, qui tamen diverſi fuerunt. Habitus ordinis Avenſis fuit ſcapulare, cui aſſutum erat caputium, quod cum præliantes impediret, à Bonifacio IX. mutatum fuit in ſcapulare brevius, & crucem viridem liliatam, auro circumdatam, cum toga capitulari ex candida lana, ut apparet in Icone. Olim caſtitas ſervabatur, poſtmodum conjugalem profitentur.

X.

Eques Balnei in Anglia.

NArrant Scriptores, Henricum IV. Angliæ Regem ea die, qua inauguratus fuit, Equites creaſſe 46. Armigeros, qui præcedente nocte vigilantes balneo uſi fuerunt. Singulis tunicas virides ad talos demiſſas & pellitas donaſſe, eoſque geſtaſſe duplicem funiculum ex albo ſerico ab humero ſiniſtro dependentem. Vix credibiles videntur Ritus & cæremoniarum diverſitas, quæ in inſtituendis hujusmodi equitibus antiquitus adhibebantur; Illas paucis indicabimus. Qui ad hunc ordinem à Rege eliguntur, primum eremiticam veſtem cineritiam, & pileolo lineo induti accedunt; ſimul cœnant, ſinguliſque miniſtrant duo armigeri, & puer aſſecla. A cœna in cubiculum ſe recipiunt, ubi ſingulis lectulus cum velariis rubris extat, & vas balneatorium, in quo,

cum

cum ſe Deo commendaverint, ſe abluunt, ut deinceps corpore & animo mundo eſſe admoneantur. Mane inſtrumentorum muſicorum ſono excitantur, easdemque veſtes induunt. Tunc Angliæ Mareſcallus, & alii a Rege conſtituti, eis jusjurandum proponunt, quo Deum colere ſupra omnia promittant, Eccleſiam defendere, Regem honorare, juſtitiam propugnare, Viduas, Virgines, & Orphanos tueri. Hæc cum juraverint, muſicis præcedentibus cubicula repetunt, ubi Eremiticas veſtes exuti clamydem oloſericam, Enſem, galerum candidum candidis plumis ornatum induunt, Equos deinde, ſella & ephipiis pellibus nigris & albis exornatos, & cruce fronti præfixa conſcendunt. Ante ſingulos Aſſecla geſtat gladium capulo inaurato, de quo pendent aurea calcaria. Hac pompa tubis perſonantibus ad Regiam itur, ubi Rex jubet calcaria imponi à duobus Equitibus ſenioribus. Deinde ſimul omnes prandent, & poſt prandium ſacellum ſacrum adeunt, ubi gladium ſupra altare deponunt, illumque, dato pretio, redimunt. Die Coronationis Regis illum comitantur, clamyde cærulea induti, & nodo ex albo ſerico in formam crucis efformato cum capitio ad humerum ſiniſtrum. Pro teſſera ſolent tres aureas coronas in orbe aureo expreſſas habere, addita hac ſcriptione: *Tria in unum*, & Laciniæ ex biſſo purpureo appenſàs præferre. Cerne imaginem & ſub num 9. inſignium. Hunc ordinem exoleviſſe narrat Guilielmus Camdenus. Vide Franciſcum Redi in Adnotationibus libri, cui titulus eſt: Bacco in Toſcana. pag. 149. ubi varios ritus refert, quibus ejusmodi milites in Etruria inſtituti fuerunt.

XI.

Eques Bindæ dictus in Hiſpania.

MOs olim in Hiſpania erat, ut Equites Tyrones antequam inter Equites cooptarentur, una nocte vigilarent, & ante Altare depoſitis armis noctem orationibus traducerent, poſteroque

roque die in Miſſarum ſolemniis ab ordinis præſide militari Baltheo, ſeu tenia rubra quatuor digitis lata honoris ergo donabantur. A ſiniſtro humero ſub dextero bracchio dependebat. Illam pardi coloris nonnunquam fuiſſe apparet in hiſtoria Regis Joannis II. Hujuſmodi ordinis Author Alphonſus, Caſtellæ Rex, fuiſſe dicitur, qui regnabat ſub annum 1320. Seſe ille tali Baltheo cinxit, ſeque magiſtrum ordinis appellari juſſit. In eum, juventutis excitandæ gratia, ſolummodo eligebantur nobiles, natu minores, qui adeò opima patrimonia non poſſiderent, quique decem ſaltem annos in caſtris & Aula verſati eſſent; Illis impoſita erat lex arma ſuſcipiendi pro Eccleſia Catholica tuenda contra Infideles, fidem Regi ſervandi, aliorumque onerum, quæ Juſtinianus & Sanſovinus retulerunt. Ad quæ juramento ſeſe obſtringebant, non ſub peccati lege, ſed ad ſubeundas pœnas, ad Regis arbitrium inponendas. Hunc ordinem ampliavit Joannes primus, Caſtellæ Rex, cujus Filius Ferdinandus anno 1412. ad Regnum Aragoniæ tranſtulit. Ejus ſuprema dignitas in Hiſpaniarum Regibus reſidet; Equitis imaginem damus ſola ejuſmodi Binda ſive faſcia rubra inſignitam, ſicuti ſub n. 10. illa exprimitur.

XII.

Equites Bannereti.

EX veterum monumentis habemus, à Principibus ſubditos ad quoſdam gradus nobilitatis elatos fuiſſe, ob facultatem illis datam milites conſcribendi, eoſque ſub proprio vexillo ducendi, ut ipſis Principibus auxilium, cum opus eſſet, præſtarent. Hinc milites Bannereti dicebantur, (ut ait Du Gange in ſuo Gloſſario) & inter nobiles primarios habebantur. Ignoramus tamen, quonam tempore hujusmodi Equites primùm inſtituti fuerint. Sibi ſuaſerunt aliqui, illos exortos ſub imperio Conſtantini Magni, cum quinquaginta ſelectis Equitibus Labari cuſtodiam tradidit. Varios fuiſſe ritus apud Reges illos eligendi, fusè retulit Juſtinianus pag. 135.

135. Galea cælata uti illi poterant, Equites aurati apud aliquos dicebantur ob aureum Calcar illis tributum. Hujus generis Equites paulatim deleti ſunt, ne authoritate contra ſuos Principes abuterentur; remanet tamen apud aliquos facultas milites conſcribendi peculiari beneplacito illis à Regibus tributa. Nullo emblemate inſignitos fuiſſe referunt, ſed tantum vexillum breve & quadratum ferebant gentilitia teſſera exornatum, ut oſtendit num. 11. eo quod in eorum inauguratione vexilli appendices oblongi reſcindebantur.

XIII.

Eques S. Blaſii & S. Mariæ.

PRotulit Equitum ordinem Paleſtina, dictum S. Blaſii & Mariæ ſub regula S. Baſilii fundatum. Mennenius tamen aſſerit, ejusmodi milites Regulam S. Auguſtini profeſſos eſſe. Aliquos ex illis ſe vidiſſe affirmat Hieronymus Romanus, qui crucem rubram ante pectus ferebant, in cujus centro effigies erat S. Blaſii quæ videtur ſub num. 12. De illis mentionem fieri ait in Regulis ſeu *Practica* Cancellariæ Romanæ. Authorem talis ordinis ſe non potuiſſe reperire fatetur P. Andreas Mendo, affirmat tamen, ejus inſtitutum fuiſſe pugnandi contra Hæreticos & fidem defendendi. Legatur Joſephus Michieli in ſuo theſauro fol. 77. Crucem relatam expreſſimus ſub n. 12. Imaginem hic damus militis armis inſtructi, cum veſtem peculiarem ab iis uſurpatam Annales non referant. Eadem viſitur in volumine ordinum militarium, Pariſiis impreſſo anno 1670.

XIV.

Eques Briccianus ſive S. Brigittæ in Suecia.

NUnquam Hæreſis Arrianæ monſtrum vires ſuas adbibuit, ut fides catholica penitus deficeret, quin etiam validi oppugnatores illas retunderent, & omni conatu infringerent. In-

ter cæteros ſeſe ſtrenue oppoſuit in Suecia Sanƈta Regina Brigitta, quæ ut validius Arrianos expugnaret, ordinem Equitum inſtituit anno 1366. regnante Urbano V. Pontifice Maximo, qui Briccianorum diƈtus fuit; Cruce cianea a cæteris Equites diſtinguebantur Melitenſi ſimili, & ſub ea flammula exprimebatur, ut demonſtrat num. 13. qua fidei ardor ſignicabatur Equitibus ineſſe. Eam omnibus viribus defendere contra Hæreticos hi milites tenebantur, inſuper Mortuorum cadaveribus ſepulturam curare; Viduas & pupillos defendere; & infirmis in Xenodochio miniſtrare. Huc ordinem Urbanus V. ſuo diplomate approbavit, eidemque multa bona donavit Sanƈtiſſima Regina; ſed cum in Regno fides catholica defeciſſet, militum ejusmodi Inſtitutum evanuit.

XV.

Eques Calatravæ in Regno Toletano.

POſtquam Mauris ereptum fuit Calatravæ oppidum, illud muniendum eſſe viſum fuit, ut firmum contra Barbaros inſultus propugnaculum eſſet. Aderant tunc Toleti duo Ciſtercienſes Monachi, Raymundus Abbas, & Didacus Velaſcus, probatæ Virtutis miles, qui Abbatem impulit, ut curam muniendi ejus oppidi ſuſciperet. Id Regi Sanƈtio gratiſſimum fuit, ob idque pecuniam ſuppeditavit Joanni Præſuli Toletano, qui multos nobiles Viros, & populares extimulavit, ut cum Abbate pro Chriſtiano nomine diſcrimini ſeſe objicerent. In laboris præmium Rex munitum oppidum Abbati, & Sociis donavit anno 1158. & Abbas ſacram militiam erexit, cui Regulas Ciſtercienſium obſervandas tradidit. Eam Alexander III. approbavit, & cum per aliquod tempus Raymundus vixiſſet, quemdam Garziam primum Magiſtrum nominavit, & Innocentius III. confirmavit. Equites cruce rubra uſi fuerunt primùm cum ſcapulari, ut docent Diplomata approbationis; deinde Benediƈtus XIII. an 1397. crucem rubram, quatuor liliis inſignem cuculli loco deferendam

rendam decrevit, & Paulus III. ut unicam uxorem ducere poſſent, indulſit. Poſtea ſolemni Comitiorum lege ſancitum fuiſſe narrat Rodericus, ut vexillum ordinis ultra crucem rubram duabus compedibus, *Trava* vulgo dictis, alluſione ad Calatravam ordinis caput, ſignatum præferretur. Igitur in ordine Calatravæ proprium inſigne crux eſt rubra in quadruplici latere liliata ſupra pectus deferenda, ut exprimitur ſub num. 14. atque etiam in pallio ſeu cappa alba ſupra latus ſiniſtrum, ut in Icone apparet. Jura Magiſterii beneplacito Innocentii VIII. Garzia Lopetio defuncto, Ferdinandus Rex accepit, & commendas cœpit dividere, nullo equitum ſuffragio, ut mos erat.

XVI.

Eques Calcaris aurei.

INter equeſtres ordines ille eſt, qui Equites aurei calcaris comprehendit; eò quod è pectore ſingulorum aurea calcaris imago dependeat, ut oſtendit num. 15. Conceditur hæc nobilitatis teſſera à Summis Pontificibus diplomate, & præſertim iis, qui aliquod obſequium præſtiterunt, velut Pontificiæ munificentiæ monimentum; quamobrem iis omnibus conferri ſolet, qui tanquam onorarii Ephebi Pontificibus famulantur eo die, quo Pontificali Regno accepto, à Baſilica Vaticana ad Lateranenſem ſolemni Pompa proficiſcuntur. Hæc ſunt Diplomatis verba: Te auratæ militiæ equitem, ac Aulæ Lateranenſis, & Palatii Apoſtolici comitem facimus & creamus, teque aliorum Equitum. & Comitum hujusmodi numero & conſortio favorabiliter agregamus, tibique & torquem aureum, & enſem, & aurata calcaria geſtare licite volumus. Hujusmodi Equitum originem Conſtantino Magno multi tribuunt, & ab ipſo equites aureatos primùm vocatos fuiſſe aſſerunt ob torquem aureum, & deinde calcaris aurei, ob calcaria eisdem oblata, cum in ordinem Equeſtrem adſcriberentur,

 loco

loco annulorum, quos Equitibus Veteres conferebant. Immo eruditus Vir Franciſcus Philelphus in epiſtola 24. affirmat, eos ob aurea calcaria dictos fuiſſe aureatos. Quamobrem in multis Equeſtribus ordinibus aurea calcaria conferri ſolent illi, qui admittitur, ut ſciat miles, dimicandum ſibi eſſe in equo, atque ſtimulos habendos ad peragendas res laudabiles, & aurum tanquam lutum calcandum, quæ omnia præſcribuntur in regulis præſertim Equitum Melitenſium. Hujus generis Equites etiam ab aliis Principibus, præſertim Imperatoribus, inſtitutos fuiſſe ſcimus. Et in vita Nicolai Quinti narrant Baronius & alii ad an. 1445. Fridericum Imperatorem, cum à Vaticano ad Baſilicam Lateranenſem cum Pontifice equitaret, creaſſe in Ponte Molis Adriani 265. equites aureatos, ter enſe ſingulorum terga percutiendo. Imaginem expoſuimus Pontificii Ephebi aureo calcare exornatum, & ſub num. 15. ejus inſigne.

XVII.

Eques Canis & Galli apud Francos.

FIdei memorabile exemplum extare in Chriſtiana Republica narrant Illuſtre Ordinis Equeſtris Collegium, Cane, notiſſimo fidelitatis Symbolo inſignitum, & Religioni majorum propagandæ in nobiliſſima Familia Montmorentiadum fundatum; Ille enim Canis ſignum in Caſſide pro criſta geſtare ſolet; Narrant etiam Buchardum Montmorentiacum ad Aulam Philippi I. multis comitantibus Equitibus iviſſe, qui omnes Torquem Equeſtrem capitibus cervorum diſtinctum, caniſque effigie in ima parte pendente exornatum geſtabant, ut apparet ſub num. 16. Ordinis autem, qui Galli titulo circumfertur, Authorem dicunt Petrum Montmorentiacum, ſed incertum eſt erectionis tempus: ajunt aliqui Principes Gallos, pugnacis adeo animalis hieroglyphico ductos ſodalitium equeſtre inſtituiſſe, quòd Martis pullum eum vocet Ariſtophanes. Gallus inſu-

inſuper eſt Victoriæ ſignum, propterea ille victus ſilere ſolet, canere ſi vincat, & idcircò Martis Avis etiam dicitur. Cæterum quòd Montemorantiacam proſapiam, hiſce duobus ordinum militarium inſignibus nobilitatam reperiamus; haud erit incongruum, inſignia gentilitia ejusmodi ſymbolis condecorari ſolita, ob gentis apud Francos clariſſimæ dignitatem hic inſerere. Ea a multis retro ſæculis ex cruce candida, & aquilinis pullis cyanei coloris in campo aureo compoſita fuiſſe oſtendunt tabulæ Matthæi de Montemorantiaco Equitum Magiſtri, qui ſacro contra Albigenſes bello, cum Ludovico Philippi Regis filio, interfuit.

XVIII.

Eques Caligæ apud Venetos.

EXemplo Sodalitii militum Bindæ, quod in Regnis Hiſpaniarum floruiſſe diximus, erectum fuit apud Venetos Collegium Equitum, qui dicebantur *della Calza*, variis legibus conditis, quas ex antiquo codice reſcriptas retulit Juſtinianus pag. 111. nec niſi nobiles in illud cooptari fas erat. Hoc Inſtitutum renovatum an. 1562. & privilegiis decoratum, refert Leonardus Floravantes in ſpeculo ſuæ ſcientiæ univerſalis. Magiſtrum hujus ordinis appellari Dominum affirmat Mennenius; ab eo præſtantes Viros ob res præclare geſtas adſcribi a Duce, & torque aureo, cui D. Marci effigies ſive Leonis alati cum Epigraphe: *Pax tibi Marce*, donari. In ordine vero, de quo loquimur, qui erant adſcripti, tibias & Crura exornata ferebant duplici & diverſo colore imbuto tegumento. E. gr. dextrum crus albo colore tegebatur, ſiniſtrum autem purpureo, atque omnes ejus ordinis Equites coloribus variis invicem diſtinguebantur: At poſtea unicolores geſtari ab omnibus ſancitum eſt. Numerum vigeſimum non excedebant: In publicis & ſolemnioribus Conventibus cappam gerebant ſericam purpuream, & Biretum è ſerico villoſo purpureo. Singulis torques

aureus

aureus è collo pendebat. Imaginem hic expreſſimus, quam à Titiano delineatam typis vulgavit Cæſar Veccellius pag. 50. Ea enim veſte induti incedebant illius tempore, nempe anno 1580. Scilicet pallio cum caputio, in cujus interiore parte cujuscunque ſymbolum ſpectabatur acu pictum. Rubrum vel nigrum pileolum oblique ad aurem inclinatum capite gerebant, capillos prolixos ſerica adſtrictos faſciola habebant. Thorax erat vel bombycinus vel holoſericus vel auro contextus, cujus manicæ in quibusdam inciſuris ſubucula prominebat. Tibialia ſimul cum Caligis unita, variis coloribus erant picturata, & eorum alterum ad dimidium usque erat gemmis exornatum, ut demonſtrat num 17.

XIX.

Eques Cardui & Rutæ in Regno Scotiæ ſub Invocatione S. Andreæ.

REges Scotorum S. Andream Apoſtolum Regni tutelarem jamdudum agnoverunt, ob victoriam contra Athelſtanum relatam. Hinc originem traxiſſe creditur ordo Equeſtris D. Andreæ, cardui titulo in Scotia nobilis, cujus inſigne ſeu collare ex carduis compoſitum præferunt gentilitia Regum arma & nummi, hac addita Epigraphe: *Nemo me impune laceſſit*; aſperum quippe virgultum carduus, & aculeis armatum difficulter manibus contrectari poteſt. Fuit autem huic militiæ baltheus aureus & floribus Cardui orbicellis aureis rubeſcentibus innexi compoſitus, & infra præferens imaginem S. Andreæ, crucem decuſſatam ante ſe geſtantis. Inſtitutionem hujus ordinis aliqui referunt ad tempora Caroli VII. Francorum Regis, quibus Scoticum fœdus renovatum: Alii Achaium Scotiæ Regem circa an. 809. fuiſſe aſſerunt. Fuit etiam ſodalitium Equitum vulgo *Sertum Rutæ* nuncupatum, cujus inſigne fuit torques, qui duobus rutæ ramis componebatur, & infe-

inferius pendebat effigies D. Andreæ. Hujus inſtitutionis re-latio apud Joannem Leslæum, rerum Scoticarum ſcriptorem, non invenitur, quamvis dictus torquis ab eodem exhibeatur. Utrumque autem ordinem unitum fuiſſe Mennenius tradit, a Jacobo V. Scotorum Rege, & ſatis probatur ex torque, quem cardui flores & Rutæ folia invicem connexa efformant, ut apparet ſub num. 18. His Equitibus indumentum proprium fuiſſe præſcriptum non legimus, quare Imaginem militis tantum expreſſimus. Ab aliquibus geſtatum fuiſſe numiſma ſolum cum imagine D. Andreæ, ab aliis ſolam ejus crucem, ab aliis etiam florem cardui cum diademate ſuperimpoſito Hiſtoriæ narrant. Tale numiſma aureum in ſiniſtro latere fertur ab Equitibus appenſum teniæ ſericæ coloris cianei quatuor digitis latæ, quæ ab humero dextro dependet; ſupra pectus verò in parte ſiniſtra, cardui flos in circulo cianei coloris radiis argenteis exornato apparet.

XX.

Eques Cardui ſub Invocatione B. Mariæ apud Gallos.

Ludovicus II. Burgundiæ Dux, cognomento Bonus, circa annum 1403. exortis in Gallia factionibus Aurelianenſium & Burgundiorum, quibus Regnum multa mala paſſum eſt, ipſe, ut potentiam ſuorum majorum & propriam firmaret, in auxilium pupillorum Caroli Ducis Aurelianenſis, & Joannis, Angoliſmorum Comitis, Ordinem Equeſtrem Cardui D. Virginis inſtauravit. Collare aureum, ſive argenteum, ex liliis & quatuor foliis aut floribus Cardui crucem in eodem ſtatuentibus cum inſcriptione: *Eſperance*, ornamento dedit. Illud expreſſimus ſub num. 19. Ejus ſodalitii caput Dux ipſe ſe nuncupavit. Et Emblemate, carduis & liliis connexis, animi ſui magnitudinem contra omnes Fortunæ impetus expreſſiſſe videtur

tur. Lilium enim omnium antiquorum conſenſu ſpem indicat, proinde in plurimis Auguſtorum nummis expreſſum cum Epigraphe: Spes publica, Spes Auguſta &c. Juſtinianus affirmavit hujus ordinis primordia ad annum 1370. referenda eſſe. Ejus Equites in functionibus ſolemnibus induti apparebant cum tunicis ex ſerico purpureo (vulgo Damaſco) manicas ampliſſimas habentibus, baltheo erant præcincti, ex ſerico villoſo coloris à flore mali perſici expreſſi, & caracteribus inſignito *Eſperance.* Illud fibula aurea conjungebat, quæ ex encauſto viridi florem cardui repræſentabat. Cappam inſuper addebant ſericam cianei coloris, cujus partem interiorem tela ſerica rubra, & fimbrias aurei flores exornabant. Super cappam palliolum erat breve ex ſerico villoſo viridi, biretum ex eodem ejusdemque coloris caput operiebat: ex torque numiſma pendebat rubro & viridi encauſtico exornatum, in quo imago B. Virginis ſtellis redimitæ & ſolaribus radiis circumdatæ dependebat, quæ omnia clarius in Icone apparent.

XXI.

Eques S. Catharinæ.

ANno 1063. aliqui Viri nobiles, cœlitus illuſtrati, ad normam fere Equitum, qui dicuntur S. Sepulchri, ordinem militarem inſtituerunt ſub Regula S. Baſilii, eo fine, ut ſervarent Sepulchrum S. Catharinæ, in Monte Sinai poſitum, & peregrinantes è Græcia ad illud inviſendum, tuerentur in viis, & exciperent hoſpitio. Crevit eorum numerus, & Magiſtrum inter ipſos eligebant, pluribusque commendis potiebantur. Habitus erat albus, & in pectore dimidiam habebant rotam, quam enſis interſecabat. Profitebantur Caſtitatem Conjugalem, & unusquiſque duplicis anni ſpatio Sepulchrum S. Catharinæ cuſtodiebat. Ferè jam extinctus eſt hic ordo, cum Græcia in poteſtatem infidelium fuerit redacta, & hi Equites ſpo-

liati. Abbates Monachorum S. Baſilii, quibus cuſtodia corporis S. Catharinæ eſt commiſſa, admittere ſolebant aliquos in eum ordinem, poſtquam ejus Magiſtri deſierunt. Hæc omnia expoſuit P. Mendo de ord. milit. pag. 7. In tractatu, qui de ordinibus militaribus impreſſus fuit Pariſiis ann. 1671. apparet, adhuc aliquos numerari in eo ordine à Monachis S. Baſilii cooptati. Imaginem damus, veſte candida indutam, ſupra quam rota dimidia, gladio transfixa apparet; & clarius inter Inſignia n. 20.

XXII.

Eques Columbæ & Rationis in Regno Caſtellæ.

JOannes primus, Caſtellæ Rex, quo authore apud Hiſpanos ſupputandi ratio ab Æra Chriſtiana uſurpata eſt, anno 1390. paulo ante vitæ finem Inſigne equeſtre excogitavit, id eſt, Columbæ effigiem pendentem ex aureo torque, radiis ſolaribus diſtincto, quæ nobilibus, aulicisque proceribus ad præclara facinora honoris ſpecie objecta, eſſet incitamentum. Ejus generis plures torques ſolemni ritu ex Altari accipiens in Templo Urbis Segobiæ die S. Jacobo ſacro, inter Equites diſtribuit, cum libro Conſtitutionum, quibus ſinguli obſtricti eſſent, id eſt, ad Caſtitatem conjugalem, defenſionem Fidei catholicæ, & puniendum corruptores Juſtitiæ. Inſuper & aliud honoris inſigne, cui Rationis nomen dedit armigeris, & minoris conditionis nobilibus munificentiæ & Beneficentiæ conſequendæ ſpe propoſuit. Verùm ejus morte intempeſtiva res, priuſquam ſtabiliretur, evanuit. Hi, cum Rex ad bellum procedebat, geſtabant haſtas, in quarum apice vexillum exiguum pendebat. Imago addita repræſentat equitem torque indicato inſignitum, qui clarius ſub num. 21. apparet.

XXIII.

Eques Conceptionis B. Mariæ Virginis.

SUmmus Pontifex Urbanus VIII. anno 1625. ut narratur in ipſius Conſtitutione undecima, exhibita petitione Ferdinandi, Mantuæ & Caroli Nivernienſium Ducum, & Adulphi Comitis ab Altham, confirmavit Militiæ Chriſtianæ Inſtitutionem, in qua omnium Nationum Chriſtianarum Nobiles Viri reciperentur, ut pro Fide catholica terra marique pugnarent, ſub titulo Conceptionis B. Mariæ Virginis immaculatæ ſub Regula S. Franciſci, & ſub protectione S. Michaelis Archangeli & Baſilii. Idem Pontifex in conſtitutione 41. anno 1625. regulas & indumentum præſcripſit, ſcilicet, ut Crucem auream gererent in pectore, notis cærulei coloris vermiculatam, quæ in medio haberet ex una parte imaginem Conceptionis circumdatam cingulo S. Franciſci, ex alia vero imaginem S. Michaelis Archangeli, Tenia verò, cui affixa è collo pendebat, ſerico cæruleo atque aureo intexta eſſet. Aliam inſuper ſimilis formæ crucem præſcripſit, aſſutam pallio, & circum imaginem Virginis veluti in circulum cingulum S. Franciſci, atque inter quatuor crucis angulos veluti igneas linguas, in quarum medio velut fulminis aut ſagittæ cuſpis prømineret. Armorum verò Sociis crucem ſimplici ſerico raſo tantummodo contextam, præter aureum filum contortum, quod undequaque dictam crucem circumdaret, ut ſub num. 22. Regulæ Equitibus præſcriptæ in ea Conſtitutione recenſentur. Tenebantur ad vota paupertatis, Caſtitatis & Obedientiæ cum profeſſione fidei & juramento fidelitatis cum quibusdam conditionibus in eadem explicatis. Habito Viennæ Concilio Generali, ut Magnus Magiſter ordinis eligeretur magno nobilium virorum copia acceſſit, ſed diſcordiis obortis ordo hic brevi tempore evanuit. Illum militiæ chriſtianæ vocatum fuiſſe multi referunt.

XXIV.

XXIV.

Ordinis Conſtantiniani Angelici Aureati Supremus Magiſter.

CUm in varias militum Claſſes, ut in varia membra corpus, dividatur Conſtantinianus ordo, qui in Præfatione ad Lectorem relatus fuit, primum Locum obtinet ſupremus Magiſter, cujus munus eſt curare, ut quæ ſancita ſunt exactè ſerventur; novas etiam leges condere, & interpretari poteſt, & diſpenſare, cum ſibi licitum viſum fuerit; Poteſt creare milites aureatos, Comites, Barones, Doctores, & Notarios; laureare Poetas, legitimare ſpurios, infamia notatos abſolvere, & ad honores reſtituere (ſalvis tamen Pontificum Conſtitutionibus, per quas ſortè his privilegiis derogatum eſt.) Eidem omnes Equites ſubjecti obedientiam præſtare tenentur. In ſolemnibus Functionibus induitur thorace, fœmoralibus, & tibialibus oloſericis purpureis, & calceis ejusdem coloris. Hæc autem breve ſagum ex argentea tela cum latis manicis, ab humeris usque ad genua productum, operit, & ſago affixa ordinis crux holoſerica villoſa rubra pectus exornat. Baltheus villoſus coccineus ad enſis uſum fœmora præcingit, Galerum capite geſtat ex ſerico villoſo rubro ſemicubitalem, intrinſecus ſerico albo circumtectum. Quatuor Galero inſunt veluti alæ ſurſum erectæ, quarum altera in exteriori parte ſupra frontem exhibet venerabile Salvatoris noſtri Signum, ex auro contextum. Plumis etiam nigris Ardeæ decoratur. Pallium cæruleum ex holoſerico villoſo, & argentea tela interius ſubſuta, late ſolo protenſum induit. Pallium collo ſubnectitur oblongis funiculis, coccineo ſerico, auroque contextis, quos flocci conterminant. Quà lævum humerum tegit crux ordinis rubra, ſerico itidem auroque exornata in Pallio extat, quæ in Claſſe inſignium ſub n. 23. exhibita apparet, Torques inſuper

ex auro ante pectus pendet, quem in pag. ſequenti deſcriptum exhibemus. Extra vero ſolemnes functiones ſupremus Magiſter, & optimates holoſericam crucem in pectore, & aliam conſimilem in pallio ſupra ſiniſtrum humerum gerunt, quæ ad amplitudinem decem unciarum pedis extenditur. Aurea alia è collo pendens, uti aurea imago S. Georgii, haſta draconem ſternentis, adnectitur, ut inter Inſignia apparet num. 23.

XXV.

Torques aureus Magni Magiſtri Ordinis Conſtantiniani.

CRux, qua Equites Ordinis Conſtantiniani exornantur, duplex eſt: Altera eſt ex ſerico villoſo, quæ ſiniſtro humero apponitur, altera ex auro, qua pectus exornatur. Utraque purpureo emicat colore,& documento eſt Equiti,ut ſit paratus ad ſanguinem profundendum pro Chriſto; utraque auro circumdatur,quod eſt ſymbolum Charitatis,quæ inter virtutes primùm locum habet, & ab Equite debet exerceri. Qnatuor litteræ I. H. S. V. totidem Crucis angulis lilii ſpeciem præ ſe ferentibus inſertæ, menti proponunt cœleſtia illa verba: *In hoc Signo Vinces*, quæ Conſtantino victoriam de Maſsentio prænunciarunt. Crucem interſecant duo aurea haſtilia, græcam litteram χ efformantia, in cujus medio altera littera P. nitet, & conficitur monogramma, quod Chriſti nomen continet Cruci affixi. Monogrammati demum prima & ultima Græcorum littera A & ω circumſtant, cum per eas ſignificetur, Chriſtum eſſe principium & finem, à quo noſtrorum operum exordium deſumere & ad ipſum tanquam ſcopum illa dirigere tenemur.

Torques verò, quem Supremus Magiſter & Equites, magnæ Crucis dicti, in ſolemnibus functionibus præferunt, ex auro conſtat, gemmis undique exornatus; hic utrumque humerum Equitis circumdat, & pendens pectori ſuperſedet. Torquem

quem quindecim ſegmentis orbicularis formæ componunt, quibus totidem Divinæ Incarnationis myſteria ſignificantur, ſingula ſegmenta in cæruleis parmulis encauſto fabrefactis exhibent antedictum Salvatoris Noſtri Monogramma, additis hinc inde græcis litteris A. & ώ; ideoque monogramma pretioſis lapillis circumquaque eleganter diſpoſitis exornatur. Segmentum, quod medium locum tenet ſupra pectus, majus cæteris eſt, laureola foliis quercus, & Olivarum circumdatum, ab hac pendet Crux ordinis & imago D. Georgii haſta Draconem configentis. Quæ omnia clarius delineata apparebunt.

XXVI.

Eques Conſtantinianus dictus Magnæ Crucis.

NUmerantur in hoc ordine, ut diximus, Equites magnæ Crucis appellati, ſunt etiam ii, qui Equites Juſtitiæ ſive probatæ nobilitatis dicuntur. Inter eos eminent quinquaginta, qui cæteris loco & authoritate præcellunt, ſenatorio titulo præfulgentes, dicuntur etiam militiæ Proceres, & Torquati; Torque enim aureo ſupra deſcripto, licet minus pretioſo, exornantur in ſolemnibus functionibus. Pallium ex ſerico (Italicè *Damaſco*) glauci coloris, intrinſecus candido bombicino circumveſtitum, & ad ſolum uſque protenſum gerunt, brevius tamen eo, quo Supremus Magiſter utitur, illudque geminis funiculis ex ſerico cæruleo & candido paribus floccis terminatis collo alligatur. Sunt hi funiculi, quibus glorioſum Religionis jugum deſignatur, oblongi, & à collo terram uſque extenſi, ſed lævo lateri ſubnectuntur; Supra pallium in humero ſiniſtro rutilat Crux rubra villoſa holoſerica, auro circumdata, & è collo pendet aureus torques magiſtrali conſimilis, ſed forma & pretio minor. Thorax & ſubligare ſunt è ſerico cæruleo; Breve Sagum & Caligæ ex ſerico albi coloris, calcei pariter albi, qui cianeis funiculis ſericis, vel fibulis argenteis obſtrin-

obſtringuntur. Magna Crux Sago affixa in pectore fulget, ſericus demum Baltheus villoſus purpurei coloris enſem regit.

XXVII.

Eques Sacerdos Ordinis Conſtantiniani.

INter Equites poſſunt adnumerari Sacerdotes, qui in ſolemnibus actionibus conſuetum Sacerdotale capitis ornamentum deferunt, niſi forte Senatorio ordini adſcripti ſint; tunc enim eorum Sacerdotale Biretum eſt ſericum villoſum cærulei coloris, aureo monogrammate Salvatoris decoratum. Pallium autem eſt, quale ſimplicibus Equitibus aſſignatur. Equites verò Sacellarii ſeu obedientiæ, vulgo Capellani nuncupati, in ſolemnibus functionibus bireto ac veſte talari, quæ Sacerdotali ordini conveniunt, utuntur, veſtem aliam breviorem ſerico cæruleo addunt illi ſimilem, quam ſuperpelliceum Latini dicunt, Italici *Cotta*, ſericis undique laciniis ornatam, cujus manicæ ſunt oblongæ ac latæ uſque ad ambitum quatuor palmorum; manicæ verò ſiniſtræ, qua lævo adhæret humero, crucem ordinis oloſericam villoſam affixam gerunt. Extra tamen ſolèmnes actiones crucem geſtant auream, collo appenſam, & aliam laneam pallio aſſutam, laneo etiam funiculo flavo circumſeptam: Sacerdotes inſuper, qui à Clauſtris ad hunc ſacrum ordinem apoſtolica authoritate & diſpenſatione tranſitum faciunt, non holoſericam villoſam & auream, ſed laneam tantùm ejusdem coloris crucem croceis filis & ſericis characteribus elaboratam in pallio geſtant, niſi nobilitate ad Equitum nobilium jura a Magno Magiſtro admittantur.

XXVIII.

Eques Conſtantinianus dictus Donatus.

TErtio loco numeratur claſſis Equitum, qui Juſtitiæ appellantur, inter quos eſt claſſis Donatorum, qui non generis

neris

neris claritate, ſed morum honeſtate conſpicui dicuntur etiam Gratioſi, cum in eorum promotione ſuppleat Virtus & Gratia Supremi Magiſtri. Poſſunt hi per meritorum gradus evecti quamcunque ordinis dignitatem aſſequi. Hi omnes crucem auream in pectore geſtant, cum ornamentis ſupra diſcriptis, ſed ſine imagine S. Georgii, quæ tantùm Supremo Magiſtro & optimatibus convenit. In ſiniſtra pallii parte crucem oloſericam etiam deferunt, quæ menſuram palmi non exoedit. Cum ſolemnibus Functionibus adſunt, cærulro galero ſerico cum aureo monogrammate caput ornant, ſupra quem albæ criſtæ inſunt. Pallio utuntur cæruleo ex ſerico plano undulato, cum interiori integumento candido, & excepta operis differentia, Palliō Torquatorum forma conſimili. Crucem ferunt ex auro & encauſto rubro fabrefactam, eam aurea catenula collo appenſa ad pectus uſque deducit: Cætera indumenta Torquatis communia geſtant, ut num. 24. demonſtrat.

XXIX.

Ordinis Conſtantiniani Scutiferi & Inſervientes.

ULtimo ordine continentur milites inſervientes, quorum primi ſcutiferi dicuntur; inſerviunt enim arma miniſtrando & pugnando cum hoſte in equitum ſubſidium; ſecundi verò ſervilia quæque Religionis tractant miniſteria, ipſisque Scutiferis inferiores enſem, calcaria & reliqua militaria inſignia non geſtant; nec inter Equites nobiles numerantur, licet membra ſint hujus ordinis, & cruce inſigniti. Eorum ſolemne ornamentum eſt cærulea ſerica faſcia (Italicè Banda) quæ à dextero decidens humero, in ſiniſtro latere complicatur. Eidem faſciæ crux ordinis ſupra pectus affixa eſt, ſed capite dempto & ſuperiori limbo, nec quatuor memoratis litteris decorata. Cæterum iſti vulgare pileum, & reliqua, quibus uti

 ſolent

ſolent indumenta, non mutant. Equites autem in caſtris & præliis albo brevique ſago, cui crux Religionis circa pectus eſt affixa, utuntur, & Galea, ſcuto, thorace, lorica, haſta ultra enſem inſtructi poſſunt dimicare. Omnes armis exuti crucem oloſericam pallio aſſutam & aliam auream ante pectus ſemper deferre tenentur. Atquæ hæc de ordine Angelico Aureato Conſtantiniano & S. Georgii innuiſſe ſufficiat. Forma crucis, quam geſtant Scutiferi, ſub n. 25. apparebit.

XXX.

Eques Crucis Burgundicæ in Regno Thunetano.

CArolus V. immortalis gloriæ Imperator, cum memorabili expeditione militum Regnum Thunetanum, expulſo Ariadono Ænobardo, Muleaſſis Imperio reſtituiſſet, Burgundicam Crucem primariis Proceribus ob præclaram de Barbaris partam Victoriam donavit anno 1535. cui Cruci, adjuncto Calybe ignario, ſcintillas ex Silice extundente erat inſcriptio: *Barbaria*. Quo nomine vocatur tota illa Ditio, quæ Regnum Thunetanum complectitur. Crux autem Burgundica illa eſt, quæ ex duobus baculis decuſſatim conjunctis efficitur, qua ſine dubio ſignum S. Andreæ indicatur. Gens enim Burgundica S. Apoſt. Andream Patronum colit. Sed cur baculis decuſſatim poſitis, & truncatis ramis crucem hanc exprimat Princeps, non autem lignis dolatis, à quibus cruces fieri ſolent, credunt aliqui id factum, poſtquam Duces Burgundiæ eſſe cœperunt Brabantiæ Duces, & per hos baculos ſignificare voluiſſe, ſe ſuccedere veteribus illis, Carolo Magno, Pipino, & aliis Franciæ Principibus, quorum genus floruit. Tandem Crux Burgundica, id eſt S. Andreæ, viridis debet eſſe coloris, truncatis ramis &c. Quod verò ad Ignitabulum attinet, referunt id ad Philippum Bonum, & tale Emblema Silicum ignariorum frequens eſt in Stemmatibus Burgundicæ Gentis,

eo quod minax & cladis indicium ſit; Illis ferramenta Calybea addita ſunt ad majorem terrorem & perniciem ſignificandam, nam ex Calybe quidem non domatur ſilex, ſed ignis erumpit, ſi affricetur, vide torquem ſub n. 26.

XXXI.

Eques vulgo dictus Cruciatæ.

A Pluribus Summis Pontificibus, Principes Chriſtiani convocati fuerunt ad prælia inferenda contra Fidei catholicæ hoſtes, & ſingulis Acierum militibus Salutare S. Crucis ſignum præſcriptum fuit; Quamobrem milites Crucigeri, & vulgo Cruciatæ, dicti fuerunt. Rubra & plana illa erat, in parte dextera indumenti affixa, ejus figuræ, quam demonſtrat in noſtro Catalogo num. 27. Illa tamen variis coloribus expreſſa fuit pro libito Principum, ut proprii milites à cæteris dignoſcerentur. Anno 1095. Urbanus II. hujusmodi Acies primus inſtituit, quarum celeberrimus Imperator fuit Godefridus Bulioneus, Lotharingiæ Princeps, cum Fratribus Euſtratio & Balduino. Poſtea ſub Paſchali II. ſimilem exercitum inſtructum fuiſſe legimus. Tertio ann. 1143. ſub Eugenio III. Deinde an. 1571. S. Pontifex Pius V. cum Rege Hiſpaniarum & Republica Veneta celeberrimam pugnam commiſit contra Turcas, à quibus victoriam apud Echinadas non ſine cœleſti patrocinio Arma Fidelium retulerunt. Hujusmodi tamen militum Acies Ordines Equeſtres dici propriè nequeunt, ſed tantùm dicuntur Milites, cruce inſigniti in eo prælio, eodem abſoluto, crucis etiam ſignum deponebant, perfruentes privilegiis, ſibi à Summo Pont. in præmium conceſſis.

XXXII.

Eques Cygni in Brabantia.

RIccardus Waſſemburgenſis in Antiquitatibus Belgicis meminit vetuſtiſſimæ militiæ, Cygni nomine illuſtris, à

Salucio Brabone excitatæ, à quo Brabantiam denominatam volunt nonnulli; quamobrem Ducem Brabantiæ appellatum fuiſſe dicunt. Ut autem ille diſcordias, & diſſidia inter Proceres componeret, ob quæ multis familiis ultima pernicies imminebat, Equites ſelegit, quorum ſtudia ad animos diſſidentium pacandos impenſe converterentur. Annum Inſtitutionis tacent Scriptores. Compoſitis autem Belgicis, ſeu Brabantiæ diſſidiis, etiam hunc Equitum ordinem ceſſaſſe volunt aliqui, alii verò exiſtimant, ob variationem Dominiorum & bellorum viciſſitudines defeciſſe; conveniunt tamen fere omnes, hos milites aureo torque donatos fuiſſe, à quo Cygni figura pendebat, ſupra veſtem nigram. Cur inter cæteras hæc avis in concordiæ ſymbolum electa fuerit, incertum eſt, ſicut incertum, an veſtis nigra fuerit præſcripta. Equitem propterea expreſſimus, eo torque ornatum, qui diſtinctius apparet inter Inſignia num. 28.

XXXIII.

Eques Danicus.

ANtiquiſſimum extitiſſe Equitum ordinem in Regno Daniæ multi ſcriptores affirmant, qui tamen in referendo tempore inſtitutionis non conveniunt; omnes autem referunt illum extinctum remanſiſſe, donec anno 1672. Chriſtianus Quintus Rex ad priſtinum ſtatum eundem revocavit die natalitio ſui Primogeniti, quem Regia pompa celebravit. Eo die Equites indumento albo induti, crucem adamantibus exornatam viridi ligamine pectori appenſam oſtentarunt, inſuper ſupra clamydem hæc verba: *Pietati & Juſtitiæ*, expreſſa legebantur. Hæc poſtea ablata fuerunt, & omnibus præſcripta fuit clamys coloris roſarum, albo ſerico in parte interiori tecta. Pileum plumis exornatum gerunt, ſicuti Equites, qui à Spiritu Sancto dicuntur. Tali indumento exornati incedunt, cum annuatim

nuatim memoria celebratur Regiæ Nativitatis, Inaugurationis, & Deſponſationis, Regemque nobili pompa comitantur. Crucem expreſſimus ſub n. 29. Hic imaginem Equitis poſuimus.

XXXIV.

Eques Diſciplinæ & Aquilæ Candidæ.

APud Principes Auſtriacos Viri virtute ac magnanimitate præclari ſemper floruerunt, qui fidem catholicam contra ejus Hoſtes defenderent ; & ſicuti in Regnis Hiſpaniarum agnomen Catholicorum obtinuerunt, ita in Regionibus Germaniæ eorum virtus contra Hæreticorum pervicaciam emicuit. Ad hunc finem inſtitutum fuiſſe legimus ordinem Militarem & Equeſtrem, Diſciplinæ dictum, cujus Equites ſupra veſtem cianeam, imaginem Aquilæ Candidæ gerebant, ut colore ciano Cœlum ſignificarent, quod à Supremo Remuneratore accepturi erant, ob candorem morum, quem Albedine Aquilæ candidæ ſibi inculcabant. Quiſnam fuerit ejus ordinis Author, a quo fuerit confirmatus, quaſque Conſtitutiones Equites profiterentur, quo inſuper tempore floruerint, apud nullum Authorem, Rerum, præſertim Germanicarum, reperire potui. Ordinem tamen ejuſmodi extitiſſe ajunt, cujus emblema Aquila candida erat ſupra veſtem, ut apparet in Icone, & ſub num. 30. Notum eſt etiam militaſſe ſub Regula S. Baſilii, cum obligatione arma ſuſcipiendi pro fide, Regni confinia defendendi, & obedientiam Imperatori præſtandi.

XXXV.

Eques Draconis in Germania.

SIgiſmundus Imperator adeò ſtudioſus fuiſſe legitur magnitudinis Chriſtianæ, ut non ſolùm plusquam vicies collatis ſignis cum Barbaris pugnaverit, ac vicerit, ſed zelo & preci-

precibus ejuſdem duo Oecumenica Concilia, Conſtantiæ & Baſileæ, pro extirpanda hæreſi celebrata fuerint. Idem ut Chriſtianam rem contra Infideles commodius & validius tueretur, ac propugnaret, erexit ordinem militum, quos imagine Draconis devicti decoravit, ut teſtaretur, debellatos Hæreticos, & Regnorum ſeditioſos ſuperatos, qui ſunt Monſtra veneno plena. Non tamen conveniunt Authores in anno ejus Inſtitutionis. Probabiliorem fuiſſe annum 1385. in Nuptiis cum Regina Maria ſcripſit Juſtinianus. Idem Draco (ait Mendo) erat à viridi zona ſuſpenſus: Juſtinianus vero aperte ſcripſit & defendit, illum fuiſſe aureum ab aureo torque pendentem, ea forma, quam expreſſimus ſub. num. 31. Huic militiæ ſuum nomen dederunt Aragoniæ Reges, & plures Principes, dum florebat; at viciſſitudine temporum, & Regnorum perturbationibus omnino defecit. Imaginem Equitis Hungari eo torque inſignitum damus ex collectione Pariſienſi acceptam.

XXXVI.

Eques Elephantis in Regno Daniæ.

IN Dania ordo Equeſtris floruit, Divæ Virgini dicatus, & vocabatur S. Mariæ, & Elephantis. Ejus militibus pro teſſera erat torquis aureus ex Elephante caſtellum tergo ferente, & calcaribus interpoſitis connexus, appenſa inferius effigie Dei Matris radiis circumdatæ, a qua etiam pendebat orbicellus aureus tribus clavis inſignis, quæ omnia ſymbola erant Chriſtianæ pietatis, & dignitatis Equeſtris. Ejus inſtituti leges & conditorem ſe ſcire non potuiſſe affirmavit Mennenius. Aliquem Fredericum, Patrem Chriſtiani III. Regis Daniæ ejus conditorem aſſerunt; Juſtinianus ſibi ſuaſit, fuiſſe Chriſtianum II. cujus tempore Religio Chriſtiana in eo Regno florebat; nec mirum, ſi Elephantis ſymbolum huic ordini cohoneſtando aſſumptum fuerit, cum egregiis virtutibus præditum

hoc

hoc animal prædicetur, præcipue fortitudine & prudentia. Ejuſmodi inſigne pluries variatum fuiſſe retulit Juſtinianus; initio enim ejus formæ fuit, quam expreſſimus ſub num. 32. deinde loco torquis duæ cruces Patriarchales & Elephantes erant, à quo imago B. Virginis pendebat, radiis coronata, & ſub ejus pedibus tres clavi ſupponebantur, ut ſub num. eodem. Veſtem, qua in ſolemnibus diebus utebantur hi Equites, ſcripſit Juſtinianus fuiſſe Clamydem ſericam in humero dextero gemma conjunctam, & in parte ſiniſtra cruce alba radiis circumdata inſignitam. Supra pectus in parte dextera pendebat Imago Elephantis, ſerica faſciola collo alligata.

XXXVII.

Ordo Enſiferorum in Polonia.

CUm in Livoniæ & Poloniæ Regionibus Fidem Catholicam extirpare Barbari conarentur, aliquot natu nobiles ſeſe illis opponere omni conatu decreverunt; quamobrem monaſterio excitato anno 1197. in honorem B. Virginis, viros religioſos in eo collocarunt, ut rudes dogmata Chriſtianæ fidei edocerent. Eorum Principem narrant fuiſſe Mainardum Segebergenſem, alii quendam Albertum ex collegio Bremenſi. Hic igitur Equitibus multis conſcriptis Regni defenſionem ſuſcepit. Hinc Equitum ordo inſtitutus fuit, quorum inſignia duo enſes erant ſupra veſtem, ut ſub num. 33. & in Urbe Rigenſi Sedem poſuerunt. Cœleſtinus III. illum approbavit, confirmavitque Innocentius III. ſub Regula S. Baſilii, indito nomine militum Jeſu Chriſti. Cum autem Teutonicorum Ordo ex Paleſtina profligatus in eas Regiones tranſitum feciſſet, ut in Pruſſia fidei hoſtes extirparet, multi ſeſe illis addiderunt ex hoc ordine, atque unicus ordo remanſit. Cæterum ob Lutheri errores, mutata in iis Regionibus Religione, ejus militiæ Chriſtianæ decora in deſuetudinem abierunt.

XXXVIII.

XXXVIII.

Eques Enſifer in Svecia.

PRæter Ordinem Enſiferorum Equitum in Polonia prænarratum, alius parum diſſimilis floruit in Regno Sueciæ. Inſigne enim illorum erat torquis ex enſibus ſimul connexis compoſitus, e quo alius enſis longior dependebat, ut expreſſimus ſub num. 34. Illum inſtitutum fuiſſe narrant à Guſtavo Primo circa annum 1528. & iterum reſtauratum anno. 1560. ut pro fide orthodoxa dimicaret contra Lutheri Aſſeclas. At poſtea depoſitis armis ejuſdem errores ſequutus fidem proculcavit. Obſervat Mennenius in ſuo tract. de Ordin. Equeſt. ſupradictum ſymbolum mutatum pluries fuiſſe. Scribens: *Inſignia autem, quo gladiferi hujus ordinis ſymbolo condecorantur, præferunt in clypeo aureo, umbonem fulvo leone rubeſcentem, circum circa tres coronas regias, & totidem campanulas roſeas, in Galero verò coronam muralem argenteam, criſtis ſeu plumis viridis coloris reſperſam, binoſque ſupra Gallos rubeos in vexillis argenteis decuſſatim poſitis.* Elias Aſmoles inſigne eorum diverſimode expoſuit, inquiens, compoſitum fuiſſe ex pluribus enſibus, & funiculis, à quo enſis alius dependebat, ut videre eſt ſub num. 34.

XXXIX.

Eques Fortunæ.

OCtavius de Rubeis, Rerum Brixianarum Scriptor celeberrimus, antiquum ordinem Equeſtrem memorat in pagina 106. qui milites Fortunæ denominabantur (ut in antiquis Brixiæ monumentis dicitur) eo quod Arbitrio Senatus eligerentur, ut cuſtodes eſſent Crucis, quæ in exercitu vexilli loco deferebatur. Hujuſmodi Equitum imaginem ponimus, quam ex vetuſto lapide idem Octavius excepit, expreſſam poſt cur-

currum, in quo reliquiæ Sanctorum juxta morem ejus Ætatis circumferebantur. Facem accenſam ille gerebat. clamyde tectus aurea, qua inſignium nobilitatis Equites induebantur. Thorace argenteo pectus muniebat aureis flammis & animalium figuris exornato, ut animi virtutem & generoſitatem indicaret. Illi auream catenam addebant. Ephebus præerat caſſidem deferens, cui crux pro criſtis imminebat. Narrat Capreolus in libro de rebus Brixianis pag. 35. Cives Brixianos multa diſpoſuiſſe pro honoranda Violante Regis Hungariæ filia, primogenito Regis Aragoniæ nupta, cum circa annum 1235. ad ſponſum accederet, & per Urbem Brixianam tranſiret; & cum quiſque officiorum ordo, & quodlibet Artium Collegium ſuum in Urbe decorem pulcherrime oſtentaverit, hunc etiam Equitum ordinem Campanam ex argento & ære, pondo ſupra 300. libras conflari juſſiſſe, Regina ipſa tranſeunte pulſandam.

XL.

Eques Friſiæ.

Viros bellica virtute inſignes ſemper aluit Friſia Orientalis, Germaniæ Provincia: quamobrem ſæpe cum Danis & Suecis finitimis Regionibus bella intulerunt, devicti tamen fuerunt à Carolo cognomine Magno Galliarum Rege. Hic poſt victorias relatas ordinem Equitum Friſianorum inſtituit anno 802. quorum ſignum erat corona imperialis aurea in albo indumento expreſſa, ut apparet ſub num. 35. Narrant aliqui, hanc Equitum Inſtitutionem Romæ celebratam fuiſſe, cum Carolus in ea Urbe libertatem Friſiis donavit, ut eorum virtutem remuneraretur, quam in prælio contra Saxones oſtenderunt, & ad eum finem Ducem in Friſiam miſiſſe cum facultate conſcribendi in hoc ordine milites emeritos, quibus Regulam S. Baſilii præſcripſit. Tenebantur pro Fide Catholica

prælìari, & obedientiam profitebantur Imperatori. At poſt mortem illius hujuſmodi Equites etiam defuerant.

XLI.

Eques Geniſtæ in Gallia.

SCripſerunt aliqui, Carolum VI. Regem fuiſſe Authorem Ordinis Geniſtæ aut Sparti. Alii cum Andrea Favino dicunt, S. Ludovicum anno 1234. Verùm Petrus Belloius Toloſanus Præſes affirmat, talem ordinem non fuiſſe Equeſtrem virorum honorariorum, ſed ſolummodo eorum, quos ſervientes ad Arma, aut Scutiferos vocamus, qui tamen nobili eſſent ſanguine nati & cuſtodiam corporis Regii agentes, quoſque Rex ipſe Armigerorum titulo decoravit. Hujus ordinis Armigerorum veſtigium hodie apud Normannos extare produnt Gallici Annales. Supra citatus Favinus ait, indumentum eorum fuiſſe Thoracem ſericum album, cum cappa coloris violacei. Inſigne autem extitiſſe torquem e lamellis aureis quadratis compoſitum, in quibus lilium apparebat, earundem angulis adnectebantur flores Geniſtæ. E torque crux dependebat plana cum extremitatibus liliis exornatis, ut apparet ſub num. 36.

XLII.

Eques S. Georgii Pontificius.

INter ordines Equitum, qui à Summis Pontificibus inſtituti fuere, Equites dicti S. Georgii numerantur. Illos primùm inſtituit Alexander VI. anno 1492. cum ad Summum Pontificatum evectus fuit. Singulis auream catenam contulit, a qua effigies S. Georgii Draconem transfigentis, in aureo numiſmate expreſſa dependebat, ut oſtendit num. 37. Illos confirmatos fuiſſe a Paulo III. & ampliſſimis Privilegiis donatos, refert Ciacconius in vita ejusdem Pontificis. Eiſdem defenſio-

ſenſionem fidei catholicæ commendavit, Religionis cultum, morumque probitatem. Aliqui referunt, tales Equites pro teſſera habuiſſe crucem auream in circulo expreſſam, a quo octo folia producebantur, quibus veluti flos exprimebatur. Hujus opinionis referunt Authorem Lucemburgium in libro de Armorum militarium myſteriis, eam ſequutus eſt Favinus lib. 8. in theatro honoris. At communiter reprobatur talis opinio.

XLIII.

Eques S. Georgii in Carinthia.

RODulphus Auſpurg, ſeu ut alii affirmant Fredericus III. Imperator circa annum 1273. exordium dedit huic ordini, ad arma depellenda Turcarum, quæ Hungariæ, Stiriæ, Carinthiæ, viciniſque Provinciis imminebant, ut fidem catholicam tuerentur. Quamobrem ejus Aſſeclis impoſuit, ut cuſtodes eſſent diu noctuque, cum hoſtium periculum immineret; Sacræ Euchariſtiæ Sacramentum comitarentur, quoties publicè deferretur. Vovebant iidem Caſtitatem conjugalem, & obedientiam ſuo magiſtro, qui ſuam habebat ſedem Milleſtadii in Carinthia; atque ut is locus eſſet celebrior, Fridericus erexit in eo Cathedralem Eccleſiam, ac Canonicos decoravit eadem Teſſera, quam Equites geſtabant, id eſt, cruce purpurea plana & ſimplici ad formam Crucis de Monteſa ſupra Togam candidam, quam delineavimus ſub num. 38. Hunc ordinem confirmavit Alexander VI. ſub Regula S. Auguſtini. Cæſares ſunt illius Protectores, Equites autem inſignes è Turcis victorias retulerunt.

XLIV.

Eques S. Georgii in Germania.

ORdinem hunc inſtituit Maximilianus Imperator circa annum 1494. ſub invocatione Sancti Georgii, quem in Bellis adverſus Turcas propoſitum implorabat, ut Equites, ejus

 patro-

patrocinio excitati, infeſtos hoſtes proſternerent, quod ſanè præſtiterunt. Confirmavit hanc militiam ſub Regula S. Auguſtini Urbanus VI. In ea profitebantur adſcripti vota obedientiæ, & Caſtitatis conjugalis, & defenſionem Catholicæ Religionis ſuſcipiebant. Teſſera erat crux rubra plana, & deſuper aurea corona, ut apparet ſub num. 39. Ob quam dictus etiam fuit ordo Equitum Coronatorum. Imperatores ſunt Protectores ordinis, & inter Equites eligitur Magiſter. Statuta ſunt pene eadem ac Equitum Conſtantinianorum Sancti Georgii, de quibus egimus numer. 24. An indumentum peculiare fuerit præſcriptum, apud nullum Authorem invenire potui; quamobrem Equitis imaginem damus ex Impreſſione Pariſienſi ſupradicta cruce exornatum.

XLV.

Eques S. Georgii Pontificius Ravennæ.

PRæter Equites S. Georgii, quos inſtitutos fuiſſe ab Alexandro VI. retulit Lucemburgius, Ciacconius, & alii, ut ſupra enarravimus; Paulus III. alios ſub eadem denominatione inſtituit, ut conſtat in Conſtitutione ipſius, illoſque Ravennæ commorari decrevit, ut Adriatici maris litus ab incurſionibus Turcarum cuſtodirent. Illis rubram crucem cum aurea corona deſuper impoſita attribuit, ut videtur ſub num. 40. Floruit ordo ſub ipſo Pontifice. Sed ipſo vita functo, omnino defecit ob Decretum Gregorii XIII. quod refertur in Conſtitutione Sixti V. qua erexit ordinem Equitum Lauretanorum. Militem expreſſimus ſupradicta cruce exornatum.

XLVI.

Eques S. Georgii apud Genuenſes.

MIlitiæ Equeſtris S. Georgii apud Genuenſes ordinem Fredericus III. erexit ann. 1452. ut è computo temporum deduxit Juſtinianus, poſtquam Romæ inſignia Imperatoris à Summo Pon-

Pontifice acceperat. Cum illum in reditu Genuenſes magnificè excepiſſent, Imperator ut grati animi monumentum ibi relinqueret, plures ex Primatibus & Senatorio ordine Equites Sancti Georgii nominavit, eisdem pro teſſera tribuens crucem rubram inſtar crucis Monteſiæ, ſcilicet planam, ut apparet ſub num. 41. Eam deinde Genuenſes poſuiſſe in campo albo in vexillis Reipublicæ, affirmavit Juſtinianus cum aliquibus, alii tamen ejus originem & uſum ad alia tempora referunt, cujus examen ad noſtrum inſtitutum non pertinet. Ejuſdem ordinis Duces Reipublicæ fuerunt Magiſtri. Sub Regula S. Auguſtini adſcripta hæc militia floruit ſub invocatione S. Georgii. Ejus Inſtitutum erat, pro fide catholica, & ſuæ Reipublicæ defenſione pugnare. Injuria tamen temporum, & aſſidua Ducum mutatione evanuit hic ordo.

XLVII.

Eques S. Gereonis in Oriente.

INter ordines Equitum, quos Sacra Crux in Paleſtina inſignivit, unus refertur, qui S. Gereonis dicebatur. Illos ſe vidiſſe affirmavit Joannes Van-Hoevel, inſignitos cruce patriarchali (qualis fere eſt antiqua Crux in Inſignibus Hungariæ) triplici colliculo viridi impoſita, ac multa ſe obſervaſſe ad commendationem Dignitatis Equeſtris. Ille tamen tacuit, nec retulit annum Fundationis, neque ejus Authorem. Aliqui putarunt, fuiſſe Fredericum Barbaroſſam Imperatorem circa annum 1190. Alii Fredericum II. ejus Nepotem circa annum 1228. cum uterque ſacrum bellum in Paleſtina contra Turcas commiſiſſet. Crucem albam fuiſſe opinati ſunt, cum fuerit ſimilis Hungaricæ, ſed Elias Aſmoles refert, veſtem eorum Equitum albam fuiſſe, crucem autem rubram ſupra colles virides ejus formæ, quam expreſſimus ſub num. 42.

XLVIII.

Eques Ginetæ ſeu Muſtelæ in Gallia.

CArolus Tudes ſive Martellus à Martello & Martialibus geſtis nomen ſortitus Equeſtrium ordinum fuit amantiſſimus, adeoque annulorum uſum, Romanis Equitibus olim proprium, in Imperio Gallico renovavit, collegitque nobilem Equitum numerum, quibus Ginetæ ſymbolum annulis & torquibus inſculptum præferendum dedit. Hujus Inſtituti variæ ab Authoribus referuntur rationes: Aliqui affirmant, ortum à memorabili victoria, quam de Saracenis Carolus retulit, apud Turonium, poſt quam nobilibus Viris, qui in prælio interfuerant, Ginetæ nomen & ſymbolum maculis nigris aſperſum donavit, ut poſteritati notum eſſet, ſe eam gentem ad interitum debellaſſe, quæ in partibus illis Hiſpaniæ Ginetæ copia nobiliſſimæ in Chriſtiani nominis perniciem vivebat. Eſt autem Gineta in Hiſpania, Muſtelæ genus, pellem habens partim nigram partim ſubcinericiam, maculis præſertim nigris inſigni ordine reſperſam, & ob odorem & pulchritudinis varietatem Principibus Viris commendabilem: Alii dicunt, animalculum illud torqui appendiſſe, ut ejus inquietam vivacitatem Equites æmularent, in expellendis à Gallia Mauris & fide tuenda. Floruit hic ordo uſque ad tempora S. Ludovici Galliarum Regis. At poſtea omninò defecit. Militis figuram expoſuimus armatum eo torque inſignitum, delineato ſub n. 43.

XLIX.

Eques dictus Harpedonis Italicè Arcolaio.

CUm anno 1388. e vita deceſſiſſet Carolus III. Neapolitani Regni Dux, & ejus Vidua Margareta inſpiceret diſſidia oborta ob tentamina Ludovici Andegavenſis, qui clavum Regni arripere conabatur, ut vitæ pericula vitaret, ad Cajetam

jetam ſeceſſit ſimul cum ſuo infante Ladislao, quem Summus Pontifex Urbanus VI. legitimum, Regem declaravit. Interim Urbi Neapolitanæ Triremes Margaretæ bellum intulere, in quo quamplurimi Neapolitani Proceres in Regione Portæ Novæ enumerati Urbis defenſionem ſuſceperunt, & ut à cæteris dignoſcerentur, ſymbolum gerebant in ſiniſtro latere pallii rubri auro expreſſum, quo inſtrumentum exprimebatur, ex quo filum rotando glomeratur, Italicè *Ignomeratore*, ut ſub numero 44. His quamplurimis milites ſeſe adjunxerunt; ſed ſuperato Ludovico hic ordo Equeſtris defecit. Cur tale ſymbolum aſſumptum fuerit, non ſatis conſtat. Referunt aliqui, eo indicatum fuiſſe Dominium Ladislai & Matris paulatim ammittendum, ſicuti filum ex Argata abripitur, donec ea penitus orbata remaneat.

L.

Eques Hiſtricis apud Aurelianenſes.

CArolus Dux Aurelianenſis & Rex Franciæ eo nomine VI. imitatione Philippi Ducis Burgundiæ juxta P. Andream Mendo anno 1430. ut Orbi demonſtraret, ſe ab omnibus laceſſitum, ſe ſolo defendendum, ordinem inſtituit Hiſtricis, in quo nobiliſſimos Proceres adſcribens baltheo Equeſtri aureo cum Hiſtrice & ſymbolo *Cominus & Eminus* inſcripto, eos condecoravit, ut viſitur ſub num. 45. Hoc etiam narrant Mennenius, Michieli & alii; licet Juſtinianus contradicat. Everardus Monſtreletus retulit, Philippum Burgundiæ Ducem anno 1440. ordinis ſui ſignum Carolo Aurelianenſi ex Anglia reverſo, cui captivus fuerat, tradidiſſe, in quo erat Hiſtrix. Ludovicus deinde ejus frater Gallorum Rex XII. uti Dux hæreditarius Aurelianenſis ab hiſtrice ſymbolum, cui corona ſuperimpoſita erat, aſſumpſit. Eſt hoc animal a Natura ſtudioſè armis inſtructum, ut provocantes Cominus & Eminus arceat, præſertim contra canes aculeos ſuos ejaculans. Hoc ſymbolum

bolum æmulatus videtur Carolus, ut hominem ab inſidiis, periculis, & cujuscunque fortunæ caſibus munitum oſtentaret; ſiquidem ingenio a natura munitum tale animal ſimul ac ferarum odorem ſenſerit, in orbem ſe colligit, teſtudinis more roſtro pedibusque contractis, tergore, pilæ inſtar conglobato, ſpinis munitum ad incolumitatem erectis manet, & contactum omnibus formidabilem reddit.

LI.

Eques S. Huberti.

HUnc Equitum Ordinem inſtituiſſe dicitur an. 1445. Gherardus, Juliacenſis Dux, prope oppidum Weſtphaliæ Ravensbergam. ob inſignem victoriam. quam retulit, Arnoldo Geldriæ Duce devicto, qui Juliacenſem Ditionem invaſerat, ut eam penitus devaſtaret. S. Huberti Societatem eam militiam vocavit, in quam ſolos natu nobiles admittebat. Singuli torquem aureum gerebant, a quo numiſma aureum dependebat cum Imagine S. Huberti, Chriſti crucifixi effigiem, inter cornua Cervi collocatam, adorantis. Narrat Surius die 3. Novemb. B. Hubertum filium fuiſſe Bertrandi Ducis Aquitaniæ, & ei adhuc Pagano venationi ferarum operam danti, Chriſtum inter cornua Cervi apparuiſſe, eumque ut ad Lambertum Epiſc. iret, admonuiſſe. Ab eo vero humaniter exceptum, in fide inſtructum, atque undis ſalutaribus expiatum fuiſſe. Deinde Romam profectum ad viſitanda Apoſt. limina, mortuo S. Lamberto, in ejus locum ſubrogatum. Ejusmodi Equeſtrem Ordinem, jam pene extinctum Sereniſs. Joan. Wilhelmus S. R. I. Archidapifer Elector Palatinus Neoburgicus, iterum reſtituit, conſcriptis Illuſtriſs. imò Sereniſs. Viris, quibus penſiones aſſignavit ea lege, ut ſingulis annis decimam partem Xenodochio Pauperum tribuerent, ſicut in ipſa admiſſionis die centum aureos, quos *Ungaros* vocant. Cauſa reſtituendi hujus ordinis fuit recuperata Dignitas Archidapiferatus, qua priori

ſæculo

ſæculo Fridericus V. Elector Palatinus fuit privatus, & tranſlata in Maximilianum Ducem Bavariæ. Veſtem peculiarem Equites non habent, niſi quòd in feſtis præcipuis incedere debent nigro colore induti modo hiſpanico, nempe cum caligis anguſtis & pallio breviori. Torque aureo pretioſo ornati, quem terminat crux 4. digitorum ampla, in cujus centro eſt imago D. Huberti in genua provoluti ante Chriſtum cruci affixum inter cornua Cervi. Cæteris vero diebus gerunt ligamen è ſerico rubro tres circiter digitos latum, quod crucem auream ſuſtinet ſub brachio dextro, defluit enim tranſverſim per pectus incipiens ab humero ſiniſtro. Inſuper geſtant ſupra crucem aureis filis aſſutam & acu pictam fere ſimilem cruci Melitenſi, ſed radiis exornatam, in cujus centro ſunt verba: *In Fide ſta firmiter*, ut expreſſimus ſub num 46. Perpetuus ejus Ordinis Magiſter eſt ipſe Seren. Elector.

LII.

Eques S. Jacobi in Hiſpania.

INter varios ordines militares, qui ad profligandos Mauros in Hiſpania exorti ſunt, peculiaris eſt Ordo S. Jacobi de Spatha dictus. Ejus ordinem diverſimodè ab Hiſtoricis narratur. P. Andreas Mendo ſcripſit, non conſtare tempus Inſtitutionis; extitiſſe tamen ejus initium anno 1030. Alii verò Scriptores Principium hujus militiæ aſſerunt fuiſſe, cum nonnulli Viri nobiles & divites, facultatibus in commune collatis, ſeſe, ſuaque omnia Chriſti militiæ devoverunt contra Chriſtiani nominis hoſtes: Tempore ſuccedente cum Equites animadverterent, non poſſe religioſe vivere abſque clericis, 1175. confirmationem Ordinis ab Alexandro III. Pontifice Maximo impetrarunt. Ex omni militum numero tresdecim Viri deligebantur, qui à Magiſtri latere non recederent, & cum eo ſingulis annis conventus generales agerent. Domicilium pri-

marium domus Velleſii in Caſtella fuit; Xenodochium veri D. Marci Legione deſignatum, duobus Præfectis conſtituti ſeu Commendatoribus, quos a nomine Regni Caſtellanenſen & Legionenſem nuncuparunt. Inſigne eorum eſt in veſte ſu periori crux rubra lanea in modum gladii militaris conforma ta, ut ſub num. 47. expreſſimus. Illi præterea antiquitus con cha apponebatur, quæ in Hiſpania pro teſſera D. Jacobi ſem per eſt habita. Alphonſo Cardena, ejus militiæ Magiſtro vivis ſublato, Adminiſtratio ordinis ad Reges devenit Ponti ficum Authoritate. Ordo D. Jacobi dicitur, ob victoriam re latam de Barbaris a Ramiro Caſtellæ Rege, intercedente E Jacobo, in equo candido niveum vexillum rubræ crucis figu ra diſtinctum præferente, cum prælium committeretur. Ve ſtis in comitiis adhibita eſt lanea & alba ejus formæ in Icon expreſſæ.

LIII.

Eques S. Jacobi apud Luſitanos.

IN Luſitania idem ordo S. Jacobi abſque alia Inſtitutione confirmatione & exordio viguit, ac viget. Regem Diony ſium Inſtitutorem aliqui vocant, cum ille rem promoverit, u Equites S. Jacobi Luſitani à militia Caſtellæ dividerentur, & re clamantibus in Caſtella Magiſtris ab Apoſtolica Sede protecti illi alium Magiſtrum elegerunt, collocata Sede ordinis in op pido de Palmella inter Ulyſſiponem & Cetobrigam. Senatu etiam ordinis fuit ibi conſtitutus, & ultimus Magiſter fu Georgius, Dux Conimbricæ & Averii, Joannis II. Regis Luſi taniæ filius; quippe Pontifex Julius III. conceſſit Joanni II ejusdem Luſitaniæ Regi, ac omnibus ſucceſſoribus perpetuam in ſuo Regno Ordinis adminiſtrationem. Crucem rubram Luſitani, ut cæteri Hiſpani, geſtant, ut ſub num. 48. Equiti bus plures ſunt deſignatæ commendæ, quas obtinere poſſun poſtquam per quinquennium contra Infideles militaverin

vid

vide Mendo quæſt. 6. veſtimenta gerunt alba, quæ S. Jacobi Equites in Regnis Hiſpaniæ geſtare ſolent.

LIV.

Eques S. Jacobi in Hollandia.

UT ſuos præclaros Deceſſores æmularetur Florentius, Hollandiæ, Zelandiæ, & Friſiæ Comes, ordinem militarem excitavit ſub invocatione S. Jacobi Apoſtoli circa annum 1290. cum Nicolaus IV. D. Petri cathedram occuparet. Quibus de cauſis ad hanc inſtitutionem inductus fuerit Florentius, ignotum eſt. Pro comperto autem habemus, duodecim Primarios viros in Aula Palatii Hajæ ab eo inſignitos fuiſſe, torque aureo e conchiliis marinis compoſito, quæ Cappas Sanctas vulgus appellat, & Peregrini indumentis affigunt. Ex torque Numiſma pendebat aureum cum imagine S. Jacobi, ut indicat num. 49. Ejusmodi Equites ſua inſignia Gentilitia in clypeis expreſſa tradiderunt, quæ parietibus Aulæ affixa, longa annorum ſerie ejus inſtitutionis monimenta extiterunt, ſed temporum deinde vicibus talis ordo penitus evanuit.

LV.

Eques Jeſu Chriſti a S. Dominico inſtitutus.

EX Chronicis S. Antonini habemus, cum partes Toloſanæ plenæ eſſenr Hæreticis, S. Dominicum fulgentiſſimum Hiſpaniæ Sydus, cum multos gladio Verbi Dei eviciſſet, in adjutorium ſumpſiſſe quosdam devotos Homines, qui gladio ferreo illos expugnarent, illis tradens tertium vivendi modum ultra communem laicalem. Fratres de militia Jeſu Chriſti, & B. Dominici vocabantur. Expugnatis denique hæreticis remanſerunt cum uxoribus, quæ mortuis viris continenter vivebant; multi utriusque ſexus illis adhæſerunt, & vocati ſunt

Fratres, ſeu Sorores de Pœnitentia, quorum Regulam approbavit Honorius III. Gregorius IX. Innocentius IV. Honorius IV. Joannes XXII. & alii. Magiſtrum & ipſi eligebant, cui Obedientiam profitebantur. Sumpto pullo Pallio ſupra albam veſtem inſigne erat crux partim nigra, partim alba liliata, illi ſimilis, quam Equites Conſtantiniani gerebant, & qua nunc Miniſtri Tribunalium S. Fidei utuntur. Eam expreſſimus ſub num. 50. Hic Equitis imaginem damus.

LVI.

Eques Jeſu Chriſti in Luſitania.

DIonyſius cognomento Perioca, Portugalliæ Rex, novam militiam, cui a Chriſto nomen eſt, inſtituit, & cruce rubra, auro circumdata alia candida in medio poſita in albo amictu diſtinxit. Joannes verò XXII. an. 1320. Regulam S. Benedicti illi præſcripſit, & leges, quibus pro Chriſto militare tenerentur Equites, quas Luſitanico idiomate cum ordinis Privilegiis edidit Damianus, Conventus Tomarienſis Prior, & ejusdem ordinis Præfectus Generalis. Vota Caſtitatis, Paupertatis, & Obedientiæ profitebantur, ſed authoritate Alexandri VI. Caſtitatem tantùm conjugalem ſervant, & jurant, ſe arma accepturos contra Infideles. Primo autem Ægidio Martinio, Magiſtro Equitum Inſtituti Aviſiorum ad caſtrum Marinum Eluenſis Diœceſis oppidum Sedes attributa, inde Tomarium migratum,& militibus bona Templariorum annuente Rege & Pontifice, ut liberius militia Chriſti contra Mauros Bœticam incolentes prælia facerent, quorum incredibili Virtute Luſitanorum imperium in multis Regnis Africæ & Americæ amplificatum eſt. Magiſter hujus ordinis quotiescunque deficeret a tresdecim præcipuis Equitibus eligebatur, ſed modò ad Luſitaniæ Reges authoritate Summorum Pontificum delata eſt ejus Dignitas. Imago expoſita veſtem demonſtrat, qua

qua utuntur in generalibus comitiis, id eſt, cappam laneam albam ab humeris usque ad terram longe demiſſam, ſub collo duobus funiculis albis illa connectitur, pectus cruce exornatur, quem num. 51. oſtendet.

LVII.

Eques Jeſu Chriſti Pontificius.

EQueſtrem Templariorum extinctionem ob Decretum Clementis V. atque eorundem præclara facinora defeciſſe Chriſtianus orbis deplorabat. Quamobrem miſeratione motus Joannes XXII. alium ordinem militum inſtituere decrevit, quorum opera Romanæ Fidei hoſtes evinceretur. Sicuti aliorum Principum Decretis quamplurimi excitati fuerunt. Poſtquam igitur ſua Conſtitutione milites Jeſu Chriſti appellatos in Luſitania approbaſſet, ſimiles in Italia eadem cruce rubra, auro circumdata, inſignivit; eam poſuimus ſub num. 52. Illosque pariter Jeſu Chriſti Equites appellavit. Annum hujus inſtitutionis referunt fuiſſe milleſimum trecenteſimum decimum ſeptimum. Vota hi Equites nulla profitentur, nec nobilis familiæ probationes oſtendere tenentur, ut Equites Jeſu Chriſti in Luſitania; Quamobrem diplomate tantùm Pontificio creantur, & pro libito Pontificis inter hujus generis Equites quisque conſcribitur. His indumentum peculiare non eſt ſtatutum, ut Equitibus Luſitanis, qui ſub Regula Ciſtercienſium militant.

LVIII.

Eques Jeſu & Mariæ.

NUmerabatur Tempore Pauli V. Summi Pontif. Equitum Ordo, quorum inſigne erat crux cærulea Melitenſium Equitum ſimilis, auro circumdata, & in ejus centro aureis caracteribus nomen Jeſu exprimebatur, & in parte averſa nomen Mariæ, ea ratione, quam num. 53. indicabit. In colore autem

pallium, quo B. Virginis imago communiter exprimitur, ſignificari voluerunt; ob idque Equites Jeſu, & Mariæ vocabantur. Veſtis, qua induti incedebant, ad ſolemnes actiones alba erat ex lana & ſerico texta, eadem cruce inſignita. Supremo Magiſtro ſubjacebant, qui Romæ eligebatur ex tribus Equitibus, quos Summus Pontifex ut digniores deſignabat; Ille autem crucem ejusdem formæ ſed majorem ſupra pectus gerebat; Quisque in ordinem cooptatus tenebatur Equum alere, & famulum armis munitum, ut Ditionem Eccleſiaſticam ab hoſtium incurſionibus defenderet.

LIX.

Eques S. Joannis Acconenſis & S. Thomæ.

MEmoriæ proditum eſt, erectum olim fuiſſe collegium militum S. Joannis, dictum ab Accone, una ex quinque, quæ in Sacra Scriptura nominantur, Civitatibus Syriæ, non verò Anconæ, quæ Urbs eſt in Italia, ut ſcripſit Joſeph de Michieli in Theſauro militari. Initio infirmis & Peregrinis loca ſacra inviſentibus, piam operam impendebant ejusmodi milites, mox arma adjunxere, æmulati Fratres S. Joannis hoſpitalarios, exinde inter ordines militares ob id enumerati. Hieronymus Romanus floruiſſe eos tradit, regnante in Hiſpania Alphonſo, cognomento Sapiente, & ab eodem, teſtamento condito, pecuniis donatos. Toſtatus autem ea ætate in qua ſcripſit, nullam extitiſſe memoriam ejus Ordinis, immo & paulatim illum periiſſe affirmat cap. 15. ſuper Joſue. Romanus addidit, talem ordinem, Alexandro IV. Pontifice Maximo regnante, titulum S. Thomæ cum titulo S. Joannis habuiſſe, illumque Alexandrum IV. confirmaſſe, & poſtea Joannem XXII. Addit P. Andreas Mendo de ord. milit. quæſt. 2. §. 23. antequam hic ordo extingueretur, aggregatum fuiſſe ordini Militari S. Joannis Melitenſi; Inſigne erat crux rubea inſtar Crucis de Monteſa, id eſt, plana, additis appendicibus in extremitatibus,

in

in formam mallei, & in ipſius medio effigies Sanctorum Joannis & Thomae, ut ſub numero 54. Qua nam veſte uterentur Equites nullus memorat; profitebantur tamen Regulam S. Auguſtini. Hic militem cum cruce expreſſimus ſupra indicata.

LX.

Eques Hoſpitalarius S. Joannis, ſive Rodianus nunc verò Melitenſis.

EO tempore, quo Terra Sancta Chriſtianorum expeditionibus fuit celebris, quatuor ſacri militum ordinis Hyeroſolimis exorti ſunt, inter quos nominatur Hoſpitalarius, qui & S. Joannis dictus fuit, eo quòd Hoſpitale S. Joannis prima ſedes ejus fuerit, a Gerardo quodam aedificatum ann. 1113. annuente Paſchale Summo Pontifice. Veſtem nigram crucemque in ea candidam comilitonibus, beneplacito Honorii II. attribuit ejus formae, quam exhibuimus ſub nu. 55. Leges poſtea dedit Raymundus de Podio, primus ordinis Magiſter, poſt Gerardum, & crucem planam in aliam commutavit, octo acuminatis extremitatibus abſolutam, quibus octo Beatitudines ſignificantur; Illam exhibuimus ſub num. 55. Hunc Ordinem fuiſſe confirmatum narrant a Gelaſio II. anno 1118. & privilegiis dotatum a multis Pontificibus. Ejus finis fuit Peregrinis, ad loca ſancta confluentibus, genus omne pietatis exhibere, & itinera a Barbaris tuta reddere. Chriſtianorum deinde rebus in Syria perditis, illis tributa eſt Rhodii Inſula a Clemente V. quae poſt multa praelia a Soſimano XI. Turcarum Imperat. an. 1525. proditione ſuperata, in ejus manus devenit. Melitam denique a Carolo V. Imp. & Clemente VII. dono acceptam hi Equites petierunt, quae adverſus Turcas validum eſt munimentum. Hujus ordinis ſtatuta vetant, quemquam, niſi nobili loco natum, in illum cooptari. Omnes ſubiacent uni Supremo Magiſtro, qui Melitae ſedem habet.

bet. Ejus imaginem ponimus cum indumento, quod in ſ
lemnibus actionibus geſtat, præſcriptum, ut narrat Alanus M
neſſon Mallet, in 3. tomo deſcriptionis univerſi ab Emo Ugo
Loubeux Verdala, qui quinquageſimus ſecundus Magnus Ma
ſter numeratus eſt, ſcilicet cum Toga nigra ſerica parum ultra g
nua producta. Hanc cingulum circa lumbos circumdat, a q
crumena in dextero latere dependet, Pectus Crux ordi
exornat cæteris major: Supra Togam aliud indumenti gen
ab humeris ad terram uſque valdè protenſum dependet, cu
manicis ampliſſimis, cui etiam circa pectus in parte ſiniſt
crux nitet affixa. Capite biretum etiam nigrum ſuſtinet ej
formæ, quam oſtendit imago.

LXI.

Eques Melitenſis Magnæ Crucis dictus.

TOtus Ordo Equitum Melitenſium in Octo linguas (ut v
cant) ſive Provincias dividitur, quibus ſingulis datus
Prior. Ex illis Equites in tres claſſes Raymundus de Pod
diviſit, ſcilicet in Equites, Sacellarios (vulgo dicuntur Ca
pelani) & Servientes. Equites, & Sacellarii crucem geſtant
milem, minorem tamen illa, quam Supremus Magiſter oſtent
& ſupra pallium, ex tela alba linea efformatam, ſupra pect
verò auream encauſto albo expreſſam. Servientes verò utu
tur cruce, cui pars ſuperior deeſt, quæ ambæ ſub num. 5
viſuntur. Hic exponimus imaginem Equitis cum indume
to, quo in ſolemnibus actionibus utuntur ii, qui ob dig
tates acquiſitas Equites Magnæ Crucis dicuntur; H
præſcribitur toga ſeu clamys nigra e ſerico cum ma
cis ampliſſimis uſque ad media crura extenſis. In parte ſi
ſtra crux linea alba adnectitur. Referunt ſtatuta hanc fui
præſciptam tanquam monimentum Togæ, e ſetis Cameloru
textæ, qua indutus incedebat D. Joannes Baptiſta; Funiculu
clamydi adnectunt, qui è collo dependet, e ſerico albo & nig

co

contextus. In eo Summus Magiſter Nicolaus Cotoner exprimi juſſit quindecim Dominicæ Paſſionis ſymbola. Baltheo, a quo enſis dependet, Caſtitatem indicanr, quæ ipſis commendatur, cum in ordinem aſſociantur.

LXII.

Eques Melitenſis Sacerdos.

INter milites Melitenſes, qui Juſtitiæ dicuntur, eo quòd ſui generis claritatem probatam adſcribuntur, claſſis altera eſt, quæ Sacerdotes comprehendit, Sacris actionibus in templo olim aderant ſuperpelliceo albo induti cum nigro birro, alba ordinis cruce inſignito, qui vulgo dicitur Mozzetta, & modò ex conceſſione Summi Pontificis Clementis XI. Rochetto utuntur lineo cum birro coloris violacei, cujus fimbriæ rubro terminantur, & bireto Saçerdotali caput contegunt. Unus eorum Prior Eccleſiæ S. Joannis & Magnæ crucis Eques appellatur, pluralitate votorum electus ex omnium Sacerdotum cœtu, ex quo etiam tres eliguntur, quos Magnus Magiſter digniores judicat ad Epiſcopalem dignitatem, & Summo Pontifici proponuntur, ut ex iis aliquem ſeligat ad ſacras infulas excipiendas. Præter hos Equites Juſtitiæ plurimi alii Sacerdotes numerantur cruce Melitenſi inſigniti, qui Sacellarii & Capellani nuncupantur. Hi famulatum ſuum in Xenodochio præſtant ægrotis, & in Claſſe maritima militibus ſacramenta adminiſtrant. Crucem albam in pallio tantùm aſſutam deferunt; ſed Sacerdotes, qui Equites Juſtitiæ dicuntur aliam auream albo encauſtico exornatam, ut cæteri milites ante pectus gerunt. Imago hic expoſita Sacerdotem veſte Eccleſiaſtica indutum repræſentat.

LXIII.

Eques Melitenſis cum veſte militari.

IN titulo II. Statutorum Ordinis Equitum Melitenſium veſtis præſcribitur, qua ipſi uti tenentur, dum in præliis cum ho-

ſte congrediuntur. Armis autem uti pro libito illi poſſunt, ſed ſupra arma breve indumentum in formam ſcapularis addunt coloris rubri, quod ſupra pectus & ſupra terga crucem albam planam oſtentat, undecunque æqualiter latam, ut in imagine expreſſa cernitur. Non incongruum erit, hic breviter recenſere ex Antonio Poſſevino cæremonias adhibitas, cum aliquis in Collegium Equitum adoptatur, plenas Chriſtiana pietate & militari ornamento. Ceream primò & candidam facem, quæ charitatem deſignat, geſtans Tyro, atque ante Altare procumbens in genua talari indutus veſte petit ab eo, cui facultas eſt, ut illum admittat; tum deauratum enſem accipit, ut Catholicam Eccleſiam tueatur, & ſe ipſum pro Fide exponat. Deinde cingitur baltheo, ut ſciat, caſtitatem eſſe ſervandam: Evaginato enſe percutitur in humero, ut ſciat, ſibi gravia eſſe toleranda pro Chriſto, poſtea ipſe eodem enſe ter aerem feriens oſtendit, ſeſe provocare hoſtes S. Fidei in nomine SS. Trinitatis. Tum manu Receptoris humero admota monetur, ut adſpiret ad verum decus, poſtea aureata calcaria à duobus Equitibus illi adnectuntur, ut ſciat, ſtimulos habendos eſſe peragendas res laudabiles, & aurum tanquam lutum calcandum. Cerea iterum face accepta, & ſacro Miſſæ audito interrogatur, an velit admitti inter Equites, profeſſionem edit, & Miſſale portat ad Altare, & a præſidente accipit inſigne Equitis, ejus candor indicat puritatem ſervandam, & acumina octo Beatitudines, quas conſequetur, ſi ſtrenue certaverit. Demum fune collo impoſito monetur dominici jugi, cui ſubjici debet, & in pace dimittitur.

LXIV.

Eques Lauretanus.

INter egregia præclaraque facinora, quæ Summi Pontificis Sixti V. nomen celeberrimum reddidere, Inſtitutio fuit Equitum, quos Lauretanos nominavit, ob imaginem & ſacellum Bea-

Beatiſſimæ Virginis, quod in Urbe Lauretana colitur, atque ejusdem patrocinio ordinem inſtitutum ſubjecit. In Conſtitutione hujus inſtitutionis anno 1586. conquæſtus fuit Pontifex ob extinctionem Ordinis Equitum erecti a Paulo III. ut Urbem Lauretanam ab hoſtibus Chriſtianæ Fidei defenderent Ravennæ, & Lauretanos ad eundem finem inſtituit, eosque plurimis beneficiis dotavit. Illos præcipuè familiares Pontificis declaravit, nobilitatis nota inſignivit, & Comites Lateranenſes vocari juſſit. Paratos voluit, ad ſacras expeditiones contra Infideles. Cætera Privilegia in Conſtitutione indicata recenſentur; Ob hæc aliaque Privilegia illis conceſſa quamplurimi ex primariæ nobilitatis Familiis adſcribebantur. Sed variata temporum decurſu Summorum Pontificum ſerie, nobiliſſimi ordinis hujus ſplendor valdè defecit, remanſitque tantùm ejus veſtigium in memoriam Poſterorum. Illis numiſma aureum dependebat à pectore, in quo imago erat Sanctiſſimæ Virginis Lauretanæ, ut ſub num. 57.

LXV.

Eques S. Lazzari.

INitia Ordinis S. Lazzari Scriptores repetunt à temporibus S. Baſilii Magni, Cæſarienſis Epiſcopi, quem S. Gregorius Nazianzenus tradidit hoc titulo Noſocomium erexiſſe; ſed prima Inſtitutio ob Barbarorum incurſiones, atque injuria temporum collapſa cùm eſſet, renata illa eſt felici ævo, quæ Chriſtiani Principes Terræ Sanctæ loca Barbaris eripuerunt. Itaque illo ſæculo Equites iſti non modo Chriſtianos hoſpitio exceperunt, quo factum eſt, ut Balduinus II. & alii Reges Hieroſolymitani, aliique Principes ipſum Ordinis Magiſtrum & domicilia in Syria non parvis beneficiis cumulaverint. Item Boniacum, vulgo Boigni Ludovicus Galliæ Rex illis aſſignavit, ubi, pulſis à Saracenis è Syria Chriſtianis, Magiſtri domicilium eſt conſtitutum, ibique Conventus a ſodalibus haberi ſolebat. Id ad

annum 1558. perduraſſe conſtat, & toti ordini multi Principes beneficia & prædia contulere, quas donationes Alexander IV. & alii Pontifices Romani ſuis Diplomatibus ſtabiliverunt. Solebant hi milites crucem viridem duplici acumine in brachiis abſolutam ſupra album indumentum pro ordinis teſſera præferre, ut ſub num. 58. & S. Auguſtini Regulam profiteri, quæ omnia Gregorius IX. approbavit. Temporum poſtea decurſu, cum Inſtituti hujus dignitas jaceret, Equites Rhodii ab Innocent. VIII. an. 1490. impetrarunt, ut cum Rhodianis confunderetur, ſic paulatim ejus ſodalitii memoria tum apud Gallos, tum apud Italos eſt obſcurata. At Pius IV. an. 1565. iterum excitavit, dotavitque ampliſſimis privilegiis, creato Ordinis Magiſtro Joannoto Caſtilioneo Mediolanenſi, dato diplomate, quod Pius V. partim revocavit, partim moderatus fuit. Cumque Vercellis Caſtilioneus vita deceſſiſſet an. 1572. Gregorius XIII. ejus Principatum in Emanuelem Philibertum Sabaudiæ Ducem contulit ann. 1573. Philibertus autem conventu Equitum Nicæam indicto tanquam Magnus Magiſter leges condidit, Pontificis authoritate confirmatas, conjunctis, atque in unum confuſis S. Mauritii & S. Lazzari ordinibus.

LXVI.

Eques S. Lazzari, & S. Mariæ de Monte Carmelo in Gallia.

DIctum eſt, Equites Rhodianos, ſeu S. Joannis impetraſſe ab Innocentio VIII. ut S. Lazzari Sodalitium ipſis adjungeretur, quo factum eſt, ut ejus ordinis Principatum apud ſe Rhodiani retinuerint usque ad Æmarum Caſtum, virum virtutibus clariſſimum. Is, quamvis Melitenſis Eques, militiam S. Lazzari reſtaurari in Gallia conatus fuit, & bona patrimonialia primis Poſſeſſoribus reſtituere; At cum in laudabili opere defeciſſet, Philibertus Nereſtanus demortui locum excepit, & Magiſtri dignitatem, profeſſione Melitenſibus non obſtrictus,

ctus. Itaque Romam profectus a Paulo V. obtinuit, ut S. Lazzari Equites Galli in poſterum S. Mariæ de Monte Carmelo & S. Lazzari nuncuparentur, & violacei coloris crucem, Virginis Mariæ effigiem è collo pendentem, itemque Chlamydi affixam præferrent. Ejus iconem oſtendit num. 59. Uſus ille fuit Romæ conſilio & opera R. P. Petri à matre Dei, Carmelitæ Diſcalceati, qui Paulo Pontifici a Sacris Concionibus tunc erat, quamobrem in continuatione Annalium Baronii commendatur in tom. 12. Cæterum anno 1509. Nereſtanus Pariſiis in Suburbano S. Lazzari Monaſterio, quod eſt Canonicorum Regularium Auguſtinianorum ſolemni ritu Equites aliquot creavit, & ſupradicta teſſera inſignivit, adhibitis iisdem fere cæremoniis, quibus Melitenſes inaugurantur, hoc tamen diſcrimine, quòd Equites S. Mauritii, ſicuti in Sabaudia, a nuptiis non arceantur; abſtinere ſe quidem a carnibus feria tertia, coronam ſingulis diebus recitare, & ſabbato miſſam audire refert P. Mendo. Ex his ergo patet, S. Lazzari ordinem velut in duo Sodalitia diviſum eſſe, ſcilicet in Mauritianum in Sabaudia, alterum Mauritianum & Carmelitanum, & Gallorum proprium hodie cenſeri. Veſtis, qua Eques utitur in ſolemnioribus diebus, ſerica eſt coloris floris Amaranthi aureis floribus exornata, ut oſtenditur in imagine.

LXVII.

Eques Leenæ.

CUm Regnum Neapolitanum eſſet ſub Dominio Ducum Andegavenſium, varii Equitum ordines excitati fuerunt, quorum aliqui à Regibus, aliqui ab ipſis Regni Proceribus originem habuerunt. Inter cæteros celebris fuit ordo Equitum, qui Leenæ nomine appellabatur, ſignum eorum imago Leenæ erat, cujus pedes Laquei circumdabant, ita diſpoſiti, ſicuti eos n. 60. demonſtrat. Aliqui referunt, illam fuiſſe ex argento com-

paſtam, ut ex ea imaginem Reginam Margaritam intelligerent, quam hoſtes ſuperare & in ſervitutem redigere ſtudebant. At Deo favente brevi temporis ſpatio talis militia evanuit, ne infans Carolus Andegavenſis, ad quem Regni Dominium jure pertinebat, opprimeretur. Hac de cauſa nomine ordinis Equeſtris appellari non meretur, ſed Societas militum, nulla authoritate approbata.

LXVIII.

Eques Lilii.

UT Mauros e Regno Navarræ expelleret Sanctius, cognomine Magnus, ſuum Deceſſorem Garziam imitatus, Imaginem Sanctiſſimæ Virginis, ab Angelo ſalutatæ, in vexillis expreſſit, cum Epigraphe: *Deus primum Chriſtianum ſervet.* Hoc accidiſſe an. 1043. regnante Pontifice Maximo Benedicto IX. aſſerit Juſtinianus, contra Michaelem, & Mennenium. Milites ab eodem Inſtituti duplicem auream catenam gerebant, a qua Lilium pendebat, cum corona illi impoſita, ut oſtendit num. *61.* Qua de cauſa Equites Lilii denominabantur; Regulam S. Baſilii profitebantur, & Roſarium B. Virginis quotidie recitabant. His auxiliis Sanctius inſignes victorias ab hoſtibus retulit, diuque hunc ordinem feliciter rexit. Imago hic poſita militem exprimit ſupradicto ſigno exornatum.

LXIX.

Eques Lilii Pontificius.

PAulus III. Pont. Max. anno 1546. Pontificatus Duodecimo diverſis oneribus ac neceſſitatibus oppreſſus, ut opportuno præſidio ſublevaretur, ſicuti in Marchia Anconitana collegium militum Lauretanorum, & in Provincia Romandiolæ collegium militum S. Georgii inſtituerat, qui littora earum Provinciarum defenderent, illis proventibus aliquibus & privile-

vilegiis conceſſis; ſic pariter ut Provinciam Patrimonii B. Petri in Tuſcia ab incurſionibus tueretur, eam ſimili collegio militum decorari voluit. Numerabantur in eo quinquaginta milites, quos de Lilio dici voluit, eo quòd ea Provincia (ut S. Pontifex affirmabat) adeo amœna & jucunda exiſteret, ut meritò Lilium dici poſſet. Et quia tales milites pro neceſſitatibus Eccleſiæ promptè ſpontèque obtulerunt ſummam viginti quinque millium ſcutorum aureorum, Pontifex illos participantes vocavit, & pontificios commenſales, annuum redditum trium millium ſcutorum aureorum ex redditibus ejusdem Provinciæ ipſis aſſignavit, ac privilegia multa conceſſit, quæ recenſentur in Conſtitutione *In B Petri Sede*, poſita in Bullario veteri, impreſſo ab Hæredibus Antonii Bladii fol. 455. Inſigne dictorum militum voluit eſſe numiſma aureum e pectore pendens; in cujus altera facie imago eſſet glorioſæ Virginis Mariæ ad Quercum, cujus Templum prope Civitatem Viterbienſem exiſtit; in altera verò Lilium cærulei coloris in campo aureo locatum, cum hac inſcriptione in girum diſpoſita: *Pauli III. Pont. Max. Munus*, ut apparet ſub num. 62. Facultatem ſingulis tribuit, ut enſem, aliaque arma poſſent ubique deferre, familiares ſuos eosdem declaravit, & ad gradum nobilitatis evexit, inſuper voluit, ut cæteris militum ordinibus præcederent, in quibusvis locis, & baldachinum deferrent, quando Pontifex ſub ipſo procedit, ſi Principum Oratores deficerent; Hunc ordinem militum ipſe Paulus anno 1556. alia conſtitutione confirmavit, eorumque numerum auxit usque ad 350.

LXX.

Eques S. Ludovici.

ANno 1693. Ludovicus XIV. Galliarum Rex Ordinem Equitum ſub invocatione S. Ludovici inſtituit, ut Virtuti eorum remuneraretur, qui laboribus in bellicis actionibus cum

aſſiduo

aſſiduo vitæ diſcrimine plurium annorum ſpatio non peperciſſent. Eisdem annuas penſiones pro merito aſſignavit. Inter omnes, quorum numerus ab arbitrio ipſius Regis dependet, octo Magnæ Crucis Equites, præter viginti quatuor, quos Commendatarios vocant, numerantur, iique cruce ampliori diſtinguuntur, quam gerunt appenſam faſciæ ſericæ coloris ignei, quæ a dextro humero ad lævum latus dependet; Veſti inſuper aliam aſſutam gerunt in ſiniſtra parte pectoris, Cæteri verò crucem tantùm auream ſerico ligamine igneo affixam pectori geſtant. Formam illa habet crucis Melitenſis, aureo & argenteo filo circumdatam, quatuor ejus anguli liliis exornantur, octo acumina globulis abſolvuntur. In centro orbiculus patet, in quo imago eſt S. Ludovici, armis induti, & clamyde regia exornati, idem dextra manu coronam lauream ſuſtinet, ſiniſtra autem ſpineam, & clavos, addita in circulo Epigraphe: *Ludovicus Magnus inſtituit anno* 1693. In averſa autem facie alium orbiculum habet, in quo Enſis cum palmis in campo rubro, addito lemmate: *Bellica virtutis præmium*, quæ omnia ſub num. 63. clarius oſtenduntur.

LXXI.

Eques Lunæ creſcentis.

NObiliſſima Andegavenſium Ducum Familia ſignum ordinis Equeſtris habuit in brachio Lunam argenteam creſcentem; cujus militiæ Principatum ſibi ac Succeſſoribus primus ſumpſit Renatus, Regni Neapolis Siciliæque Rex. Hic more inter Principes recepto ordinem Lunæ creſcentis inſtituit in Civitate Meſſanæ, pluribus ejus Urbis Nobilibus torquem aureum honorificè conferens liliis & ſtellis campo ſitum, in quo cum Luna creſcente illud erat axioma, *Donec totum impleat*, ſicuti demonſtrat num. 64. Hunc ordinem Clemens IV. approbavit. Ejus finis erat, contra hoſtes fidei pugnare, peregrinos

grinos excipere, & mortuos ſepelire; in eum neminem adoptari fas erat, niſi primum in pugna fortitudinis ſuæ ſpecimen dediſſet, qui admittebantur, futuros ſe ſocios periculorum ſpondebant, ſed ſub Pio II. hoc inſtitutum deletum fuit, propter rationes a pluribus ſcriptoribus relatas.

LXXII.

Eques S. Marci Venetiis.

Apud Venetos numerantur Equites, quibus veſtis peculiaris non præſcribitur, ſed ſolùm numiſma aureum ante pectus gerunt, in quo Leo alatus & corona redimitus apparet, cujus pes dexter gladium ſtringit, addito lemmate in volumine aperto: *Pax tibi Marce Evangeliſta meus*, ut indicat num. 65. Hunc Equeſtrem ordinem initium habuiſſe anno 1562. affirmavit P. Andreas Mendo §. 28. ejusque finem fuiſſe defenſionem Fideì Catholicæ contra Turcas. Alii ejusdem exordium fuiſſe ajunt anno 1332. In illum tantum admittuntur, qui labores ſuos pro Reipublicæ bono in bello impenderunt, Senatorum Votis. Duces Reipublicæ ſunt Magiſtri Ordinis. Ejusmodi Equites vocatos olim fuiſſe *della Calza* affirmat idem P. Mendo; ſed diverſum ordinem fuiſſe ſuo loco indicavimus.

Ultra hos Equites alii ſunt in Republica Veneta, quos Summus Reipublicæ Dux declarat, & ſimili numiſmate condecorat, qua de cauſa eorum imaginem non exhibuimus. Ut à cæteris diſtinguantur, Equites Ducis dicuntur. Alii Equites Divi Marci.

LXXIII.

Eques S. Mariæ Lilii in Regno Navarræ.

Lliatum Equitum Ordinem honori B. Virginis à Ferdinando Aragoniæ dedicatum anno 1403. narrat Hieronymus

Curita in Rebus Aragoniæ, cujus teſſeram ipſe Rex cum aliquot aliis virtute illuſtribus viris in Templo S. Mariæ Antiquæ in oppido Methynnæ Campenſis ritu ſolemni ſuſcepit. Erat illa Torques, ex duplici vaſe compoſitus, ex quo imago B. Virginis pendebat: ex vaſe prodibat Lilium, inſuper eidem Gryphus connectebatur. Lilium autem pulchritudinis, candoris & puritatis, ideoque Deo gratum eſt ſymbolum, & flos Virginis ſolet appellari. Gryphus vero ex Aquila & Leone compoſitum animal, ut fabulantur Poetæ, ſimulacrum eſt generoſi & magni animi. Hunc Equitum Ordinem vulgo vocatum fuiſſe Ordinem Liliorum Hieronymus Romanus retulit. Ejus autem Inſtitutio tribuitur Garciæ, Navarræ Regi. (Mendo tamen Authorem ejus facit Sanctium IV.) Cum enim Garcias poſt repertam ſacram B. Virginis imaginem, quæ colitur in Urbe Negerenſi, monaſterium Religioſorum S. Benedicti erexerit, Ordinem Equeſtrem Lilii, certo conſcripto Equitum numero, erexit, teſte Petro Beloyo, et ſupradicto aſſumpto Emblemate veſtes Equitum liliis, acu elaboratis, inſigniri mandavit. Torquem expoſuimus ſub num. 66. Vocatur etiam voce hiſpanica di S. Maria della Jara, qua voce vas ſignificatur. Vivebat ſub Regula S. Baſilii, ejus finis erat defenſio Fidei Chriſtianæ, & quiſque tenebatur quotidie recitare certum numerum Dominicæ orationis, & Salutationis Angelicæ.

LXXIV.

Eques S. Mariæ Roſarii.

DUm S. Patriarcha Dominicus Albigenſium Hæreticorum errores evincere concionibus, & precibus conaretur, eorundem pervicaciam armis etiam infringere ſtuduit. Cum autem eidem B. Virgo ſignificaverit, ſibi fore gratiſſimum, ſi Salutationes Angelicas ſimul cum Oratione Dominicali, quarum numerum præſcripſit, qui nomine Roſarii ſignificatur, fide-

fidelibus commendaret, paruit Dominicus, atque ut celebriori cultu reciperetur, anno 1209. religioſam militiam inſtituit ſub invocatione S. Mariæ Virginis Roſarii. Crucem gerebant ejusmodi milites, ſimilem illi, quam Conſtantinus Ordini Angelico præſcripſerat, colore tamen partim nigro, partim albo expreſſam, & in centro B. Virginis imago apparebat cum infante Jeſu, qui ſimul cum Matre coronas manu porrigebat; illam expreſſimus ſub num. *67*. Confirmavit hanc militiam Innocentius III. varia privilegia illi tribuens. Tenebantur Equites ad arma inferenda contra Hæreticos Albigenſes, & ad Roſarium dicendum. Cum autem bella ceſſaſſent, hæc pia militia Societas evaſit conſcriptorum ex omni Terrarum plaga, qui Roſarium in honorem B. Virginis piè recitant, ut Patrocinium ejus impetrent in quacunque neceſſitate. Advertendum eſt cum P. Andrea Mendo de ord. mil. q. 4. hanc militiam dictam de Roſario erectam fuiſſe Toleti a Roderico Archipræſule Toletano, ſub Regula S. Dominici, ut Mauris, eam urbem ſæpe invadentibus, obſiſterent. Quod tamen conciliari poteſt cum narratione expoſita.

LXXV.

Eques S. Mariæ Glorioſæ.

INter cæteros Equeſtres ordines excogitatus fuit ordo, dictus S. Mariæ glorioſæ, ad pacificandas Italiæ Civitates, anno fere 1233. Authore Bartholomæo Vicentino, Ordinis Prædicatorum, poſtea ejus Urbis Epiſcopo, atque tale Inſtitutum Urbanus IV. circa ann. 1263. approbavit. Leges condidit Ruffinus Gurgo, Pontificis Pœnitentiarius. In illis præſcribebatur, ut tunicam albam, & ſubcinericiam togam induti crucem purpuream duabus ſuperimpoſitis ſtellis præferrent; qualem indicat num. *68*. Aliqui tamen referunt variam fuiſſe, nam multi gerebant crucem, magis longam quam latam,

& auro circumdatam, quatuor ſtellis adjunctis in ſingulis angulis, & in centro erat imago Beatiſſimæ Virginis, ut ſub num. 68. Alii vero æqualem cum quatuor ſtellis. Tenebantur ad Viduarum defenſionem, tutelam pupillorum ſuſcipiendam, & concordiam conciliandam inter diſſidentes. Cum autem quisque in ædibus ſuis cum uxoribus vitam agerent, vocati ſunt Fratres Gaudentes, ut Joannes Villarius & Salimbenus in ſuis Chronicis tradiderunt, ob hanc rationem, quia pluribus commodis gaudebant. Hujus ordinis primus Magiſter Loderengus Andalo fuit conſtitutus, vir multis nominibus laudandus. Deficientibus poſtea paulatim ejusmodi Equitibus, Sixtus V. Collegio Montis-Alti addixit bona, quæ illi poſſidebant. Scripſit Mennenius, illos floruiſſe Bononiæ ſub nomine B. Mariæ Matris Domini. Vide Sigonium lib. 17. de Regno Italiæ.

LXXVI.

Eques S. Mariæ de Mercede & Redemptionis Captivorum.

JAcobus primus, Aragoniæ Rex, poſtquam Regna, Valentinum & Murcienſe, a manibus Saracenorum eripuit, prima hujus ordinis fundamenta poſuit anno 1218. ſub Honorio Papa III. Illum Gregorius IX. Pont. Max. approbavit anno 1230. vel 1232. ut probat Bernardus de Vargas in Chronica ordinis, ſub nomine B. Mariæ de Mercede & Redemptionis Captivorum. Id egit Iacobus juſſu B. Virginis, quæ ei noctu apparuit, atque uſu edoctus, quàm miſera ſit Captivorum conditio, quibus Barbari jugum imponunt. Uſus ille fuit conſilio S. Raymundi de Penafort Dominicani, qui a ſacris Confeſſionibus illi erat, itemque S. Petri Nolaſci, Viri nobilis Galli, qui naſcentis ordinis Dux fuit, eundemque optimis legibus rexit. Idem Barcinone in Cathedrali Templo S. Crucis coram Rege veſtem candidam, religionis nota inſignem de manu Berenga-

rii Pallavicini Epiſcopi ſuſcepit. Eſt autem religioſi hujus ordinis nota crux argentea in clypeo rubro cum inſignibus gentilitiis Principum Catalauniæ, quæ in aureo campo quatuor teniis & palis puniceis virgato præfulgent, ut ſub numer. 69. expreſſimus. Ipſis Sodalibus munus eſt impoſitum, eleemoſynas colligendi, ut Chriſtianos homines à Saracenis & Mauris captos redimant, & priſtinæ libertati reſtituant. Sunt autem duplicis generis; alii enim ſunt Equites, alii Monachi. Illis præeſt Magiſter Generalis, Barcinonæ reſidens, & quidem Sacerdos ex Decreto Clementis V. & Joannis II. Gregorius IX. Regulam S. Auguſtini illis præſcripſit: Arnoldus tamen Vio tradit, milites ſecundum Regulam S. Benedicti vivere. Equitum claſſem jam defeciſſe refert Mendo, ſed remanſit, & floret illuſtris Religio B. Virginis de Mercede, ubique clara. De qua in catalogo noſtro parte prima dictum eſt. Veſtis Equitum erat lanea alba, quam demonſtrat imago expoſita.

LXXVII.

Eques SS. Martyrum in Paleſtina.

Floruerunt feliciter olim in Paleſtina poſt Equites S. Georgii Conſtantinianos diverſi Equeſtrium militum Ordines, quorum laboribus Fidei Catholicæ hoſtes acerrimi ab iis Regionibus arcebantur. Et quia ob aeris inſalubritatem & bellicos labores continuis morbis Chriſti fideles affligebantur. Equites miſeratione moti, eorum curam ſuſceperunt, ut priſtinam ſalutem recuperarent. Xenodochium ad hunc finem aliqui eorum aperuerunt, in quo ægrotis miniſtrabant. Viduis inſuper & Pupillis opitulari ſtudebant, & captivos ab Infidelibus redimere. In his Chriſtianæ charitatis operibus qui exercebantur, Equites dicti fuerunt Sanctorum Coſmæ & Damiani, quoniam eorum opem ſemper implorabant; Denique ſub Regula S. Baſilii Joannes XX. circa an. 1020. Equites Religioſos eos

declaravit. Eorum nota erat crux rubra plana, in cujus centro Imagines erant Sanctorum Martyrum Coſmæ & Damiani. Eam oſtendet num. 70. Floruit diu hæc pia militia, ſed expugnata iterum à Turcis Urbe hieroſolymitana penitus evanuit.

LXXVIII.

Eques SS. Mauritii & Lazzari in Sabaudia.

FUit S. Mauritius Thebeæ Legionis Dux apud Agaunum in confiniis Helvetiorum, atque Allobrogum (hodie S. Mauritii nomen retinet, ſpectatque ad Helvetiorum Ditionem) pro Chriſto cum militibus à Maximiano Imperatore cæſus. Illum ut tutelarem ac Præſidem Allobroges venerantur, & ſunt, qui Sabaudiæ Ducum ſtemma ab eo deducere conantur. Conſtat, S. Mauritii gladium & Annulum à Ducibus Sabaudiæ magno cum honore aſſervari, atque ut pignus Imperii, cum inaugurantur, iisdem ſolemni ritu tradi. Eremiticum autem ordinem S. Mauritii ſub Regula S. Auguſtini ab Amadeo Primo Sabaudiæ Duce inſtitutum fuiſſe, ſcripſit P. Mathæus & Beloyus, noſtræ Ætatis ſcriptores. Vetuſtiores rerum Sabaudiæ Annales tradunt, Amadeum, qui poſtea Pontifex Maximus electus Felicis V. nomen accepit, relictis omnibus Ripallium ad Lacum Lemanum ſe contuliſſe, atque ibidem cum Viris nobilibus decem Eremiticæ vitæ genus amplexum fuiſſe in Monaſterio, D. Mauritii memoriæ a majoribus dicato, cinerea veſte oblonga aſſumpta, cingulo aureo, atque cinerei coloris clamyde, cui crux aurea erat affixa. Hæc omnia ex Mennenio & aliis, ſed deficientibus Equitibus ſolitariam vitam ducentibus, Equites armigeri inſtituti ſunt, quorum ordo deinceps floruit. Hi in ſolemnibus functionibus veſte ſerica utuntur inſtar Cucullæ monachorum coloris purpurei, ut imago expoſita demonſtrat, cujus pars interior alba eſt; Hanc ſub collo conjungunt duo

duo funiculi ex ſerico albo & viridi, additis floccis. Pectus crux exornat alba, cui adnectitur alia S. Lazzari viridis ejus formæ, quam demonſtrat num. 71. ex Decreto Caroli Emanuelis Sabaudiæ Ducis, quo ſtatutum fuit, ut militia S. Mauritii & Lazzari vocaretur.

LXXIX.

Eques Menſæ rotundæ.

REferunt Authores, Arturum Brittanniæ Regem inſignibus Equeſtris ordinis nobilitaſſe quatuor ſupra viginti Athletas, & cum omnes ſimul acumberent menſæ, ne quis forte ſe primo in loco conſtitutum fuiſſe prædicaret, aut ad infimum locum deturbatum cogitaret, menſam rotundam ad coronæ formam effingendam juſſit; ideoque rotundam Arturi tabulam Brittanni & Scoti concelebrant, eamdemque in Wintonienſi Caſtrò ad æternam rei memoriam conſervant; militum Equeſtrium nominibus notatam. At recentioris eſſe ætatis inventum, aſſerrit Guilielmus Comdenus. Superioribus enim ſæculis, cum virtutis bellicæ exercendæ gratia, militares decurſiones, quas vocant Torneamenta, frequenter haberentur, hujusmodi menſis uſi erant, ne quid diſcrimen inter Magnates ex ambitione exiſteret. Sed veteri ſanè inſtituto hæc acta fuerunt. Gallos enim antiquos circularibus menſis circumſediſſe, armigerosque eorum ſcuta ferentes a tergo adſtitiſſe memorat Athenæus lib. 4. Dignoſoph. Quodnam inſigne Equitibus tribuerit Arturus, nullus refert, qua de cauſa Equitum menſæ rotundæ nomen apud Poſteros remanſit, qua de cauſa inter ordines Equeſtres numerandos non eſſe nonnulli ratione arbitrantur.

LXXX.

Eques S. Michaelis in Luſitania.

CUm Albarac, Maurorum Dux, Luſitanicum Regnum expugnare conaretur, Alphonſus Rex auxilium S. Michaelis

lis Archangeli implorans, arma contra iniquum hoſtem ſuſce pit; nec ſpe fruſtratus, Barbarorum Acies diſſipans eas in fu gam conjecit; Illis enim S. Archangelus ſe pro Alphonſo di micantem oſtendens, horrorem intulit & metum. Ut ho prodigium Poſterorum memoriæ traderet Alphonſus, ann 1171. Equitum ordinem inſtituit ſub titulo Alæ S. Michaeli Archangeli, & pro ſigno præſcripſit crucem rubram inſta enſis efformatam inter duo lilia rubra, addita Epigraphe: *Qui ut Deus?* ſicuti demonſtrat num. 72. Aliqui tamen referunt illa duo lilia ex auro efformata fuiſſe. P. Andreas Mendo refer ex Annalibus ordinis Ciſtercienſis, à P. Angelo Manriquez con ſcriptis, tom. 2. Eorum inſigne fuiſſe Alam rubram, aureis ra diis circumdatam, ut apparet ſub num. eodem, additque, ejus modi Equitibus præſcriptas fuiſſe Regulas ordinis Ciſtercienſis

LXXXI.

Eques S. Michaelis apud Gallos.

PRæclarum Romanorum morem nobilitandi torque aure ad Gallos traduxit Ludovicus XI. cum anno 1469. ordi nem D. Michaelis Amboſiæ inſtituit, & ſymboli loco Equi tes inſignivit torque aureo ex cochleis inter ſe hærentibus, & imagine D. Michaelis, Dæmonem e cœlo expellentis, appen ſa additaque Epigraphe: *Immenſi tremor Oceani*, exemplo Pa tris Caroli VII. cui pro inſigni bellico hujus Archangeli effigie fuit. Id originem habuit ab illuſtri miraculo, cum in prælio ad pontem Aurelianenſem Anglos oppugnantes propulſavit D Michael in cœlo apparens. Mos eſt Regibus, hoc munu etiam exteris Principibus conferre, in benevolentiæ indicium qui ſi eorum hoſtes velint eſſe, torquem remittunt, ut omn Sacramento ſoluti alteri Principi operam ſuam navent. Huju ordinis regulas recenſuit Franciſcus Sanſovinus. Torquem de ſignat num. 73. Veſtem, qua utuntur in actionibus, imago ex

poſit

poſita demonſtrat, ſcilicet Tunicam ſericam coccineam, usque ad genua productam, ſupra quam addunt clamydem a collo usque ad terram extenſam è ſerico albo, vulgo *Damaſco*. Inferiorem ejus partem pelles muris armeni exornant, fimbrias aurea conchylia, aureis filis colligata. Supra togam pendet caputium ex ſerico villoſo purpureo ; ab humeris torques pendet ſupra pectus. Caligæ ſunt albæ.

LXXXII.

Eques Montis Gaudii.

NArrat Hieronymus Romanus, hunc ordinem exordium ſumpſiſſe in Regno hieroſolymitano eodem tempore, quo Principes Chriſtiani in Syria rerum potiti ſunt, aſſumpta appellatione a loco, ubi militia illa inchoata fuit. Eam approbavit Alexander III. anno 1180. diplomate, relato a Franciſco Radeſio, quo illi donavit oppida, & prædia ab eadem occupata. Studio rei bellicæ & pietatis cæteros in Syria Equites adeo laudabiliter æmulata fuit, ut a multis Chriſtianis Principibus ejus Alumni aucti fuerint, etiam in Caſtellæ Regno, ubi Equites de Monfrac appellati fuerunt a præcipua Conventus Sede ; in Catalunia & Valentia nominati fuerunt de Mongoia, quod idem ſonat ac Mons Gaudii. Anno demum 1221. Rex Ferdinandus, cognomento Sanctus, conceſſit Caſtrum de Monfrac Conſalvo Yannezio, Magno Magiſtro Calatravæ, & eandem militiam cum Calatravenſi uniri mandavit, eo quòd multum de priſtino ſplendore amiſiſſet. Crucem geſtabant hi milites ejus formæ, quam indicat num. 74. rubram ſupra veſtem albam. Sub regula S. Baſilii vivebant, Vota Religioſorum profitebantur, quibus addebant votum defendendi fidem catholicam.

LXXXIII.

Eques Monteſiæ in Regno Valentiæ.

EXtincto ordine Militari Templariorum in Concilio Vienenſi a Clemente V. anno. 1311. bona, quæ in Regno

I Valen-

Valentiæ illi poſſidebant, ordini S. Joannis Melitenſi a Pontifice applicabantur; ſed renuit Rex Aragoniæ & Valentiæ Jacobus II. optans alios Equites inſtitui, qui Regnum defenderent contra Mauros; Rem ille obtinuit; quamobrem ordinem Equeſtrem inſtituit, dictum de Monteſa ab oppido, in quo præcipuum domicilium ordo habuit. Inſtitutionis annus variatur ab Authoribus; aliis deſignantibus anno. 1318. aliis 1319. Joannes XXII. confirmavit ordinem, cujus ſignum Crux eſt rubra plana ejus formæ, quam oſtendit num. 75. toga verò Capitularis alba, quam Imago demonſtrat. Diverſo olim habitu uſum eſſe hunc ordinem, refert Laurentius Mattheus de Regimine Regni Valentiæ cap. 7. §. 4. ubi oſtendit, hunc ordinem confirmatam fuiſſe a Clemente V. & aliis Pontificibus. Erectus autem fuit ſub Regula Ciſtercienſi. Rex Aragoniæ eſt perpetuus hujus ordinis Adminiſtrator. Eidem ordini acceſſit denominatio S. Georgii ob Monaſterium & templum S. Georgio extructum a Rege anno 1318. Dictus eſt etiam ordo de Alfama, ob unionem factam ordinis hujus nominis, quam Petrus II. Rex Aragoniæ inſtituerat, nulla Pontificia approbatione confirmatum.

LXXXIV.

Eques Muris Pontici, qui dicitur Armellino.

CUm Marinus Martianus, Roſſani Princeps, non ſolum belli cum Joanne Andegavenſi Calabriæ Duce cauſa fuiſſet, ſed Ferdinandum Aragoniæ, Regni Neapolitani Regem, interimere machinatus fuiſſet, quamvis ejus cognatus eſſet, in carcerem detruſus fuit, quem interimere Rex facile potuiſſet, ſicuti Conſiliarii hoc illi ſuadebant; ſed noluit; atque ut hoc clementiæ conſilium omnibus patefaceret, ordinem inſtituit, in quo qui adſcripti erant monile aureum in pectore geſtabant, cum imagine muris pontici, undique cœno circumdati, ut indicat numerus 76. & vulgo dicebatur ordo Armellini, cum lem-

lemmate: *Malo mori quàm fœdari,* quo emblemate manifeſtè oſtenſum fuit, Ferdinandum noluiſſe alieno ſanguine ſe ipſum maculare, quamvis reum Marinum agnoviſſet, ne vindictæ criminis reus evaderet. Hoc aureo torque deinde Equites, & Principes inſigniti fuerunt; nulla tamen Pontificia approbatione confirmatum hunc ordinem legimus; quamobrem potius inter ordines Equitum, quàm militum numerandum eſſe Eques Juſtinianus affirmavit. Indumento Ordinis proprio non utebantur hi Equites, quare imaginem damus ſolo torque decoratam. Ejus prima Dignitas tranſlata fuit ad Reges Hiſpaniæ, in quorum Ditione Regnum Neapolitanum numeratur.

LXXXV.

Eques Navis in Gallia.

JOannes Ferronius, qui Catalogum Ordinum Equeſtrium, a Regibus Galliæ erectorum, collegit, meminit ſacræ cujusdam militiæ, anno 1269. conſcriptæ à S. Ludovico ſub titulo Navis, cujus Equitibus collare eſt aureum ex cochleis in ſinu Semilunæ rubei coloris collocatis fabrefactum, ut expreſſimus ſub num. 77. & ab eodem numiſma cum Navis effigie pendebat. Ea quidem de cauſa, quòd Reges Francorum ſæpiſſimè glorioſiſſimos de Barbaris triumphos reportaverint, & Imperii orientalis ſigna eripuerint. Illud enim ſemilunam Turcarum, quæ illis ſolemne militiæ ſignum eſt, ut Romanis Aquilam, originem à Bizantinis habuiſſe conſtat, teſte Juſto Lipſio. Ob eam cauſam hunc ordinem vocatum etiam fuiſſe Lunæ creſcentis referunt multi. Sed alium ſub hoc titulo retulimus.

LXXXVI.

Eques Navis in Regno Neapolitano.

ALium præterea ordinem navalem inſtituit Carolus III. Regni Neapolitani Rex circa an. 1382. cum ob coronationem

Uxoris Margaritæ Reginæ, & ut mœrorem tolleret Civitatis, quæ ob varios tumultus ac bella, & propter necem Reginæ Joannæ ſquallore plena erat; Varios ille decrevit ludos & lu- dicra certamina, in quibus ipſe ſeſe præclarè geſſit, novosque voluit inſtitui Equites, qui Navales nuncuparentur, & eorum Princeps eſſe voluit, ut Argonautas imitantes digna tanto la- bore geſta patrarent. Ordinis,in quo trecenti Equites nume- rabantur, Protectorem S. Nicolaum, Myræ Epiſcopum, ele- git, cui ornatiſſimum Templum prope Molum dedicavit, Equi- tibus præſcribens, ut ſingulis annis ejus feſtum ſolemni pom- pa celebrarent. Veſtis, qua Equites induebantur, ampla cla- mys erat ſerica coloris cærulei, aureis liliis depicta illa circa collum alligabatur duplici funiculo & flocco ſericis filis albo & rubro compoſito. Ejus fimbriæ in terram usque extenſæ teniis ſericis alba & rubra exornabantur, quod navim in lamina aurea exſculptam oſtendebat. Navim inſupe ſupra clamydem acu pictam gerebant, cujus malo globus cum aurea cruce imminebat, ſicut indicat num. 78. Mortuo dein de Carolo in Hungaria, talis Equitum ordo pene extinctu remanſit, penitus poſtea defecere ejus Equites ob bella & ſe ditiones obortas. Qui primùm in hunc ordinem adſcripti fuerunt, recenſentur in tertia Decade lib. 25. pag 118. Hiſtoriæ Neapolitanæ, quam P. Nicolaus Parthenius Giannettaſius Soc Jeſu quamprimum in lucem dabit, Vir in Republica litterari nunquam ſatis laudatus, tam ob ſolutam quàm numeris vin- ctam orationem aureo calamo in pluribus voluminibus ed tam.

LXXXVII.

Eques Nodi in Regno Neapolitano.

NObiliſſimi hujus Ordinis apud Neapolitanos exordium fuit, cum Ludovicus, inferioris Pannoniæ Rex, bellum intuliſſet Reginæ Joannæ, quæ Regni hæres erat, poſt varic

tumu

tumultus & belli vices pax inita fuit anno 1351. & Ludovicus Tarentinus nuncupatus juſſu Clementis VI. P. M. Rex coronatus fuit, in matrimonium ducta Joanna, in cujus rei memoriam ab eodem novus Equeſtris ordo inſtitutus eſt, quem Nodi ipſe Rex appellavit. Quamobrem ſexaginta Viri Urbis primarii (ſeptuaginta fuiſſe refert P. Andreas Mendo) & alii ſingulari virtute præditi, nodo è ſerico purpureo cum auro intexto & margaritis, pectori ſtrictè vincto, (quamvis alii dicant brachio) ſupra togam albam inſigniti fuerunt, cum quadam jurandi formula, ut indicarent, tali nodo non tantum brachium, ſed cor in amicitiam devinciri. Primos ejus ordinis retulit Mennenius ex catalogo cujusdam Anelli Pacca Neapolitani Scriptoris. Veſte induti incedebant, ejus formæ, qua Rex ipſe exornabatur, & illi nodus affixus apparebat, expreſſus a nobis ſub num. 79. Eidem ordini ſummus Pontifex Regulam S. Baſilii præſcripſit, & defenſionem Fidei, & Obedientiam Regi Neapolitano commendavit. Veſtem eo tempore vocari *Giornea* refert Juſtinianus. Dum autem inquirerem, cujusnam formæ illa eſſet, perhumanus & eruditus Vir D. Dominicus Georgii miſit ad me Iconem hic expoſitam, acceptam ab antiquo Pariete Palatii, quod Neapoli dicitur Reginæ Joannæ extra Urbis mœnia extructum, in quo Rex ipſe depictus videtur cum Regina, ejus Ordinis Equitibus ſtipatus. Omnes veſtem & biretum geſtant rubeum eius formæ, quam Icon oſtentat, Rex autem auro exornatam habet.

LXXXVIII.

Eques Parmæ viridis.

REgnante Carolo VI. Galliarum Rege, Ordo Equeſtris ortum habuit in Gallia, quo tamen pauci complectebantur, Parmæ viridis nuncupatus, quo nomine ſcutum ſignificant Latini, quod a centro ubique in partes æquales abſolvitur, quoque olim Pedites utebantur, quod indicat num. 80. Cau-

ſam hujus inſtitutionis fuiſſe referunt querelas nobilium fœminarum Regi delatas contra eos, qui ipſas impune contemnebant. Illis fretus Mareſcallus Boveut ſimul cum aliis duodecim earum tutelam excepit his conditionibus firmatam, primò, ut earum bona, & honorem enſe defenderent, ſecundò, ut armis reſponderent, cum ad ſingulare certamen earum cauſa provocarentur, tertiò, ut alium ſubſtituerent, cum ipſimet reſpondere non poſſent, quartò, ut ſtatim accurrerent in earum auxilium, ſi aliqua ex illis in vitæ diſcrimen, vel pugnam ab alia provocaretur. Has conditiones primùm ante omnes approbaſſe referunt Carolum Albertum Regis conſanguineum. Cur Parma viridis pro inſigne fuerit electa, neſcimus, fortaſſe, ut Defenſionem ſignificarent; ſcimus tamen, hanc Equitum claſſem brevi tempore evanuiſſe.

LXXXIX.

Eques Paſſionis Jeſu Chriſti.

CUm Terræ Sanctæ loca Infideles ubique occuparent, Chriſti fidelibus expulſis, vix eorum veſtigia remanebant, nam ut mancipia, non ut Incolæ illic pauci degebant. Cùmque interim Principes Europæ bella infidelibus inferre meditarentur, ut Paleſtinam ab eis eriperent, Sultanus Ægypti anno 1306. ne malo ſibi imminenti ſuccumberet, cuſtodiam SS. Sepulchri Fratribus S. Franciſci, de obſervantia dictis, commiſit. Anno deinde 1380. Riccardo Angliæ, & Carolo VI. Galliarum Regibus, cupido inceſſit ejusdem Terræ Sanctæ recuperandæ. Quamobrem referunt Authores, ab ipſis inſtitutum fuiſſe militarem ordinem in memoriam Paſſionis Dominicæ, cujus opera vitia ab exercitu extirparentur, ut facilius ſibi aditum ad opus cætero quin arduum aperiret, Equites in ſolemnibus actionibus veſtem cianeam gerebant, ultra genua productam, circa lumbos cingulo ſerico præcinctam. Caput rubro caputio tegebatur, cappam albam laneam

veſti

veſti ſuperimponebant, in utroque latere apertam, ut brachia commode extenderentur, ante pectus a collo usque ad pedes crux lanea rubra tribus digitis lata aſſuta erat, ut imago demonſtrat, & num. 81. Plura de hoc ordine, qui tamen brevi tempore extinctus fuit, retulit Elias Aſmoles in Inſtitutione ordinis Periſcelidis cap. 11. fol. 83.

XC.

Magnus Magiſter Equitum Paſſionis Jeſu Chriſti.

HUic Ordini Magnus Magiſter præerat, qui indumento non abſimili induebatur, extenſo tamen usque ad talos, cuique crucem aurea linea digito lata circumdabat. Manu inſuper ſceptri loco Virgam ferebat, in cujus apice nomen Jeſu aureum fulgebat, quo ejus dignitas ſignificabatur, caligas nigras gerebat, tibialia vero alba. Curabat ille, ut Religionis ſtatuta ſanctè ſervarentur, quæ viginti capitibus comprehendebantur, relata ab Equite Juſtiniano in pag. 697. Equites vota Religionis profitebantur, id eſt, Obedientiam erga Principem, Paupertatem & Caſtitatem conjugalem. Coram illo quinque Conventus ſtatutis temporibus tenebantur, quorum primus dicebatur Quotidianus, in quo viginti quatuor Equites conſiliarii numerabantur; ſecundum particularem dicebant, quadraginta militibus compoſitum. In tertio octoginta aderant, & magnum conſilium dicebatur. Quartum ſingulis annis celebratum, & generale dictum omnes Provinciarum Præſidentes componebant. In quinto denique, ſingulis ſexenniis convocato, mille Equites numerabantur, quorum votis firmabatur, quidquid magis opportunum pro optimo ordinis regimine videretur. Præter hæc decem Adminiſtri Magno Magiſtro aſſidebant, qui ordinis Conſervatores appellabantur, a quibus pœnæ reis decernebantur, cum ordinis ſtatuta violaverint.

verint. Dividebatur ordo in octo Nationes, quas Ling
communiter nominabant, & centum ſupra mille Equites
merabat, quorum ſingulis quinque Equi & ſex famuli in n
taribus expeditionibus aſſignabantur, quorum duo arma
præliandum deferebant.

XCI.

Eques Paſſionis cum veſte militari.

CUm verò bellum agerent hujus ordinis Equites, fer
indumento membra muniebant, ſupra quod tunica
lanea alba usque ad genua extenſa, rubris fimbriis exorn
cruce inſuper rubra ante pectus & retro diſtincta. Crux
tem, qua ſignabantur Milites famulantes, ſerico nigro circ
dabatur, crux vero Equitum aurea linea. Caſſide caput
niebant Antiquorum more, quam purpura & aurum exo
bant, ſicuti enſem & pugionem. In vexillo hujus ord
albo crux rubra rutilabat, quatuor digitis lata auroque circ
data, quod iterum alia rubra faſciola claudebat, in ejus ce
ſupra nigrum oloſericum agniculus, qui noſtræ ſalutis Rep
toris paſſionem ſignificabat, auro expreſſus videbatur, ut i
go & num. 82. oſtendunt.

XCII.

Mulier eidem ordini adſcripta.

AD hujusmodi Ordinis milites ſpectabat munus inſervi
infirmis in Xenodochio, in quo etiam fœminæ vi
occupabantur, eidem Ordini adſcriptæ, & veſtibus ejus
ordinis inſignitæ. Veſtem propterea albam gerebant, cir
lo rubro aureoque præcinctam. Illi manicæ rubræ aſ
erant; pallium etiam album habebant, cujus pars interio
gra erat, & fimbriæ rubræ. In ſiniſtro latere crux rubra
Caput velamine albo tegebant, & ſupra frontem parva
etiam rubra micabat, quæ omnia in imagine expoſita cla
elucent.

X

XCIII.

Eques S. Pauli Pontificius.

UT ſtatus Eccleſiaſtici inopiæ ſubveniret Summus Pontifex Paulus III, Collegium ducentorum Equitum inſtituit ſub invocatione S. Pauli Apoſtoli, conſtitutione edita die ſeptima Julii anno 1540. ejus Pontificatus ſexto, à quibus bis centum millia ſcuta in ſubſidium recepit. Ut præmia illis conferret Pontifex, eos Participantes & perpetuos commenſales declaravit; inter nobiles familias connumerandos eſſe juſſit, & Lilia Farneſiæ ſtirpis inſignia conceſſit, ſi ipſis in proprio ſtemmate gentilitio inſerenda placuiſſet. Iisdem militibus veſtem lugubrem gerendam die obitus Pontificis præſcripſit, rubram verò die ejusdem coronationis; Ut verò a cæteris diſtinguerentur, his indumentis brachium nudum, quod enſem diſtrictum gereret, affixum eſſe voluit, ſicut crux indumento Militum S. Joannis hieroſolymitani. Quod inſigne a nullo alio poſſet deferri ſub pœna excommunicationis, & mille aureorum. Penſionum Eccleſiaſticarum ducentorum nummorum participes fore declaravit, etiam ſi inter milites S. Petri fuiſſent adſcripti. Hæc omnia conſtant ex conſtitutione ipſius Pontificis, typis hæredum Antonii Bladii impreſſa, & ſub num. 83. ordinis teſſera apparet.

XCIV.

Eques Periſcelidis in Anglia.

HUnc Ordinem nobiliſſimorum Equitum, in quo viginti ſex tantum numerantur, ad diverſam originem trahunt Scriptores. Aliqui enim aſſerunt, Eduardum III. Anglorum Regem, anno 1350. cum de Gallis & Scotis triumphaſſet, ob teſſeram Periſcelidis in eo prælio datam, Equites Periſcelidis nominaſſe, & S. Georgio, in cujus honorem templum extru-

xerat, dedicaſſe. Nonnulli autem ad Periſcelidem colc cianei Joannæ Comitiſſæ Sarisburiæ referunt, eo quod choreas agenti decidit, & illam Rex è terra ſuſtulit, ride multitudine adſtante, & illo reſpondente, futurum, ut br ſummus honor ejusmodi Periſcelidi haberetur. Sunt eti qui hujus ordinis exordium multo antiquius exiſtimant, & Regem Riccardum I. referunt, & Eduardum illum redux tradunt. Inſigne præcipuum Equitum eſt crux plana ru ſupra album pallium, ut ſub num. 84. Veſtis adhibenda ſolemnibus diebus præſcripta fuit ex albo ſerico, ſicut eti Tibialia, ſub genu ſiniſtro crus cingitur Periſcelide cæru auro unionibus & aurea fibula exornata, caracteribus gall ſignata, quibus dicitur: *Male vertat, qui male cogitat*, ut vi tur ſub num. eodem, quo ſymbolo unionem inter Equi ſignificari ajunt, ſupra hoc indumentum veſtis additur pur rea è ſerico, in parte interiori alba, usque ad media crura tenſa, hanc circa lumbos ſtringit baltheus purpureus. humeris pallium pendet ſericum villoſum cæruleum cum putio albo, circa collum duo funiculi ejusdem coloris pend ad terram usque extenſi, in parte ſiniſtra micat crux, quæ dem exprimitur. Pectus exornatur aureo torque, in quo cauſto cæruleo expreſſæ ſunt Periſcelides, in quarum me roſa eſt, vel alba vel rubra, alternatim variata. Has con ſtunt funiculi aurei, & ex torque imago D. Georgii Dracon transfigentis dependet, Biretum eſt ex ſerico villoſo nig aureo circulo & plumis partim albis partim nigris exorn Quæ omnia in addita imagine clarius patent.

XCV.

Eques S. Petri Pontificius.

LEo X. cui placuit tali nomine appellari, ut inſitam ani magnitudinem & clementiam appellatione & factis primeret, inito Pontificatu componendæ pacis cauſa ſollici

om

omnes Chriſtianæ Reipublicæ Principes hortatus fuit, ut odia & arma deponerent, ſtudia ſubinde bonarum artium majorum ſuorum exemplo promovit, & Concilium Lateranenſe celebravit, in quo bellum contra Turcas firmatum eſt. Cum autem Proventus illi addixerit, quos excipiebat ex theſauro Aluminis, ſedente Pio II. reperti apud Forum Clodii Tulpha nuncupatum; ne in adminiſtratione illius aliqua fraus committeretur, & ad ipſos Turcas nullus alumen illud transmitteret, Collegium quadringentorum & unius Virorum inſtituit anno vigeſimo primo ſupra milleſimum quingenteſimum, conſtitutione: *Sicut Prudens &c.* quos Milites S. Petri vocavit Participantes; quibus, cum ſinguli mille florenos auri de camera pro Romanæ Eccleſiæ neceſſitatibus ſublevandis perſolviſſent, annuam penſionem ſcutorum quinque pro ſingulis centenariis perſolvi mandavit, eosque cum primogenito filio inter Viros nobiles primariæ nobilitatis adſcribi voluit, Comites dici Palatii Lateranenſis, pluraque privilegia iisdem conceſſit, quorum aliqua S. Pius V. revocavit. Veſtem illis præſcripſit rubram, deferendam in coronatione Pontificum, nigram verò illis demortuis, ejus formæ, quem gerunt Cubicularii Pontificii. Torquem inſuper auream ante pectus, a quo penderet numiſma cum imagine D. Petri in una ejus parte, in altera verò inſignia Pontificia appararent, ut indicat num. 85. Hunc ordinem Paulus III. confirmavit; At poſt obitum Pontificis ejus ſplendor defecit. Remanet tamen aliqua illius denominatio in Pontificia Cancellaria, in qua officia, quæ vacabilia dicuntur, S. Petri vocantur, nulla tamen nobilitatis nota collata, ſi pretio emantur.

XCVI.

Eques dictus Pius.

Pius Quartus Pontifex, cum Eccleſiæ Romanæ Ærarium, ære alieno gravatum, inveniſſet, ne ſubditos ulteriori

gravamine affligeret, exemplo Leonis X. Clementis VIII. Pa
li III. Julii III. & Pauli IV, Collegium inſtituit trecentorum ſe
tuaginta quinque militum, quos vocavit Pios Participant
illisque annuam penſionem ſolvendam decrevit, eo quòd
cti milites centum octuaginta ſeptem millia & quingenta ſc
aurea pro Eccleſiæ & Pontificis neceſſitatibus ſublevandis o
tulerint. Privilegia quamplurima his militibus conceſſit Po
tifex, quæ recenſetur in Conſtitutione *Pii Patris Altiſſimi* ed
anno 1559. Pontificatus primo, inter quæ illud erat, qu
adſcriptos nobiles, & Aulæ Lateranenſis comites declarab
multa tamen revocavit S. Pontifex Pius V. & Gregorius X
Ut à cæteris dignoſcerentur, numiſma aureum ante pec
gerendum præſcripſit, cujus pars altera imaginem D. A
broſii oſtentaret, altera verò Pontificis gentilitium Stemn
ut indicat numer. 86. Eidem Collegio centum alios & ſe
ginta milites addidit idem Pius conſtitutione *Cum nos*, q
decima ſexta numeratur in Bullario. Cum veſtem peculiar
hi milites non habuerint; virum ſupradicto numiſmate
ſignitum hic exponimus, ea veſte indutum, qua nobiles R
mani tunc temporis utebantur.

XCVII.

Eques Quercus in Regno Navarræ.

D. Garcias Ximenes, Dux pari nobilitate ac virtute b
ca celebris, abdicato Armorum ſtudio vitam ſolitari
elegerat, ſed a multis extimulatus, ut Patriam contra Mau
defenderet, bellicam Provinciam ſuſcepit, & dum milita
acies diſponeret, repente elatis ad cœlum oculis Crucis i
ginem ſupra quercum vidit, quam adſtantes Aligeri ven
bantur. Ob tale portentum victoriam ſibi ſpopondit; qu
obrem eodem ſigno ſalutis munitus, ſicuti & reliqui mili
Mauros profligavit, & Patriæ Liberator vocatus, titu

primi Regis Navarræ conſequutus fuit. Ut hoc beneficium memoriæ Poſterorum mandaret Garcias anno 722. Regnante Gregorio II. Romano Pontifice, Equitum ordinem inſtituit, quorum Emblema crux erat liliata rubra, Quercui impoſita, adſuta albo brevique indumento, quod in prælio gerebant milites, ſicut oſtendit num. 87. In hoc ordine Equites Conſtantinianos quodammodo revixiſſe in Hiſpania referunt Scriptores, qua de cauſa Equites, qui Quercus dicebantur, defuerunt.

XCVIII.

Eques S. Remigii.

POſtquam à Germanis victoriam retuliſſet Clodovæus apud Remos a S. Remigio ejus Urbis Epiſcopo Chriſtianis ſacris initiatus fidem catholicam amplexus fuit anno 496. Et cum a S. Remigio, Epiſcopo Remenſi ſacro oleo inungi deberet, cœleſtis Aliger illum detulit in ampulla. Ut tale portentum memoriæ Poſterorum mandaret Clodovæus, ordinem Equitum inſtituit, quos ſacræ Ampullæ, ſeu S. Remigii nominavit circa annum 499. poſtquam in ſacro fonte baptiſmatis ablutus fuit. Quatuor ex hoc ordine delecti Antiſtitem ſacrum comitantur, cum ſacram Ampullam è cuſtodia accipit, ut Galliarum Reges tali oleo inungantur. In Emblemate, quod præferunt, duo ſtipites ramis & foliis orbati ſunt in formam crucis diſpoſiti, manus inſuper ampullam tenens cui imminet columba, Spiritum Sanctum indicans, ſicut numer. 88. repræſentat. Advertendum tamen eſt cum Equite Juſtiniano, his Equitibus ſeu Viris nobilibus ordinem militarem non conſtitui, ſed illos pluribus aliis antecellere ab ſuam dignitatem, qua ipſis tale munus commiſſum eſt.

XCIX.

Eques Romanus Antiquus.

DUplex fuit Equitum genus apud Romanos. Alii fuerunt Equites, oppoſiti Peditibus in exercitu, & illi nihil ad Equeſtrem hunc ordinem pertinuerunt ; Alii verò erant oppoſiti Senatoribus , & in Equeſtrem ordinem lecti a Cenſoribus. Populus enim Romanus a Romano Rege diviſus fuit in Patritios , & Plebeios, deinde ex Patritiis Senatorius & Equeſtris ordo ſecretus fuit. Cum autem omnes Romani tunica ordines iſti diſtinguerentur; nam Senatores & Equites tunicam clavatam induerunt, plebs autem ſine clavis; clavata tunica fuit, quæ clavos purpureos intextos vel ſaltem aſſutos habuit, aut latos aut anguſtos. Clavos autem quaſi flores fuiſſe ait Roſinus, purpuræ ſegmenta, ut ſunt capita clavorum rotunda, unde & nomen traxere, eaque in pectore ipſius tunicæ aſſuta, vel in tunica diſperſa contendit Ferrarius de re veſt. lib. 3. cap. 12. Licetus de an. cap. 26. affirmat, fuiſſe faſciam purpuream, quæ tunicam circumdabat, quæ ſi lata Senatorem indicabat, ſi anguſta Equitem. Plebejos verò ſimplex tunica tegebat. Inſuper Equiti annulus aureus aſſignabatur ſolidus, id eſt ſine gemma, ſicuti hodie calcar aureum. Nam referente Iſidoro lib. 19. cap. 32. Senatores gemmatos ferebant, Plebeii ferreos. Tunicæ Togam addebant, cujus autem formæ eſſet, non ita certum apud ómnes. Toga dicebatur a tegendo, ut ait Nonnius, quòd totum corpus tegeret, cum tamen laxa eſſet & ampla, ſubcingebatur juxta aliquot Scriptores, alii tamen negant, probantque apud Ferrarium, cingi non potuiſſe, cum totum corpus involveret; illam tamen geſtandi modum fuiſſe, quem togatæ ſtatuæ demonſtrant, ut dextrum brachium exereretur, ſiniſtrum autem non poterat exeri, alioquin toga ex humeris prolapſa ad pedes decidiſſet, ſed ſub ipſa toga extenſum, extremam ipſius oram in rugas contractam ſubducebat

ad

ad pectus, læva manu extante, ut in Icone apparet, in qua annulus indici manus dextræ ſit inſertus. Quæri hic poſſet de loco peculiari annulorum apud antiquos; ſed ut brevitati conſulamus, videndus erit Fortunius Licetus de Annalis cap. 59. Forma annuli apparet ſub num. 68.

C.

Eques S. Ruperti in Ditione Salisburgenſi.

IN Civitate Salisburgenſi, Bavariæ Metropoli, Celſiſſimus Archiepiſcopus Jo. Erneſtus Thun, qui Princeps eſt Imperii, & Provinciæ Salisburgenſis Dominus, anno circiter 1703. Ordinem Equeſtrem fundavit ſub invocatione S. Ruperti, qui Bavariæ Apoſtolus dici meruit (ait Baronius in Mart.) cujus Equites ad arma ſuſcipienda contra Fidei hoſtes parati eſſent, & pro Salisburgenſis Eccleſiæ immunitate dimicarent. Duodecim primò Adoleſcentes, ex nobilibus ſtirpibus ortos adſcripſit, inter quos duo Archiepiſcopi Nepotes numerabantur, & ſingulis torquem auream donavit, a qua crux violaceo encauſto colorata dependebat, & in ejusdem centro imago erat S. Ruperti, ſicut expreſſa videtur ſub num. 90. Commendas etiam plures de ſuo ære fundavit, ut iis tribuantur, qui ſpatio duodecim annorum militares labores ſuſtulerint; qui autem ætatem ad præliandum idoneam nondum expleverint, ſtatuit ut in Collegio vivant, in quo equeſtribus artibus exerceantur, & liberales etiam diſciplinas poſſint addiſcere. Hæc omnia referuntur in libro gallicè impreſſo anno 1705. cujus titulus eſt: Remarque Hiſtorique & Critique &c.

CI.

Eques S. Salvatoris in Regno Aragoniæ.

ANno circiter 1118. Alphonſus. I. Rex Aragoniæ, ut Mauros Cæſarauguſta, totaque Aragonia, facilius deturbaret, ex Proceribus, tam Hiſpanis quàm Gallis, qui operam

ſu...

ſuam ſæpiſſimè Chriſtifidelibus adjunxerunt, Sodalitium Equeſtre S. Salvatoris in Urbe Montis-Regalis conſtituit, & ad imitationem militum Templariorum cenſu opimo & prædiis dotavit, quod ita feliciter accidit, ut Mauri omnes toto illo tractu, quo Regnum Aragoniæ hodie circumſcribitur, anno 1120. extirpati fuerint, ipſeque Rex nomen pugnacis, ſeu Præliatoris acquiſiverit, quia vicies & novies collatis ſignis, manus conſeruiſſe fertur felici ſemper cum triumpho, exceptis duobus præliis poſterioribus. P. Andreas Mendo, & alii aſſeruere, hos Equites veſte alba indutos inceſſiſſe, cum imagine Salvatoris in pectore affixa. Juſtinianus tamen pro certo refert, crucem rubram fuiſſe ejus formæ ſub num 91. indicatæ. Vota profitebantur, id eſt Caſtitatem conjugalem, obedientiam ſupremo ordinis capiti, & defenſionem pro fide. Sed proceſſu temporis hic ordo penitus defecit.

CII.

Eques Squamæ.

EXcitavit Joannes II. Caſtellæ Rex, ordinem Equitum, dictum *de la ſcama;* cujus inſigne, aut quid eſſet *la ſcama,* curiosè ſe indagaſſe, nec reperire potuiſſe rationem teſtatus eſt Hieronymus Romanus, uti refert Mennenius pag. 50. P. Andreas Mendo hunc ordinem *Squamma* appellat pag. 18. cujus inſtitutorem ignorari affirmat. Aliqui ſuſpicantur, fuiſſe regem Joannem II. circa annum 1420. ut Regni Proceres alliceret ad pugnandum contra Mauros. Inſigne ſupra Togam candidam affirmat fuiſſe crucem cæruleam ex ſquammis compoſitam, ut ſub num 92. Vita poſtea defuncto Rege, qui hunc ordinem ſemper promoverat, ordo etiam omnino defecit.

CIII.

Eques SS. Sanguinis Chriſti apud Mantuanos.

VIncentius Gonzaga, Mantuæ Dux IV. in nuptiis filii ſui Franciſci cum Margarita Sabauda an. 1608. celebratis, Religionis

gionis Orthodoxæ tuendæ ſtudio illuſtre Collegium viginti Equitum inſtituit, Paulo V. approbante, in Honorem Sacroſancti Sanguinis Redemptoris Jeſu Chriſti, cujus aliquot guttulæ a S. Longino collectæ (ut traditum eſt) Mantuæ in Baſilica S. Andreæ magna religione conſervantur. Harum guttularum numero ternario expreſſarum notas cum inſcriptione: *Nihil iſto triſte recepto*, ordinis teſſeram conſtituit; baltheo ex virgulis aureis connexis aureo ligamine, ignique ſuperimpoſitis, alternatim interpoſita ſententia, ex Pſalmo Davidico 60. deſumpta, *Domine probaſti*, adjunxit. Quo quidem ſymbolo infractum rebus adverſis animum & concordiam inviolabiliter ſervandam commilitonibus propoſuit juxta illud Ovidii;

Scilicet, ut fulvum ſpectatur in ignibus aurum,
Tempore ſic duro eſt inſpicienda fides.

Ex torque numiſma pendebat, in quo ampulla cum tribus ſanguinis guttis exprimebatur, ut indicat num. 93. Sibi & Equitibus veſtem præſcripſit, in ſolemnibus actionibus præferendam, id eſt clamydem ex ſerico raſo purpureo, albo circumtecto in parte interna, cum manicis ampliſſimis, ejus fimbrias exornatas virgulis aureis igni ſuperimpoſitis, ut in torque. Collo colligabatur funiculo aureo & ſerico, ſub ea indumentum erat ex ſerico, argento auroque contexto, Tibialia caligæ & calceamenta purpurea, quæ omnia oſtendit imago hic poſita.

CVI.

Eques Spicæ apud Armoricos.

FRanciſcus Primus hujus nominis Armoricæ Dux pro certo habens, æquum eſſe, homines virtute præſtantes honore affici, ſicut ignominioſos puniri debere, novum Spicæ ſeu Ariſtæ ordinem militarem anno circiter 1450. inchoavit, cujus candidatos donavit torque aureo ita concinnato, ut ex ſpicis frumenti, in modum crucis diſpoſitis, & nodos, quos

ab Amoribus vocant, conficientibus, ſpiceam coronam referre videretur, cui præterea mus alpinus candidus (quem Armelinum vocamus) colliculo viridi impoſitus duabus catenulis aureis adhæreret, addito gallico Emblemate: *A ma vie*, quod idem eſt ac *potius mori*, generoſum utique ſinceri animi exemplar. Eſt enim hoc Animal ob candidas pelles gallorum Principum ornamentum, adeo puritatis amans, ut teſte Plinio, cum foveæ oſtium cœno illitum conſpicit, ſe potius a venatoribus capi patiatur, quàm eo fœdari malit. Aſſerit Juſtinianus, hunc ordinem inſtitutum fuiſſe ob venerationem erga S. Euchariſtiam; Equitibus enim Franciſcus præſcripſit frumenti culturam, ex quo deinceps Sacer panis conficiendus erat. Veſtem ex ſerico, cui *Damaſco* nomen eſt, candidam fuiſſe referunt, cujus pars interna ſerico purpureo tegebatur. Cæterum inſigne Equitum erat crux aurea, quam quatuor ſpicæ frumenti efformabant, ut apparet ſub num. 94.

CV.

Eques S. Sepulchri in Regno Hieroſolymitano.

POſtquam Canonicis S. Auguſtini S. Sepulchri cuſtodia demandata fuit, Saracenis interim, qui Paleſtinam afflixerunt, tributo annuo perſoluto, auſpiciis Godefredi Bullione & Balduini fratris, his vinculis liberati fuere, ac ipſis milite ſuos ſubjecerunt, ut S. Sepulchri cuſtodes eſſent; atque eorum virtute multa Chriſtianorum Regna recuperata fuerunt Chriſtiano nomine ubique propagato, & Religio, a Barbari oppreſſa, reſtaurata refloruit. Verum diſtractis Chriſtianorum animis, ceſſit bellicoſorum ſodalium deſtituta virtus, & in Italiam ſecedentes, Peruſiæ Sedem conſtituerunt, ſed eorum multi ex voluntate Innoc. VIII. in Societatem Rhodiorum Equitum adſciti fuerunt, alii ad propria remearunt. Hujus militiæ fuſius meminit Inocentius III. cap. *Interdictus de Di*

nat. Tenebantur ejus ordinis candidati Infidelibus arma inferre; captivos redimere; preces & horas S. Crucis quotidie recitare; & quinque cruces rubras in honorem quinque plagarum D. N. Jeſu Chriſti ſupra pallium deferre, uti apparent ſub num. 95. Regulæ ſive Conſtitutiones à Carolo Magno, Ludovico Pio, & Ludovico Sancto, Galliarum Regibus, & præcipuè a Godefredo Bullioneo, præcipuo ordinis inſtauratore, illis præſcriptæ fuere. Nunc verò S. Sepulchrum cuſtoditur a Fratribus Minoribus diſcalceatis S. Franciſci, atque eorum Superiores ex privilegio Summorum Pontificum inſignia talis ordinis advenis conferunt, quæ tamen pietatem tantùm & Devotionem indicant.

CVI.

Eques S. Sepulchri in Anglia.

NOn minus pietas, quàm Catholica Religio emicuit in Henrico II. Angliæ Rege, ob quas Terræ Sanctæ loca venerari decrevit. At cum ibi Sanctiſſimi Salvatoris Sepulchrum ab Infidelibus cuſtodiri conſpiceret, mœrore affectus hoc Chriſtianorum opprobrium deploravit. Solamen inde recepit ob pietatem Religioſorum militum, qui Hieroſolymæ commorantes, a S. Sepulchro denominabantur; cum autem in Angliam remeaſſet, ſimilium Equitum ordinem inſtituere decrevit; quamobrem circa annum 1174. aut 77. juxta aliquorum relationem, ſedente Alexandro III. Pont. Max. eos conſcripſit, & cruce inſignivit coloris viridis, ſub num. 96. a nobis expreſſa. Illis eandem regulam militum Hieroſolymitanorum præſcripſit, & multa bona contulit. Inter regulas præcipua erat, qua ſinguli tenebantur, duos annos in Urbe Hieroſolymitana commorari, ut cuſtodiæ S. Sepulchri vacarent. Eorum Inſtitutum approbavit Alexander III. ſub Regula S. Baſilii. Diu floruerunt hujusmodi Equites, ſed deficien-

te in Regno Angliæ Fide Catholica, Religionis aſſeclæ pariter defecerunt, paucis exceptis, qui ordini Equitum Melitenſium fuerunt adſcripti. An veſte peculiari uterentur, Authores non referunt.

CVII.

Eques Seraphinorum in Regno Sveciæ.

REges, & Principes Gothorum coram ſemper habuere memoriæ Poſterorum tradendæ nobilis famæ, & bellicæ claritatis. Quamobrem exemplo aliorum Principum orbis Chriſtiani militares ordines inſtituerunt, aſſumpto aliquo Chriſtiano ſymbolo, quo alter ab altero dignoſceretur. Unus fuit, Seraphinorum dictus, qui decorabatur torque, compoſito ab imaginibus cœleſtium Seraphinorum, & cruce patriarchali, illius inſtar, quæ Regibus Hungariæ a Summis Pontificibus in Regiis inſignibus attributa fuit, ut ſub num. 97. Cruces fuiſſe rubras, Seraphinorum autem Icones aureas retulit Elias Aſhmole. A quo nam inſtitutus fuerit talis ordo, tacent Authores pene omnes. In collectione Equeſtrium Ordinum, impreſſa Pariſiis anno 1671. dicitur fuiſſe Magnus IV. Sveciæ Rex. Juſtinianus tamen deduxit a ſupputatione temporum fuiſſe Magnum III. Finis hujus militiæ fuit defenſio Fidei Catholicæ, ejusque propagatio. Eidem ordini alium adnectunt Scriptores, quem vocant Gladiferorum; pro teſſera enim gladios aureos inter ſe conjunctos habebant.

CVIII.

Eques dictus Silentii.

EO tempore, quo è Familia Luſignana Cypri Reges dominabantur in ea inſula, anno a partu Virginis 1195. ut multi tradunt, initium habuit nobiliſſima Equitum militia ſub Regula S. Baſilii, Cypri nomine nuncupata, cujus ſtudia in ca-

tho-

tholica Fide ſervanda impendebantur. Illi pro inſigne fuit Baltheus, aureis litteris S. exornatus, intercurrentibus laciniis aureis, a quibus inferne pendebat gladius, lamina argentea, & capulo aureo inſignitus, & in girum circumplexum ſymbolum, in quo Gallicè ſcriptum: *Pro Fide ſervanda*, ac ſi Conditur illius innuere vellet, nullum inter comilitones generoſi animi munus prætermittendum eſſe, adeoque gladio vindicandum; Littera autem S. quæ Silentii apud Romanos nota fuit, ſecretum Societatis, & amicitiæ, individuamque pro patriæ defenſione Societatem denotari. Tali autem baltheo, quem expreſſimus ſub num. 98. exornata viſuntur gentilitia Luſinianorum Arma. Vide Stephanum Luſinianum, qui ſexaginta ſeptem familiarum, e ſtirpe Luſiniana deſcendentium, genealogiam concinnavit. Aliqui referunt apud Juſtinianum fuiſſe addita præter S. Littera R. ad ſignificandum ſilentium Regum. Floruit hic nobiliſſimus ordo multorum annorum ſpatio, ſed expugnata inſula a Turcis, omnino defecit. His Equitibus veſtis peculiaris præſcripta non fuit, ſed tantùm arma gerebantt in pugna, ſemper autem torquem aureum, de quo diximus.

CIX.

Eques Spiritus Sancti in Gallia.

HEnricus III. Galliarum Rex, an. 1579. juxta aliquos Scriptores, obſoleſcente conchyliato ordine Equitum, ob venerationem erga Divinum Spiritum, cujus feſto die coronam adeptus fuerat, novum Collegium, Spiritus Sancti nuncupatum, inſtituit, in quo centenarius numerus Adſcriptorum comprehendebatur, & ex præcipuis Galliæ magnatibus ſelectus. Deinde apud Pontificem per oratores ſuos egit, ut Cœnobiorum bona commendis attribui pateretur; nam talis ordo ad Religionis Catholicæ amplificationem, & Hæreſium extirpationem inſtitutus erat. Singulis Equitibus pallium nigrum

oloſericum liliorum floribus, flammis circumdatis, quibus Henricus IV. caſſides, aliaque trophæa addidit, cum nota H. quæ deinde mutata fuit in L. quibus nomina Regum indicantur. Ei Melitenſis formæ crux cærulea aurea circumdata columbam præferens adhæret, quam ſolemni die inaugurationis Equites præferunt, cæteris verò diebus crocei coloris crucem oloſericam veſtibus aſſutam, alia inſuper, cæruleæ faſciæ ab humero dextro ad latus ſiniſtri pendenti eſt affixa. Veſtis eſt Pallium, quod imago demonſtrat ex ſerico villoſo nigro flammulis aureis exornato, ſub eo indumentum eſt ex ſerico albo, ſicuti tibialia & calcei. Caput contegitur Bireto ex ſerico villoſo plumis exornato. Torquem indicat num. 99.

CX.

Eques Stellæ in Regno Galliæ.

JOannes Valeſius, Gallorum Rex Quinquageſimus, prælio Pictavienſi, & Regni calamitate notiſſimus, Equitum Sodalitium an. 1352. auſpicatus eſt ſub denominatione Stellæ, quamvis ſodales dicti fuerint B. Virginis de nobili Domo D. Audoeni, ita enim vocabatur Caſtrum illud, parum ab Urbe Pariſienſi diſtans, ubi ſedes primaria ordinis conſtituta fuerat; Equitibus ejus ordinis ſignum Stellæ torqui aureo appenſum, ſeu togæ capitio, locove conſpicuo præferre ſtatutum fuit, addito ſymbolo: *Monſtrant Regibus aſtra viam.* Dicatus fuit hic ordo tribus Regibus Magis, erga quos Inſtitutor venerationem profitebatur. At multitudine gregariorum cum vileſcere paulatim cœpiſſet, & Carolus Joannis Filius palatii cuſtodibus ſignum illud deferendum tradidiſſet, in ejus locum D. Michaelis ordo, quem Gallia cuſtodem imperii ſui agnoſcit, ſuffectus fuit. Inſigne apparet ſub num. 100.

CXI.

Eques Stellæ in Sicilia.

A Murathes, Turcarum Rays Syracuſas, Apuliam, Siculamque oram latrociniis incendiisque, quibus toto orbe celebrem ſe fecit, deformaverat. Archipiratæ audaciam non aliunde, quàm ab incuria, & ignavia littoralium Præfectorum, Indigenarumque nobilium, qui arti inſtitoriæ gnavius dabant operam, quàm rei militari, longè illi degeneres à Tancredo, aliisque Apulis Siculisque Principibus. Ergo ubi tandem compertum fuit, nonniſi à vecordia Chriſtianorum talia audere latrones, illos, Marchio de Tyrace, ſpectatæ fortitudinis heros, ut Andegavenſium Principum præclara inſtituta renovaret, & Turcarum impetus retunderet, novum Equeſtrem Ordinem & ſignum militare apud Siculos invexit, cui non pauci nobilitatis Primates nomen dedere, in quibus inflammandis certaminum tyrocinia decrevit, in quibus ludicra pugna veram pro Chriſto & Patria committere addiſcerent. Inſigne eorum ſtella fuit, quam aliqui ſcripſerunt fuiſſe in centro crucis, ut apparet ſub num. 101. De his ſcripſit Rodulphus Boterus in ſua hiſtoria ad an. 1595.

CXII.

Eques S. Stephani in Etruria.

COſmus Mediceus, Magnus Etruriæ Dux, ut littus Tyrrhenum a Turcis Piratis tueretur, claſſem inſtituit anno 1560. & ordinem Equitum ad imitationem militiæ Hieroſolymitanæ, quam S. Stephani Pontificis & Martyris vocavit, ob inſignem victoriam anno 1554. relatam, die eidem S. Martyri ſacro, legibus quibusdam ſtatutis, & Franciſco Sanſovino relatis. Illum Pius IV. confirmavit, & privilegia eidem induſit,

dulſit, & inter alia, ut conjugatis penſiones aliquas ex
dotiis perciperent, & ad alios ſacros Viros transferre pc
Hujus militiæ Principatum ſumpſit Coſmus, quem alii I
Duces retinuerunt. Templum, & domicilium Piſis hu
dini tributum fuit, & pro inſigni Crux rubra cruci Meli
tum Equitum forma non diſſimilis, & præterea funicul
reo circumdata. Sunt in eo Sacerdotes & inſervientes
cati Donati. At hi crucem non quadrimembrem ſed tri
brem præferunt, ſuperiore ſtipite ablato, utraque ſub
102. apparet. Vivunt ſub Regula S. Benedicti, & caſti
conjugalem profitentur. In ſolemnibus actionibus veſte
tur talari, ut Monachi, alba lanea, rubro & duplici 1
funiculo ſub collo unita floccis rubris terminato, qui
impoſitus erga pectus dependet, pars interior cucullæ
ſerica tela exornatur, quæ apparet in manicis ſupra br
revolutis, ut apparet in imagine. Sacerdotes ſupra v
albam rochettum addunt, & almutiam albam, cruce
nitam. Famuli utuntur lanea alba cum manicis anguſ
cruce truncata. Cum pugnam agunt, Equites utuntur
alba brevi cum cruce pectori affixa.

CXIII.

Eques Stolæ.

STola, quæ ex græca voce talarem veſtem, ſive apu
clesiaſticos Sacerdotalem ſtolam denotat, quæ à
pendens ferri ſolet, alluſive verò exprimit funem, qua
ſtus Dominus alligatus fuit, & Crucem ejusdem, ac pr
rea in modum Crucis ante Pectus defertur. Hæc igitur v
usque ad talos demiſſa, apud antiquas fœminas inſigne era
bilitatis. Decurſu poſtea temporis in faſciam commutata
ejusque uſus communis erat Senatoribus tantùm & Co
bus, & ex humeris pendebat in ſignum nobilitatis. Qu

pter apud multas Nationes, & præcipue apud Aragonios, & Germanos, Equitum ordines inſtitutos fuiſſe refert inter cæteros Eques Juſtinianus, in hiſtoria Ordinum Equeſtrium pag. 672. quorum inſigne Stola erat ſiniſtro humero impoſita ejus formæ, quam indicat numer. 103. auro gemmisque exornata. Colorem autem ejus ignorari aſſerit; Certum autem eſt, auream eſſe apud Venetos, ob idque Equites ſtolæ aureæ vocatos, qui eam gerunt, ex Senatoribus Reipublicæ ob egregias dotes & præclaras actiones electi. Veſte illi amiciuntur talare oloſerica, latis manicis colore nigra, ſed in ſolemnibus actionibus rubra induantur cum latis manicis & ſtolam auream humero gerunt ſiniſtro. Tibialia, caligæ & calcei ſunt rubri coloris ejusdem formæ, quæ in imagine exprimitur. Cum autem nigram gerunt, ſtolam habent etiam nigram, cujus fimbriæ aureis teniis exornantur; cingulum inſuper habent aureis ornamentis decoratum. Unde mos iſte apud Venetos ortum habuerit incertum eſſe Scriptores affirmant.

CXIV.

Eques è Sodalitio Stultorum.

ANno 1381. Rodulphus, Clivenſis Comes, die S. Uberto Sacro, ſodalitium inſtituit, quod Stultorum appellavit. Equitibus inſigne imago erat ſtulti, veſte rubra induti, quam aureæ teniæ exornabant, calceamenta gerebat nigra, manibus Diſcum fructibus plenum ſuſtentabat, ut ſub numero 104. Indumenta omnes ſimilia gerebant, ut communem animi viciſſitudinem ſignificaret. Die Dominico, quò primùm poſt S. Michaelis feſtum occurrebat, ſimul omnes comitia celebrabant. In illis lex ſancita fuit, qua omnes tenebantur imaginem ſtulti in pallio expreſſam deferre, quod ſi omiſſum fuiſſet, quandam nummorum ſummam ſolvere tenerentur, in pauperes erogandam. Inuſitata quidem inſtitutio illa fuit, ac inſolita denominatio. Ejus tamen meminit,

minit, qui collectionem ordinum Equeſtrium impreſſit P
anno 1671. Neſcimus autem finem, ob quem inſtitutus hi
do fuerit, & quanto tempore extiterit.

CXV.

Eques Templarius.

POſt bellum ſacrum, auſpiciis Urbani II. & Godefridi
lionei commiſſum, ad ea conſervanda, quæ feliciter
cuperata erant, Hoſpitaliorum exemplo, Templariorum
a Gallis Principibus inſtitutum fuit; Ejus Authores præ
fuerunt Hugo de Paganis, & Goufredus a S. Audomaro, I
ſtri ambo dignitate inſignes, & quia in loco juxta Tem
Domini, a Balduino Rege conceſſo, commorabantur,
tres Templarii ſunt appellati. More Canonicorum Regul
vivebant, & peregrinos per loca Sancta contra latronu
Barbarorum inſidias ducebant; donec de mandato H
Papæ, & Stephani Hieroſolymitani Patriarchæ anno
data fuit eis regula, quam a Bernardo conſcriptam affir
& alba veſtis ex lana, & Eugenii demum Authoritate cr
bra attributa; ut veſtes albas in ſignum innocentiæ de
tes, per cruces rubras martyrium ob Chriſti nomen ſ
endum non dedignarentur, & ad ſanguinem effundend
terræ Sanctæ defenſionem eſſent parati. Narrat Victri
hiſt. Orient. cap. 65. Vexillum deferri ab illis bipartit
albo & nigro colore, eo quòd Chriſti amicis candidi
& benigni; nigri autem & horribiles inimicis. Crucis
ram habebant octogonam ſimilem Melitenſi. Hierony
menRomanus contendit, fuiſſe duplicem & quaſi patriarcl
qualem exhibemus n. 106. Multis tandem exantlatis lab
iſte ordo Viennæ in Concilio Patrum decreto extinctu
& ejus bona Hoſpitalariis addicta tempore, quo Rhodior
ſulam incolebant. Ejus abolitionis diſquiſitionem apud

nam invenies lib. 15. cap. 10. Platinam, Villanum, Azorium & alios. Nos eorum Equitum indumentum in imagine producimus.

CXVI.

Eques Teutonicus.

EOdem ferè tempore, quo Templarii inſtituti ſunt, Fridericus Imperator à Gregorio VIII. impulſus copias militum in Syriam ducebat. Cum autem ob aeris inſalubritatem, & bellicos labores quamplurimi milites morbis ſuccumberent, aliqui miſeratione moti, Tentoriis erectis, illos excipiebant, ut curarentur; Inter cæteros nobilis Vir Henricus Walpot, præerat, ut hoc chriſtianæ charitatis opus perficeretur magis, Xenodochium excitavit, in quo primariæ nobilitatis Equites infirmis miniſtrabant. Hinc ordo originem habuit Equitum Teutonicorum, a quibus poſtea dicti ſunt Germani, S. Mariæ in Hieruſalem dictus. Illum ſub Regula S. Auguſtini Cæleſtinus III. anno 1191. approbavit, & ut a cætetis Equitum ordinibus diſtinguerentur, crux nigra albæ clamydi appoſita præſcripta fuit. Mariani etiam & Crucigeri appellati ſunt iſti Equites, quibus idem Walpot primus Magiſter fuit. Capta Urbe Hieroſolyma à Saladino Duce Saracenorum, Sodalitium Teutonicum Ptolemaidam translatum, & tota Syria expulſum Fridericus II. in Germania collocavit, deinde cum tribus ferè ſæculis in Pruſſia maximo Chriſtianæ Reipublicæ bono floruiſſet, ibi propter bella & diſſidia extinctus fuit; Perſeverat tamen in aliis Germaniæ Regionibus. Crux hujus ordinis exprimitur ſub num. 106. id eſt nigra cum limbo argenteo. Veſtis autem nigra erat ſub pallio laneo, ut in Icone apparet.

CXVII.

Eques Teutonicus Eccleſiaſticus.

IN duas Claſſes Ordo Teutonicorum Equitum dividebatur, quarum altera milites uumerabat, altera verò Eccleſiæ ſacris actionibus addictos; Horum munus erat ſacramenta Infirmis in Xenodochio & militibus ipſis miniſtrare, divinas laudes recitare, Templi nitorem cuſtodire, & Equites in rebus, quæ ad regulam ſpectabant erudire. Cruce exornabantur non diſſimili, ſed veſte, quam gerebant, licet eundem colorem nigrum oſtenderet, paulo longiore utebantur, ſicuti & pallio albo, ut imago expoſita oſtendit. Hæc omnia fuſius invenies apud Munſterum lib. 3. de Germania, qui ſeriem Magiſtrorum & res illuſtriores ab iis geſtas recenſet. Vide etiam Belforeſtum lib. 3. de Coſmographia, Jacobum Thuanum lib. 1. & 43. Juſtinianum de Ordinibus Equeſtrium militum, ubi fusè acta eorum percurrit. Nos brevitati conſuluimus.

XCVIII.

Ordinis Teutonici Supremus Magiſter.

DIximus primum Equitum Teutonicorum Magiſtrum fuiſſe Henricum Walpot, Virum fortiſſimum, cui à Cœleſtino III. Pontifice poteſtas data fuit conſcribendi Equites. Illi vita defuncto alii ſucceſſere uſque ad numerum quadrageſimum ſextum, quorum ſeriem inter alios Eques Juſtinianus recenſuit. Eidem Ordini, qui in Germania præcipuè floret, nunc præeſt Sereniſſimus Princeps Franciſcus Ludovicus Neoburgicus, Epiſcopus Wormatienſis, & Wratiſlavienſis, nuper electus Coadjutor Epiſcopi Moguntini S. R. Imperii Electoris. Ille qui tertius inter cæteros nominatur cruci nigræ aliam auream addidit, ut a militibus ſubjectis diſtingueretur. Eidem Honorius III. Pontifex Principis titulum tribuit, circa annum

1220.

1220. Fridericus Imperator Aquilam Imperialem in gentilitio Stemmate conceſſit, & Ludovicus IX. anno 1250. Lilia ejus inſignibus addidit. Quamobrem ſupremus Magiſter ante pectus crucem gerebat, affixam tunicæ laneæ nigræ uſque ad genua productæ ejus formæ, quam imago a nobis expoſita oſtendit. Pallio inſuper laneo albo uſque ad terram extenſo crucem aliam in ſiniſtro latere oſtendit. Illam expoſuit Dusburg cum gladio; ut eum ad bella contra Hoſtes Fidei paratum oſtenderet. Hæc quidem indumenta antiqua fuere.

CXIX.

Eques Tuſini.

QUa de cauſa hac voce *Tuſini* denominati fuerint hi Equites, quidve illa ſignificet, nullus Author enarrat. Omnes tamen referunt, hunc ordinem floruiſſe in Auſtria & Bohemia ſub Regula S. Baſilii, poſtquam circa an. 1562. inſtitutus fuerat, atque illum pluries contra Turcas ſtrenuè dimicaſſe, & ob inſignes, quas retulit, victorias, celebrem in Germania fuiſſe. Clamyde rubra uſos eſſe hos Equites narrant, quam cruce plana viridi exornabant. Illam expreſſimus ſub nu. 107. Caſtitatem conjugalen voto profitebantur, & obedientiam S. Romanæ Eccleſiæ, pro cujus orthodoxa fide præliari tenebantur. Supremi Magiſtri dignitate Romanorum Imperator potiebatur. Sed temporis decurſu hæc militia defecit.

CXX.

Eques Velleris Aurei.

INter eximias Philippi Boni virtutes ea fuit peculiaris, quæ Auguſtiſſimum Aurei Velleris Collegium inſtituit Brugis Flandriæ anno 1429. ad gloriam Dei, laudem B. Virginis, & S. Andreæ Apoſtoli, quem ordinem anno 1433. Eugenius IV. con-

firmavit, deinde Leo X. an. 1579. Initio Philippus huic Co
gio viginti quinque nobiles viros conſcripſit, deinde poſt t
annos Diviſione triginta novem, ad explendum numerum j
ta formulam primæ inſtitutionis. At Carolus poſtea V.
varias Provincias quas poſſidebat anno 1516. ordinis Comi
Bruxellis celebratis, numerum unius & quinquaginta Equit
eſſe voluit. Inſigne hujus ordinis aureus eſt torques, inſe
Philippi emblemate ignitabuli, ſcintillas ex ſilice extunden
a quo vellus aureum dependet, ut ſub num. 108. exprimi
Hunc torquem Claudius Paradinus ita eſt interpretatus,
ſilicibus ferroque adſcriberet *Ante ferit quam flamma mi*
Velleri autem *Pretium non vile laboris.* Quo nam conſ
hoc factum a Philippo fuerit, non ita certum. Sunt qui dici
Vellus Gedeonis præ oculis illum habuiſſe, ſive Jaſonis ex
plo Argonautas legeret, quibuſcum (ut ille) in Colchida v
leris rapiendi ergo ad Æetem, ſic in Syriam contra Tur
proficiſceretur. Certum eſt, magno hominum plauſu rem fu
exceptam. Hujuſmodi Equites creandi etiam extra Capitul
Philippo II. Hiſpaniarum Regi Ordinis Principi authoritate S
mi Pontificis Gregorii XIII. & Philippo III. conceſſione Clem
tis VIII facultas facta eſt, & ex primariis Europæ Proceri
eliguntur. Veſtis quæ præſcribitur in functionibus ſolemni
eſt Clamys lanea purpurea uſque ad terram producta. I
fimbriæ exornantur aureis ignitabulis & flammulis, ex lap
bus erumpentibus, cum cruce S. Andreæ interpoſita. Ca
caputio tegitur ejus formæ, quam Icon demonſtrat, ſub
myde alia toga eſt pariter purpurea uſque ad talos produ
In funeribus verò Equitum nigris indumentis utuntur.

CXXI.

Eques Urſi in Helvetia.

CUm Otho, Saxoniæ Dux, conaretur Neapolitanum R
num invadere, ut Svevum ejus poſſeſſione privaret

Cc

Conſilia Innocentii III. Pontificis contemneret, anathematis fulmine percuſſus Imperandi juribus orbatus fuit. Qua de cauſa Germaniæ Principes Fridericum Siciliæ Regem in Imperatorem elegerunt. Ad hanc Electionem cum ſuam operam egregiè impendiſſent Helvetiæ Populi, inter quos tunc temporis quamplurimi florebant, non minus nobilitate, quàm armorum gloria conſpicui, novus Imperator grati animi ſigna illis decrevit oſtendere. Quamobrem an. 1214. Equitum Ordinem Aquiſgrani excitavit, quorum inſigne numiſma erat cum imagine Urſi, aureo torqui appenſum, foliis quercus exornato, ut delineavimus ſub nu. 109. Dicatus fuit hic ordo S. Gallo olim in Helvetia Apoſtolo, Imaginem autem Urſi electam fuiſſe dicunt Elias Aſmoles & Favinus ob venerationem erga S. Urſum Martyrem Legionis Thebeæ. Illis Juſtinianus adverſatur, pro certo habens, fuiſſe ob memoriam famulatus, quem tale animal præſtitit S. Gallo, nativa feritate depoſita, cum anguſtam domum eo in loco extruebat, ut ibi vitam duceret ſolitariam. Ejuſdem ordinis Adminiſtrationem Abbatibus S. Galli Imperator commiſit; feliciter ille floruit, donec Helvetiæ Populi Reipublicæ leges elegerunt.

CXXII.

Moniales Ordinis Equitum Calatravæ.

POſt Ordines Virorum Equeſtrium & Militarium, aliquos addemus, quibus Fœminæ comprehenduntur, quæ Deo Vota Religioſorum profitentur Regulis ordinum Equeſtrium ſubjectæ, & cruce inſignitæ, quas licet in Catalogo Religioſarum Fœminarum recenſuerimus, non ſupervacaneum erit, eas huc iterum adducere. Ordinem igitur Equitum militarem Calatravæ Gomeſius Hermandez inſtituerat tempore Ferdinandi Regis Legionis, anno 1158. contra Mauros, à quibus Regna occupata opera eorum recuperata fuerunt, & an. 1183. Lucius III. Pontifex illum approbavit, atque etiam Innocen-

tius

tius .III anno 1205. Currente deinde anno 1219. D. Ga
Guttierez, ejusque uxor Maria Suarez, ſuis ſumptibus Mo
ſterium ædificarunt, à S. Felice dictum, in loco, quem
ſpani appellant *Amaja*, ut in eo Virgines, Deo ſacræ, vi
rent ſub Regula Ordinis Ciſtercienſis, cui Equites ſeſe agg
gaverant, eadem cruce rubra inſignitæ, cujus extremit
liliis abſolvuntur, quamque, ſcapulari aſſutam, ante pe
Equites gerunt. Inter Conſtitutiones earum proprias una
qua præſcribitur, nullam inter has Moniales adſcribi po
niſi ex magni Magiſtri Ordinis, & Monaſtarii Abbatiſſæ r
tuo conſenſu. Anno deinde 1297. hoc Sacrum Cœnobi
incrementa ſuſcepit ob donationem ſuorum bonorum,
factam ab Eleonora Gonzalez, uxore Ferdinandi de Caſ
atque ex illo aliæ Fundatrices Cœnobriorum hujus inſti
prodierunt. Cæterum veſtis illarum alba eſt

Illas refert in cap. 18. *Hiſtoria Calatravenſis Franciſcus* *des. De Ordine Equitum ſcripſerunt Angelus Manriquez in* *nal. Ciſterc. ad ann.* 1158. *Rodericus de Quaſt. Reg. cap.* 3. *ſanaus part.* 9. *Conſ.* 8. *Petrus Calefactor de Equeſtri digni* *nu.* 25. *& Creſcentius, Maurolicus &c.*

CXXIII.

Ordo Fœminarum Hoſpitalarius.

FUit Hieroſolymis, cum adhuc ſub Saracenorum dom
Urbs teneretur, Monaſterium, dictum S. Mariæ de
tina, in eo Monachi latini peregrinos excipiebant, pr
quod aliud erectum fuit monaſterium in honorem B. M
Magdalenæ, in quo mulieres religioſæ mulieribus pere
nis miniſtrant & hoſpitio eas reciperent; cum autem po
confluente peregrinorum multitudine, prædicta monaſ
ad omnes recipiendos non ſufficerent, aliud in honore
Joannis extructum fuit eleemoſynis S. Joannis Eleemoſynari

ſtea Patriarchæ Alexandrini. Et cum deinde à Duce Godefrido ab impiorum manibus Civitas ſancta liberata fuerit, Vir probus Gerardus, qui in prædicto Hoſpitali diu miniſtraverat, habitum regularem ſuſcepit, albam crucem affigens in pectore, ſolemni profeſſione his inſtitutionibus ſe obligavit. Huic mulier etiam quædam Agnes nomine, Romana natione, nobilis ſtirpe, ſed nobilior ſanctitate, quæ in alio mulierum Monaſterio munus geſſerat Abbatiſſæ, in miniſterio pauperum adjuncta, eandem regulam & humilitatis habitum votivè ſuſcepit circa an. 1080. Tunica induebantur coloris muſtelini cum cruce alba pectori aſſuta, Velo albo capiti impoſito.

Cætera Vide apud Cardinalem Jacobum à Vitriaco in hiſt. orient. cap. 64. Guillelmum Tyri Archiep. in hiſt. belli ſacri lib. 18. cap. 5. & Antonium Gallonium de Virginibus Romanis p. 24.

CXXIV.

Alius Ordo Monialium Hoſpitalarius in Galliis.

OBiit in Galliis anno 1618. Venerabilis Mater Galliotta de Vaillac, Aquitana, à qua circa annum 1617. Ordo inſtitutus eſt piarum mulierum, quarum impenſis peregrini pauperes per aliquot dies aluntur, nomenque illi impoſuit Hoſpitalarii S. Joannis Hieroſolymitani. Veſte induuntur hæ Moniales nigra, cui ſericeam crucem albam, octo acuminibus diſtinctam addunt ſupra pectus; Pallium itidem nigrum ſuſtinent, ſimili cruce in parte ſiniſtra notatum, cujus acuminibus octo Beatitudines ſignificari dicunt. Eidem pallio precarios globulos ex corallio affigunt octo parmulis diſtinctos, in quibus præcipua inſtrumenta Paſſionis noſtri Redemptoris ſunt expreſſa, ſcilicet Corona ſpinea, Clavi, Columna, Flagella, Lancea &c.

CXXV.

Moniales Ordinis S. Jacobi de Spatha.

INter Ordines militares, qui in Hiſpaniis contra Mauros inſti tuti fuerunt, aliis anterior extitit Congregatio, ſed non Re ligio, S. Jacobi dicta, quæ referente Angelo Henrique in An nalibus Ciſtercienſibus ad annum 1158. cap. 1. num 10. poſt quam Calatravæ novos milites Regulæ Ciſtercienſium vidi adſcriptos, ſanctum eorum Zelum æmulata, Canonicis Re gularibus ſe ſociavit, ut eorum Inſtituta profiteretur. Cum ergo anno 1030. in Domo S. Spiritus Salmanticenſi aliquæ pia mulieres viverent ſub invocatione S. Annæ Magno Magiſtri Ordinis S. Jacobi ſubditæ Eques *Pelay* Perez, & Maria Men dez, ejus uxor, decreverunt anno 1312. Cœnobium Virginum erigere cum annuis Reditibus, ut in eo ſub eodem Equitum Inſtituto vitam ducerent. Crevit deinde hic ſacrarum Virgi num Cœtus, quibus multæ ex nobiliſſimis Familiis acceſſerunt quamobrem factum eſt Cœnobium S. Spiritus cæterorum ca put, quæ poſtea extructa ſunt in variis Hiſpaniarum, & Luſi taniæ Urbibus. Veſtem hæ Moniales nigram gerunt, cuju partem dexteram ſupra pectus pugio rubri coloris, cum con cha maris exornat. Cappam inſuper addunt albam, è colli usque ad terram protenſam, cum ſacris actionibus adſunt. Nar rant ab eis alimenta, & hoſpitium præberi Pauperibus pere grinis tranſeuntibus, qui Galitiam petunt, Divi Jacobi Apo ſtoli ſepulchrum venaraturi.

De illis egit Franciſcus de Rades, & Andrada in Chronico hu jus Ordinis pag. 33.

CXXVI.

Moniales Ordinis Equitum Melitenſium.

SIcuti Raymundus de Podio, nobilis Gallus, Ordinem Equi tum Regularium circa annum 1118. Hieroſolymis inſtitue

ra

rat ſub invocatione S. Joannis cruce alba inſignitum octo acuminibus abſoluta: Ita etiam Sancia, Alphonſi II. Regis Aragoniæ Uxor, anno 1188. nobilium Virginum numerum eadem cruce exornatum collocavit in Cœnobio, S. Mariæ de Sixena dicto, in Leridenſi Diœceſi, in quo Equites ejus Ordinis diu vixerant, atque illis aliquas Conſtitutiones ſervandas propoſuit, quas poſtea Cœleſtinus III. circa ann. 1191. approbavit, & deinde Pius V. & Greg. XIII. confirmarunt. Huic Cœnobio, quod ante omnia inſtitutum refert Jacobus Boſius in part. 3. lib. 39. Hiſtor. Melitenſis, eadem Regina amplam Pagorum Ditionem ſubjecit, ut in illud Virgines, nobilitate ſtirpis primùm probata, ſine dote poſſent admitti. Clauſuræ legibus non adeo rigidis illæ tenentur, ut aliquanto extra ſepta monaſterii non poſſint vagari. Tenentur tamen cæteræ, quæ in diverſis Regionibus Magno Equitum Melitenſium Magiſtro ſubſunt. Imaginem harum hic exponimus cum veſte, qua utuntur in choro. Supra tunicam & ſcapulare nigri coloris, pallium itidem nigrum addunt, valde extenſum, alba cruce in parte ſiniſtra ſignatum, quod tamen in brachia revolutum ita ſuſtinent, ut terram non attingat, illud triplici funiculo ſerico, nigro alboque colore diſtincto circa collum perſtringunt, eique alius connectitur, qui Inſtrumenta Paſſionis Chriſti Domini ex ligno exſculpta & ſerico obvelata ſuſtinet; & utrumque in ſiniſtrum brachium ex armo excipiunt. Cæterum velamine albo & nigro caput contegunt, ut Icon oſtendit.

CXXVII.

Moniales B. Mariæ de Mercede Redemptionis Captivorum.

POſtquam B. Raymundus de Penafort cum S. Petro Nolaſco, & Jacobo Aragoniæ Rege, monitu B. Virginis, pium opus redimendi Captivos inſtituerat; aliquot Piæ Mulieres,

Deo impellente, ſeſe adjungi huic Ordini Religioſorum expetebant, ut precibus ſaltem & eleemoſynis illum promoverent, cum ſibi non liceret Votum, quo Viri tenentur, ſeſe in pignus tradendi, ſi opus ſit, ut captivi à ſervitute Paganorum liberentur. Præcipuè fuerunt Iſabella Berti, & Eulalia Pins, ambæ ex illuſtribus Familiis Barchinonenſibus, quæ maritis viduatæ, in propriis domibus cum aliquibus aliis vitam, Religioſorum more, orationibus, Jejuniis, aliisque Corporis afflictationibus inſtituerunt. Habitu Religionis ſe indui expetentibus P. Bernardus de Corbaria, qui Religioſis ejus Ordinis Barchinone præerat, P. Gulielmo Bas Præpoſito Generali rem totam aperuit, & in comitiis Generalibus anno 1260. omnibus annuentibus, facultas conceſſa fuit, ut ſimilem veſtem ſuſciperent; ſcilicet albam cum ſigno in pectore ejus Ordinis proprio. Tandem ſuperatis aliquot difficultatibus, ob quas hoc pium opus differri neceſſe fuit, anno 1265. Regnante Clemente IV. & Jacobo Rege, poſt ſolemne ſacrum Præpoſitus Generalis eas Religionis veſtibus induit, & ſupplicatione inſtituta Monaſterium ingreſſæ ſunt, in quo ſtatim illis ſe adjunxit Venerabilis Maria, à Succurſu dicta, propter inſignem erga egenos liberalitatem, ex illuſtribus Parentibus nata Barchinone, quæ non ſolùm patriam, ſed Ordinem univerſum ſuis Virtutibus exornavit. Ejus vitam in cap. 2. & 21. deſcripſit P. Alphonſus Remon in Hiſtoria, quam texuit hujus Ordinis Religioſi.

CXXVIII.

Sanctimonialis B. Mariæ de Mercede Diſcalceata.

SIcuti circa annum 1265. inſtitutum fuerat Brachinone ab aliquibus nobilibus fœminis Cœnobium Sanctimonialium, quæ legibus obtemperarent, quas Viris Ordinis B. Mariæ de Mercede Sancti Fundatores Raymundus de Penafort, & Petrus

tus Nolaſco præſcripſerant; ita pariter anno 1616. Avalitæ, hoc eſt in oppido Hiſpaniæ Bœticæ in Vandalia inter Hiſpalim & Cordubam propè Bœtim fluvium ſito, erectum fuit Cænobium Sanctimonialium Diſcalceatarum, eidem Ordini adſcriptum, poſtquam circa annum 1604. Congregatio Virorum diſcalceatorum inſtituta fuerat (quam nominant Recellectam) & a Clemente VIII. approbata in Conſtitutione *Decet Romanum Pontificem.* Primum lapidem poſuerunt tres Sanctimoniales, e Cœnobio Sanctiſſimæ Aſſumptionis, Hiſpali celeberrimo, videlicet Clementia de Sanctiſſima Trinitate dicta, quæ cæterarum regimen ſuſcepit, Maria de Incarnatione, ejus Vicaria, & Lucia à Reſurrectione. His multæ additæ ſunt, quæ earum exemplo auſteras vivendi leges amplexæ, morum probitate conſpicuæ, aliis hujus generis Cœnobiis initia dedere, quæ in Hiſpaniæ Provinciis florent. Veſtibus laneis albis ut Viri induuntur ſine lineo induſio, ſcilicet tunica ſcapulari, & pallio ultra genua extenſo: Ante pectus earum parmula micat cum cruce alba in campo rubro, & Regum Aragoniæ ſtemmate. Diſcalceatæ ſandalia ex canabe geſtant, faciem lineo velamine albo circumdant, caput nigro contegunt.

Omnia ex Relatione P. Andreæ à S. Auguſtino ejuſdem Ordinis diſcalceati Hiſtorici.

CXXIX.

Moniales Equeſtris Ordinis S. Stephani.

POſtquam Coſmus I. Magnus Dux Hetruriæ, Equites inſtituerat ſub invocatione S. Stephani Pontificis, Florentiæ Patroni, eoſque ſuo diplomate approbaverat Pius IV. anno 1562. Eorum Ordini adſcriptæ fuerunt etiam Moniales, primò quidem Piſis anno 1565. illæ, quæ ſub titulo S. Benedicti multorum annorum ſpatio ſub directione Monachorum Vallis Umbroſæ vixerant, poſtquam Pius IV. huic Equitum Congregationi prædia conceſſit, in quibus earum Monialium Cœ-

nobium extructum fuerat. Secundo autem Florentiæ Cœnobium erexit, & dotavit anno 1588. ſub titulo Immaculatæ Conceptionis Deiparæ Eleonora Toletana, Coſmi primi Uxor, quod Clemens VIII. ſuo diplomate *Superna Diſpoſitione* approbavit die 23. Maii ann. 1592. Veſte induuntur hæ Moniales lanea alba, cum ſcapulari pariter albo, cujus ſiniſtra pars ſupra pectus crucem rubram oſtentat cruci Equitum Melitenſium forma non abſimilem. Florentinæ tamen flava lineola undequaque circumdatam gerunt. Ex Familiis nobilibus eliguntur hæ Moniales, ſicuti Viri Equitum Ordini adſcribendi. Amborum Cœnobiorum Abbatiſſæ crucem majorem habent, e ſerico rubro medio in pectore aſſutam. Cum Divinis Officiis in Choro adſunt, Cucullam Veſti ſuperimponunt cum ampliſſimis manicis rubro ſerico in parte interiori exornatis, quas brachiis revolutas excipiunt. Velamine albo caput tegunt, cui alterum nigrum imponitur. Earum Famulæ, quas *Conſervas* dicimus, cruce ſignantur, fama quidem ſimili, ſed lanea & mole minori.

CXXX.

Ordo Fœminarum quæ a Funiculo dicuntur.

POſt Fœminas, quæ ad Ordines Equeſtres ſpectant, Deo votis obſtrictas, illas Claſſes enumerabimus, in quibus nonnunquam fœminæ floruerunt, quas bellica virtus & virilis animus celebres reddiderunt. Inter cæteras Annam Duciſſam Brittania peperit, quæ ut hæreticam pravitatem expugnaret, illi ſeſe egregiè pluries oppoſuit, & cum in uxorem ducta fuiſſet à Carolo VIII. Rege, numerum Virginum nobilium elegit, quarum auxilio precum armis hæreſim penitus profligaret. Hæ omnes poſt animi corporiſque puritatem, cœleſti Sponſo voto oblatam, quotidie ſimul conveniebant, ſimulque tribus horis orationibus vacabant, ut à Deo opem obtinerent Regiis militum aciebus, quæ contra Fidei Catho-

licæ

ſicæ hoſtes præliabantur ; hæc pia Congregatio à Funiculo vocabatur ; illæ enim ut à cæteris dignoſcerentur, funiculo albo lumbos cingebant, ut S. Franciſci Sanctimoniales, quo Caſtitatem Deo oblatam indicabant. Illum vide ſub num. 110.

CXXXI.

Ordo Fœminarum quæ Famulæ Virtutis dicuntur.

NUlla tutior via ad immortalitatem acquirendam quam Virtus ; hæc ſtimulos admovit animo Eleonoræ Gonzagæ Imperatrici, ut ſuos Deceſſores in egregiis operibus peragendis imitaretur ; quamobrem Ordinem illuſtrium Fœminarum inſtituit, quas Virtutis famulas appellari voluit, ut omnibus innoteſceret, fœminis etiam gloriæ ſitim ineſſe, & ab ea ad egregia facinora extimulari. Quod ſi Virtuti famulatum profiteantur, ſine Jactura tamen libertatis ejus juſſa exequuntur. Solis imaginem illæ oſtentabant in numiſmate aureo laurea corona circumdato, cum lemmate : *Sola ubique triumphat*, ut apparet ſub noſtro num. 131. Illud catenula aurea ſiniſtro brachio alligatum ferebatur, ut omnibus pateret, Virtute animum perfici, ſicuti ſole aurum terræ viſceribus generatur. Laurea præmium Virtuti deſtinatum ſignificabat. Quapropter ad præclaras actiones peragendas ſingulæ extimulabantur. Nulla niſi nobili e ſtirpe orta in hunc ordinem adſcribebatur, & earum numerus a ſolo arbitrio Imperatricis Eleonoræ dependebat, qua vita defuncta nobiliſſimæ hujus Sodalitatis Regimen ſuſcepit Imperatrix Eleonora Neoburgica, ſub cujus directione feliciter illa floret.

CXXXII.

Ordo Fœminarum a Securi dictus.

CUm Raymundus Berengarius, ſeu *Berenguel*, ultimus Barchinonenſis Comes, ob nuptias cum Petronilla, filia Regis

gis Ramiri, quem Monachum appellabant, Urbem Tortoſam poſſideret, quam Ramirus ipſe a Mauris eripuerat anno 1149. ejus jacturam ægræ ferentes Barbari, arma iterum intulerunt, ut eandem recuperarent; Hinc Fœminæ Urbis, deficientibus Viris, muliebri ornatu rejecto, & virili aſſumpto, ſeſe illis omni conatu oppoſuerunt, & Viros æmulatæ, armatas Maurorum acies procul rejecerunt, triumpho, vel nunquam, vel rarò in Annalibus relato. Ut ejusmodi celeberrimam victoriam Poſterorum memoriæ mandaret Raymundus, Congregationem Fœminarum, ſeu muliebrem militiam inſtituit, quam ab *Acha*, id eſt a face appellari voluit, eo quòd mulieres conſcriptæ formam facis purpureæ geſtabant. Narrant aliqui, dictam fuiſſe a Securi, *Acha* enim hiſpanicè utramque ſignificationem habet, cujus imaginem expreſſam oſtentarent in caputio, quod indumento purpureo, usque ad terram producto aſſutum erat, ſicuti num. 112. indicat. Ut earum Virtuti renumeraretur Raymundus, multa privilegia huic Congregationi contulit; inſuper voluit, ut in publicis functionibus cæteris Virorum ordinibus præcederent. De illis egit Franciſcus Mortel de Luna in hiſtoria Tortoſæ lib. 1. cap. 29.

CXXXIII.

Ordo Fœminarum Bindæ.

Cingentibus Anglis obſidione Urbem Palentiam, expugnationem Incolæ timebant, eo quòd pene omnes Viri ex primariis Familiis procul ab Urbe in exercitu Regio militarent. At Populi timorem expulit nobilium Fœminarum virtus, quæ ob amorem Patriæ, vitæ diſcrimina nihili facientes, in hoſtes infeſtis armis irruperunt, eorumque confuſas acies in fugam conjecere. Ut hanc plusquam Virilium animorum virtutem remuneraretur Joannes, Rex Hiſpaniarum, multa privilegia ſingu-

ſingulis elargitus fuit; atque ut futura Poſterorum ætate glorioſum monimentum exiſteret, juſſit eas teniam auream deferre inſtar balthei, quæ bellicam ipſarum Virtutem indicaret, ut num. 113. demonſtrat. Eisdem addidit Privilegia, quibus gaudebant Equites dicti de la *Banda*, ab Alphonſo Rege inſtituti.

CXXXIV.

Ordo nobilum Fœminarum a Cruce dictus.

CUm ob incendium excitatum in Imperiali Viennenſi palatio, jacturam aureæ crucis, in qua particula Sanctiſſimæ Crucis Dominicæ incluſa erat, Imperatrix Eleonora Conzaga deploraret, Ejus Aulæ nobilis Vir illam in auro liquato, & cum cineribus confuſo omnino illæſam invenit, indicavitque Imperatrici, quæ cum Aulæ Proceribus & Principibus pari religione, ſuique animi lætitia eam excepit, deinde indicta publica ſupplicatione, in ea ſolenni pompa deferri juſſit ad Templum Societatis Jeſu. Secundo nobiliſſimum fœminarum Ordinem inſtituit, quem a cruce nominari mandavit. Signum earum numiſma aureum decrevit, quod deferrent in ſiniſtra pectoris parte nigro ligamine appenſum, inquo ſignum Sanctiſſimæ Crucis apparet encauſtico nigro expreſ-ſum. Alteri cruci inſertum coloris cianei, angulos ejusdem Aquila biceps nigra alis expanſis pedibusque latis exornat. Inextremitatibus verò quatuor ſtellæ aureæ rutilant, quibus cœleſtis crux in Polo antartico ab Aſtronomis detecta indigitatur, addito lemmate: *Salus & Gloria*, ut omnibus pateret, per Sanctiſſimæ Crucis viam Cœlum, in ſtellis expreſſum, conſcendi. Hanc Sodalitatem Clemens IX. ſuo diplomate approbavit, in quo Eleonoræ Imperatricis pietas commendatur, & privilegia adſcriptis conceduntur. Vide P. Joannem Baptiſtam Manni Soc. Jeſu, & Illuſtriſſimum Præſulem Battaglinum de Sacerdotio & Imperio ad an. 1668. In eadem precum quæ ſacramilitia, armis pro fide præliatur, primatum nunc tenet Sereniſſima Imperatrix Neoburgica.

O CXXXV

CXXXV.

Sanctimonialis S. Roſaliæ Panormi.

FOeminarum Ordinibus, qui ad militares referuntur, nor incongruum erit addere præclaram Congregationem Sanctimonialium, quæ Panormi floret, ſub invocatione S. Roſaliæ; nam Equitum more Pectus alba cruce munitum oſtentant ea de cauſa, quam inferius exponemus. Sanctam Virginem Roſaliam Cives Panormitani maximè venerabantur, cujus Sacrum Cadaver, ubi nam depoſitum fuerit, omninò ignorabant At anno 1625. caſu detectum fuit in ſaxo montis incluſum, ubi eremiticam vitam Sancta Virgo duxerat; Cum deinde ſolemni pompa ſacra ejus oſſa ad Urbem deportarentur, ejus auxilium, deprecante populo, Peſtilentiæ lues cùm Panormi, tùm in cæteris Siciliæ locis, in quibus magna hominum ſtrages deplorabatur, omnino ceſſavit. Crevit ob acceptum beneficium in omnibus Amor & cultus, ac præcipuè in nobiliſſimi foemina D. Margarita de Carretto, & Aragonia ex Comitibus Galiani &c. quæ, ut tanti beneficii perenne monumentum extaret, ſua bona addixit fundationi Monaſterii, in quo Sanctimoniales degerent ſub invocatione S. Roſaliæ, & Regulæ S Dominici ſubjectæ. Quamobrem, illa demortua, D. Alderanus de Carretto ejus frater Coenobium extruxit Sanctimonialium, ſub Regula S. Benedicti viventium, id approbante ſuo Diplomate Summo Pontifice Urbano VIII. anno 1634. Qua de cauſa nigra utuntur veſte ejus formæ, quam imago expoſita demonſtat.

CXXXVI.

Sanctimonialis S. Roſaliæ cum Veſte in Sacris actionibus adhibita.

EJusdem Sanctimonialis imaginem ſecundo loco ponimus Monaſtica cuculla indutam, qua utitur in ſacris & ſolem

niori

nioribus actionibus. Utraque imago crucem in pectore oſtentat, ex lino albam, quæ ſcapulari & cucullæ affixa geritur ex conceſſione ejusdem Pontificis Urbani VIII. ut obſequium erga S. Virginem Roſaliam ſignificetur. In eo enim Cœnobio Crux Argentea cuſtoditur, quæ ſupra pectus ſacri Cadaveris B. Roſaliæ reperta fuit, & eisdem Monialibus donata à P. Iordano Caſciano Societatis Jeſu, qui illam acceperat; cujus traditio facta die 25. Septembris anno 1636. patet in publica pagina, in Curia Archiepiſcopali Panormitana ſervata. Eo Cœnobio extructo, Urbanus VIII. binas veſtes pro Sanctimonialibus ſacro ritu benedixit anno 1638. & clauſuræ leges ſtatuit, quibus tamen Religioſæ ſeſe ſubjecere anno 1675. ſub regimine D. Mariæ a Cruce, e nobili ſtirpe Sitaiola, quæ ob religioſas Virtutes ad tale munus electa, translata fuit è Cœnobio immaculatæ Conceptionis, Regulæ S. Benedicti adſcripto.

CXXXVII.

Virgo nondum Religioſa in Monaſtèrio S. Roſaliæ.

ALiquas peculiares Conſtitutiones & Conſuetudines ſervant Sanctimoniales S. Roſaliæ, Regulæ S. Benedicti ſubjectæ, quarum Catalogum vulgavit P. D. Petrus Antonius Tornamira Caſinenſis Decanus è Religioſa PP. Benedictinorum Familia. Imaginem Virginis in Cœnobium admiſſæ expoſuimus, cujus indumentum cum cæteris Religioſis omnino non convenit. Illæ enim, præter tunicam & ſcapulare, cuculla utuntur, alba cruce inſignita, ut diximus, velamine pectus & caput contegunt albo lineo, quod in humeros dependet, illique aliud nigrum addunt è ſerico palmis decem longum, quatuor verò latum. Induſium laneum gerunt & ſandalia quinque digitis alta. Quæ verò experimenta religioſæ vitæ ſubeunt, nondum ad vota religioſa admiſſæ, tunica induuntur nigra, &

ſcapulare geſtant minus latum ad genua tantùm extenſum ſine cruce. Velamen capitis lineum album usque ad pedes producitur, & ſandaliis utuntur ut cæteræ.

CXXXVIII.

Soror ad opera Servilia admiſſa in Monaſterio S. Roſaliæ.

IMago demum hic eſt earum Sororum, quæ ad opera ſervilia exercenda admittuntur, veſte quidem nigra indutæ & ſcapulari inſignitæ usque ad talos producto, cruce tamen orbato. Pectus albo velamine conteguntí, ſicut etiam caput palmis decem longo quatuor verò lato; pedesque ſimilibus ſandaliis muniunt. Dum hæc ſcribo, quinquaginta quatuor Sanctimoniales in eo Cœnobio numerantur, duodecim inſuper ad probationem admiſſæ, & quatuordecim ſorores, quas Converſas vulgus appellat. Virtutes Religioſarum proprias ſedulo exercent ſub Regimine R. M. Antoniæ Vincentiæ Zappullæ, & præcipuo cultu Sanctiſſimam Eucharistiam venerantur in nobiliſſimo & magnifico Templo, die 30. Auguſti anni 1709. ad publicam venerationem aperto. Quæ relata ſunt, ex Archivo Monaſterii fuerunt excerpta.

CXXXIX.

Ordo Lunæ in Imperio Turcico.

EXpoſitis Ordinibus Equeſtribus & Militaribus, quos vel Religio cruce decoravit, armiſque munivit, vel nobilis conditionis dignitas, aut Principum favor à cæteris inferioris notæ hominibus aliquo ſigno diſtinxit, ratio poſtulat, ut ordines eorum adnectamus, qui etiam apud Barbaras Nationes Viros comprehendunt, aliqua peculiari nota inſignitos, qua à viliori turba diſtinguuntur, & militaris honoris decus oſtentant.

tant. Primo loco ſe offert eorum ordo, quem Solimanus II. Turcarum Imperator inſtituit, ut Chriſtianos Principes æmularetur. Qui ad illum promovebantur, torquem aureum recipiebant, a quo dimidiata luna dependebat, quæ antiquum Turcarum inſigne ſemper extitit. Hoc torque donatum fuiſſe Gentilem Bellinum, egregium Pictorem, narrat Mennenius, ejusque imaginem cum tali Equeſtri ornamento videri Venetiis. Verùm an Chriſtifidelis ab infideli promotus pro legitimo Equite haberi debeat, in dubium revocat Franciſcus Sanſovinus. Eques Juſtinianus prudenter docuit, ejusmodi decus recuſari debere à Chriſtifideli, ſi juramento fidelitatis ethnico Principi conjungatur. Secus verò, ſi conferatur tanquam præmium Virtuti debitum, aut nota nobilitatis.

CXL.

Eques Auricularis dictus in Regno Peruano.

IN Regno Peruano Equites ſunt, vulgò Oriones appellati, id eſt Auriculares, qui ex primariis Regiæ ſtirpis eligebantur. Apud eos tenerrimas aurium partes perforatas, & bacillis ſeu annulis aureis onuſtas habere, ſummum habebatur Equeſtris dignitatis ornamentum, uti apud Europæos aurum in auribus geſtare nobilitatis decor fuerat; adeo ut & ipſi Hiſpani nobiles ſtigma iſtud auriculare & notam Equeſtrem non recuſarent, qua ſuſcepta, aliud nomen etiam aſſumere ſolebant. Hæc omnia ex Mennenio pag. 91. & fuſius reperies apud Hieronymum Romanum in Republica Mundi. Alii narrant, hujusmodi Equites folium aureum ab aure pendens geſtare, ut ſub num. 116. & in Icone adjuncta à Juſtiniano accepta pag. 862.

CXLI.

Ordo Equeſtris in Inſula Florida dictus Tecuytlorum.

IN Americano novi orbis tractu, quæ novæ Hiſpaniæ nomine indigitatur, Tecuytlorum Equitum militiam in honore

habi-

habitam tradunt rerum Indicarum Scriptores, & Inaugurationis ſolemnia à magno Sacerdote, etſi Idololatrico ritu celebrari ſolita eo fere ritu, ut Sacerdos Tyroni nares oſſe Tigridis & Aquilæ roſtro acutiſſimo perfodiat, quo Tigridum & Aquilarum inſtar ferocia, & fortitudine pugnare docentur, e foramine aureus circulus cum pretioſa Margarita pendet. Ordinem fere ſimilem eſſe in Inſula Florida addunt. Veſtis antiquitus erat ſola pellis cervi ab humero dextro ad ſiniſtrum latus deſcendens, & nuditatem corporis tegens. Caput pennis Avium in formam diadematis diſpoſitis exornabatur. Aures oſſa piſcium ſuſtentabant, ut in Icone ezpoſita apparet.

INDEX

Catologi Ordinum Equeſtrium.

A

Eques ab Agno Dei. 1
Alcantaræ. 2
Amaranthæ. 3
S. Andreæ. Vide Cardui.
S. Antonii in Æthyopia. 4
Eccleſiaſticus. 5
Magnus Magiſter. 6
S. Antonii in Hannonia. 7
Annunciationis. 8
Aquilæ candidæ. Vide Diſciplinæ.
Aviſius. 9

B

Balnei. 10
Bandæ. 11
Banneretus. 12
S. Blaſii. 13
Briccianus, ſive S. Birgittæ. 14
Brixianus. Vide Fortunæ.

C

Calatravæ. 15
Calcaris aurei. 16
Canis & Galli. 17
Caligæ. 18
Cardui S. Andreæ. 19
Gardui & B. Virginis. 20
S. Catharinæ. 21
Columbæ & Rationis. 22
Conceptionis B. Mariæ. 23
Conſtantinianus. 24
Ejusdem Torques. 25
Eques Magnæ Crucis. 26
Sacerdos. 27
Donatus. 28

Famu-

Famulus & Scutiſer. 29
Crucis Burgundiæ. 30
Cruciatæ. 31
Cygni. 32

D

Daneburgicus. 33
Diſciplinæ & Aquilæ Candidæ. 34
S. Dominici. Vide Jeſu Chriſti.
Draconis. 35

E

Elephantis. 36
Enſifer. 37
Enſifer alius in Suecia. 38

F

Fortunæ. 39
Friſiæ. 40

G

Geniſtæ. 41
S. Georgii Pontificius. 42
in Carinthia. 43
in Germania. 44
Ravennæ. 45
Genuæ. 46
S. Gereonis. 47
Ginetæ. 48

H

Harpedonis. 49
Hiſtricis. 50
S. Huberti. 51

I

S. Jacobi in Hiſpania. 52
in Luſitania. 53
in Hollandia. 54
Jeſu Chriſti & S. Dominici. 55
in Luſitania. 56
Pontificius. 57
Jeſu & Mariæ. 58
SS. Joannis & Thomæ Acconenſis. 59
S. Joannis Hoſpitalarius magnus mag. 60
Eques magnæ Crucis. 61
Sacerdos. 62
Armatus. 63

L

Lauretanus. 64
S. Lazzari. 65
S. Lazzari & S. Mariæ Carmeli. 66
Leenæ. 67
Lilii. 68
Lilii Pontificius. 69
S. Ludovici. 70
Lunæ creſcentis. 71

M

S. Marci. 72
S. Mariæ Liliorum. 73
S. Mariæ Roſarii. 74
S. Mariæ Glorioſæ. 75
S. Mariæ de Mercede. 76
Martyrum Paleſtinæ. 77
SS. Mauritii & Lazzari. 78
Menſæ Rotundæ. 79
Melitenſis. Vide S. Joannis.
S. Michaelis in Luſitania. 80
in Gallia. 81
Militiæ Chriſtianæ. Vide Conceptionis B. Mariæ.
Montis Gaudii. 82
Monteſiæ. 83
Muris Pontici, vulgo Armellino. 84

N

Navis in Gallia. 85
Neapoli. 86
Nodi. 87

P

Parmæ Viridis. 88
Paſſionis Jeſu Chriſti. 89
Magnus Magiſter. 90
Miles armatus. 91

Muli-

Mulier. 92
S. Pauli. 93
Periſcelidis. 94
S. Petri. 95
Pius. 96

Q

Quercus. 97

R

Rationis. Vide Columbæ
S. Remigii. 98
Romanus antiquus. 99
S. Ruperti, 100
Rutæ. Vide Cardui.

S

S. Salvatoris. 101
Squamæ. 102
Sanguinis Jeſu Chriſti. 103
Spicæ. 104
S. Sepulchri Hieroſolymæ. 105
in Anglia. 106
Seraphinorum. 107
Silentii. 108
S. Spiritus. 109
Stellæ in Gallia. 110
Meſſanæ. 111
S. Stephani. 112
Stolæ. 113
Stultorum. 114

T

Templarius. 115
Teutonicus. 116
Eccleſiaſticus. 117
Magnus Magiſter. 118
S. Thomæ. Vide S. Joannis
Tuſini. 119

V

Velleris aurei.
Venetus. Vide S. Marci.
B. Virginis. Vide Cardui.
Urſi.

APPENDIX

Continens Fæminas ad Equ[...] Ordines ſpectantes & Infideles.

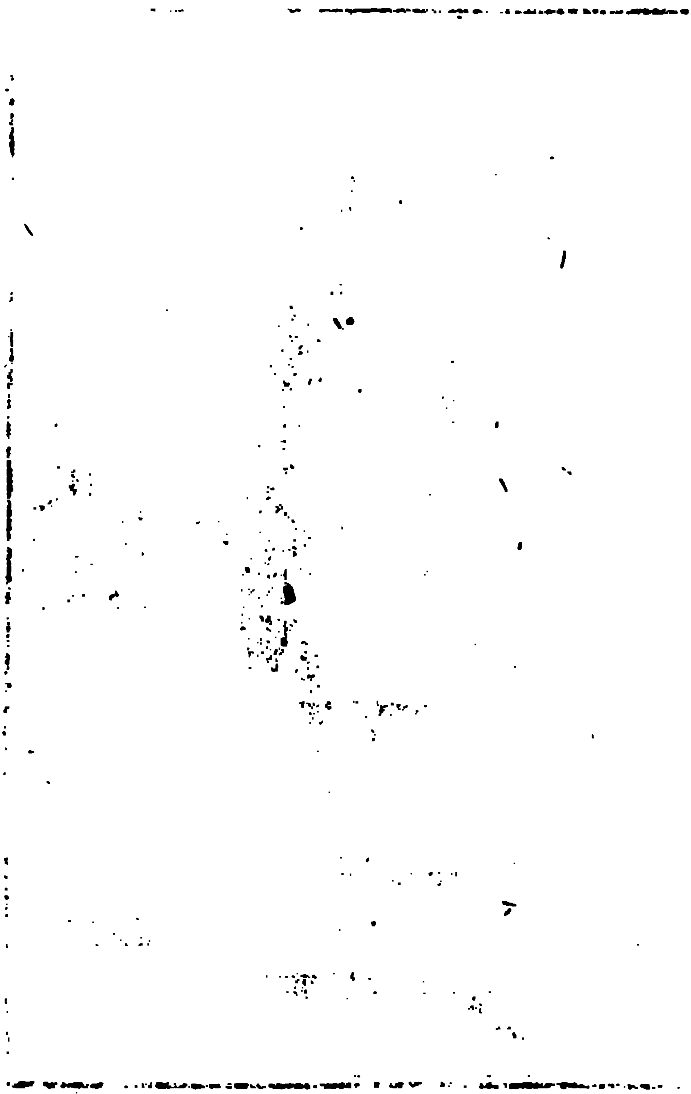
Moniales ordinis Calatravæ.
Hoſpitalariæ.
Aliæ in Galliis.
S. Jocobi de Spatha.
S. Joannis Hieroſolymitani.
S. Mariæ de Mercede.
Diſcalceatæ.
S. Stephani.
Ordinis dictæ à funiculo.
Famularum Virtutis.
Ordo à Securi dictus.
Bindæ.
Ordo dictus à Cruce.
Sanctimoniales S. Roſaliæ Pan[...]
Eædem in Sacris Actionibus.
Virgo nondum Religioſa.
Soror ad opera ſervilia admiſſa.
Ordo dictus Lunæ in Imperio Tur[...]
Auricularis in Regno Peruano.
Tecuytlorum in Inſula Florida.

[redacted]

1.

Eques dictus ab Agno Dei.

2.

Eques Alcantaræ.

[redacted]

3.

Eques dictus Amarante.

[redacted]

C. Weigel. 4.

Eques S. Antonij in Ethiopia.

A

5.

Antonij in Æthiopia Religioſus.

Ord. S. Antonij in Æthyopia
Magnus Magister.

7.

Eques S. Antonij in Hannonia.

[redacted]

C. Weigel 8.

Eques Anuntiationis .

[redacted]

Eques de Avis seu Avisius.

[redacted]

[redacted]

10.

Eques Balnei in Anglia.

[redacted]

11.

Eques Bandæ in Hispania.

[redacted]

12

Eques Banneretus.

C

13.

Eques S. Blasy.

14.

Eques S. Brigittæ.

15.

Æques Calatravae.

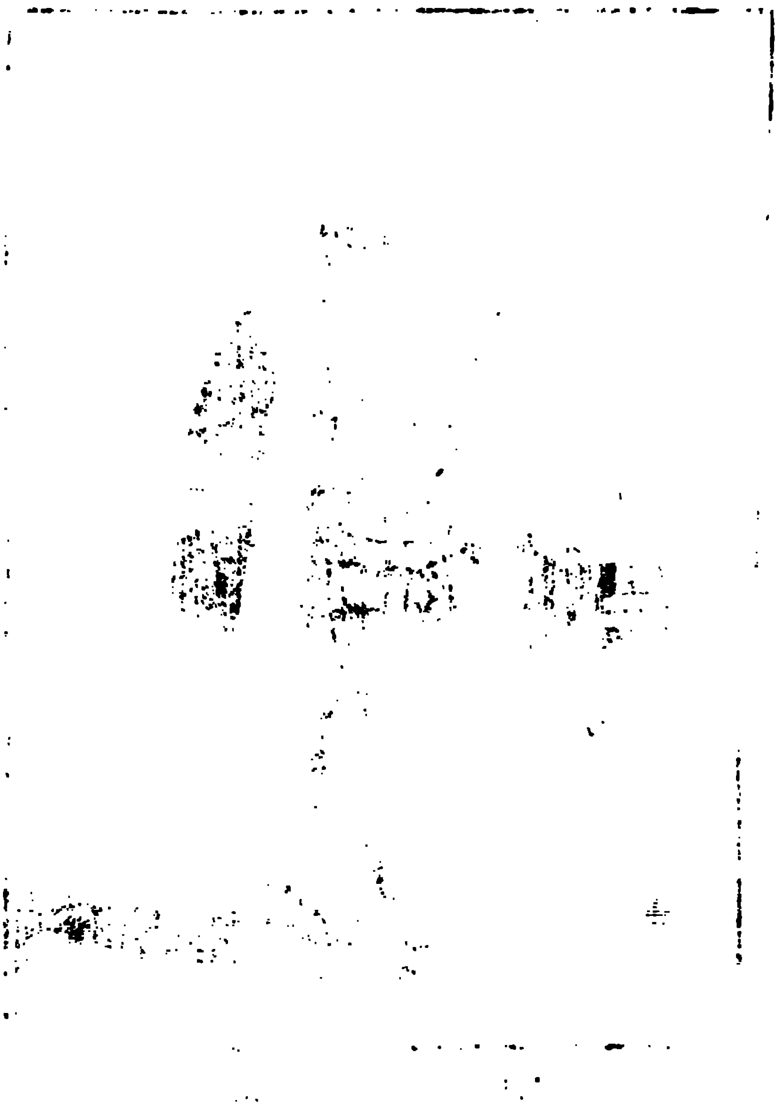
[redacted]

16.

Eques Calcaris aurei.

D

17.

Eques Canis et Gallis.

18.

Eques Calige.

Chr. Weigel exc.

[redacted]

19

Eques S. Andreæ Cardui.

Chr. Weigel exc.

[redacted]

20.

Eques Cardui, et B. Virginis.

E

21

Eques S. Catharina.

22.

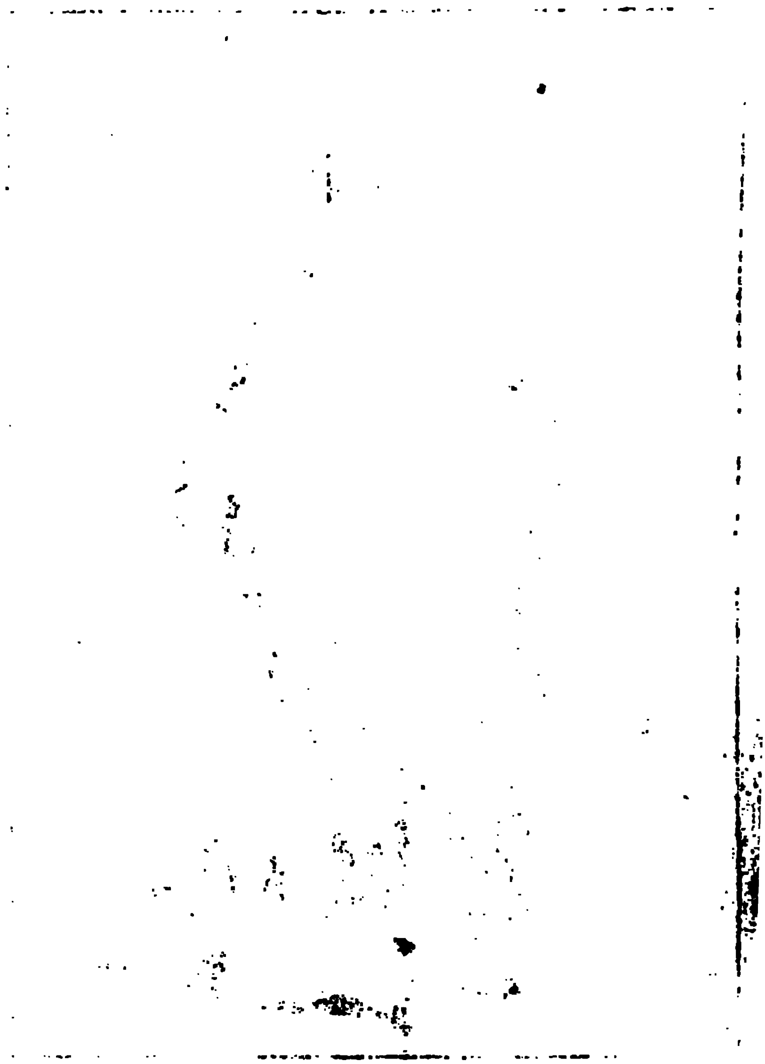
es Columbe in Caſtellæ
Regno.

23.

Eques Iesu et Mariæ

Chr. Weigel exc.

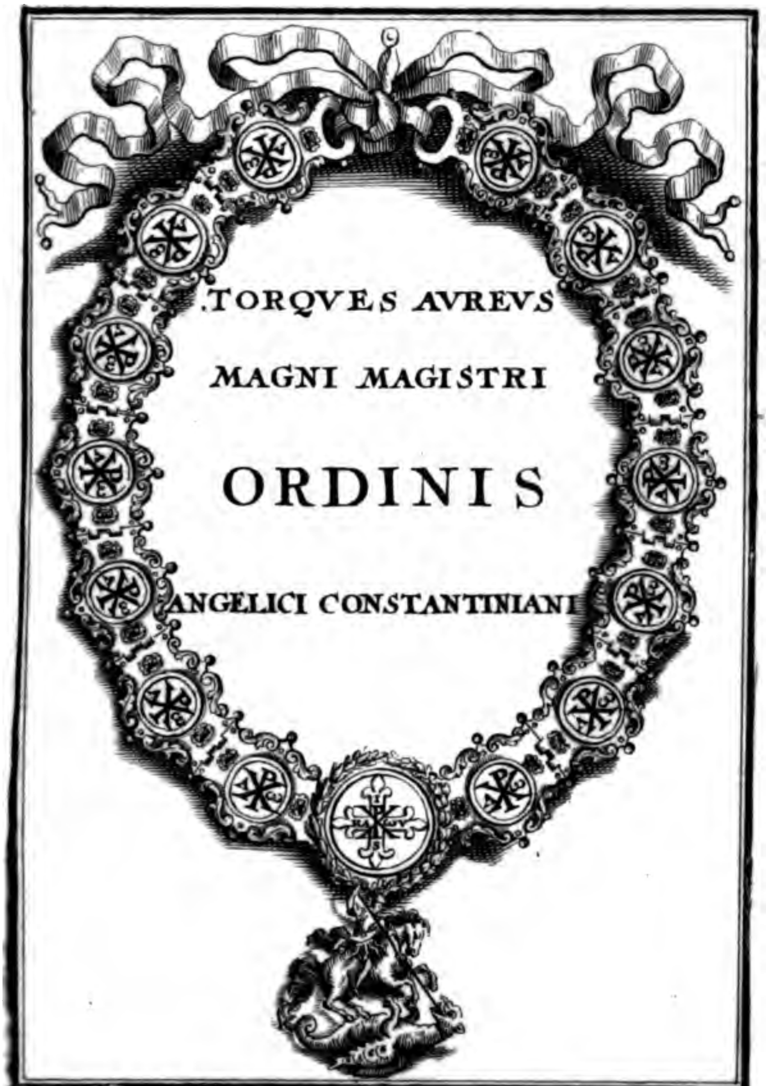

24.

...us Magister Ordinis Angelici, Con-
stantiniani S. Georgii.

F

TORQVES AVREVS
MAGNI MAGISTRI
ORDINIS
ANGELICI CONSTANTINIANI

25.

[redacted]

26.

Eques Conſtantinianus dictus Magnæ Crucis.

[redacted]

[redacted]

27.

s Conſtantinianus Eccleſiaſticus.

[redacted]

[redacted]

28.

Eques Conſtantinianus dictus
Iuſtitiæ vel Donatus.

G.

29.

Famulus Ordinis Constantiniani.

[redacted]

30.

Eques Crucis Burgundicæ.

[redacted]

31.

Miles Cruciatae.

Chr. Weigel exc.

32.

Eques Cieni in Flandria.

Chr. Weigel exc.

H

[redacted]

33.

Eques Daneburgicus.

Chr. Weigel excudit.

34.

Eques Disciplinæ ſeu Aquilæ Candidæ

Chr. Weigel excud.

35.

Eques Draconis in Hungaria.

Chr Weigel exc.

36.

Eques Elephantis.

Chr Weigel exc.

I.

37

Eques Enſifer in Livonia.

38.

Eques Enſifer in Svecia.

39.

Æques Fortune Brixie.

Chr. Weigel exc.

[redacted]

40.

Eques Friſiæ.

Chr. Weigel exc.

K

[redacted]

41.

Eques Genistæ.

41.

Æques Genistæ.

42.

Eques S. Georgij Pontificius.

Chr. Weigel excudit Norimb.

[redacted]

Eques S. Georgij in Carinthia.

Eques Elephantis.

Chr Weigel exc. I.

37

Eques Enſifer in Livonia.

38.

Eques Enſifer in Svecia.

[redacted]

39.

Æques Fortune Brixie.

Chr. Weigel exc.

41.

Æques Genistæ.

[redacted]

Eques S. Georgij Pontificius.

Chr. Weigel excudit Norimb.

43

Eques S. Georgij in Carinthia.

[redacted]

44.

Eques S. Georgij in Germania.

Chr. Weigel exc.

L

Eques S. Georgij Ravennæ.

Eques S. Georgij Genuæ.

[redacted]

Eques S. Gereonis.

[redacted]

Eques Ginetæ in Gallia.

Chr Weigel exc.

M

[redacted]

49.

Eques Harpedonis Neapoli.

50.

Eques Hiſtricis.

Eques S. Huberti

52.

Eques S. Iacobi in Hiſpania.

N

53.

ques S. Iacobi in Lusitania.

[redacted]

54.

Eques S. Iacobi in Hollandia.

[redacted]

55.

es Iesu Christi et S. Dominici.

[redacted]

56.

Eques Iesu Christi in Lusitania.

Chr. Weigel exc. O.

57.

..es Iesu Christi Pontificio.

Chr. Weigel excud.

Eques Ieſu et Mariae.

[redacted]

59.

s S.S. Ioannis et Thomæ Acconensis .

60.

rdinis S. Ioannis Hieroſolymitani
Magnus Magiſter.

P

61.

Eques S Ioannis dictus Magne Crucis

62

Eques Melitenſis Eccleſaſticus.

Eques melitensis in Bello . 03.

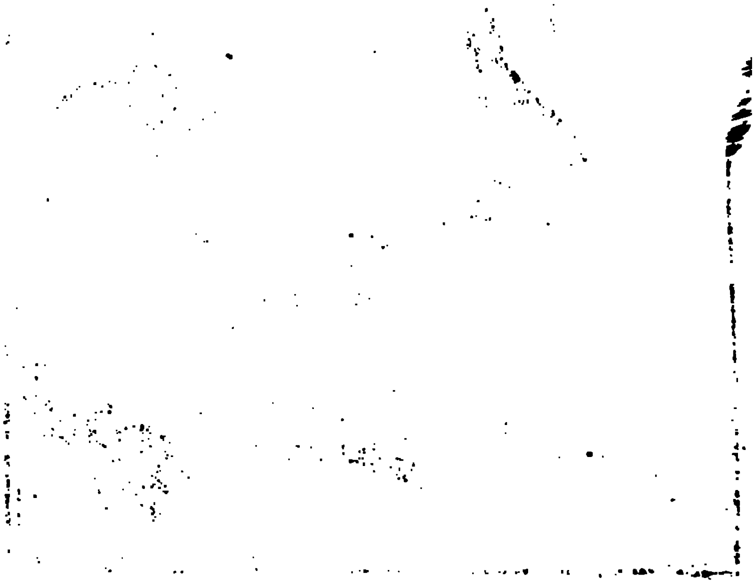

Eques Lauretanus Pontificus 64.

65.

Eques S. Lazzari Hieroſolymitani.

66.

s S. Lazar et S. Mariæ Montis
Carmeli .

07.

Eques Leenæ Neapoli

[redacted]

68.

Eques Lilij in Hispania.

R.

69.

Eques Lilij Pontificius.

[redacted]

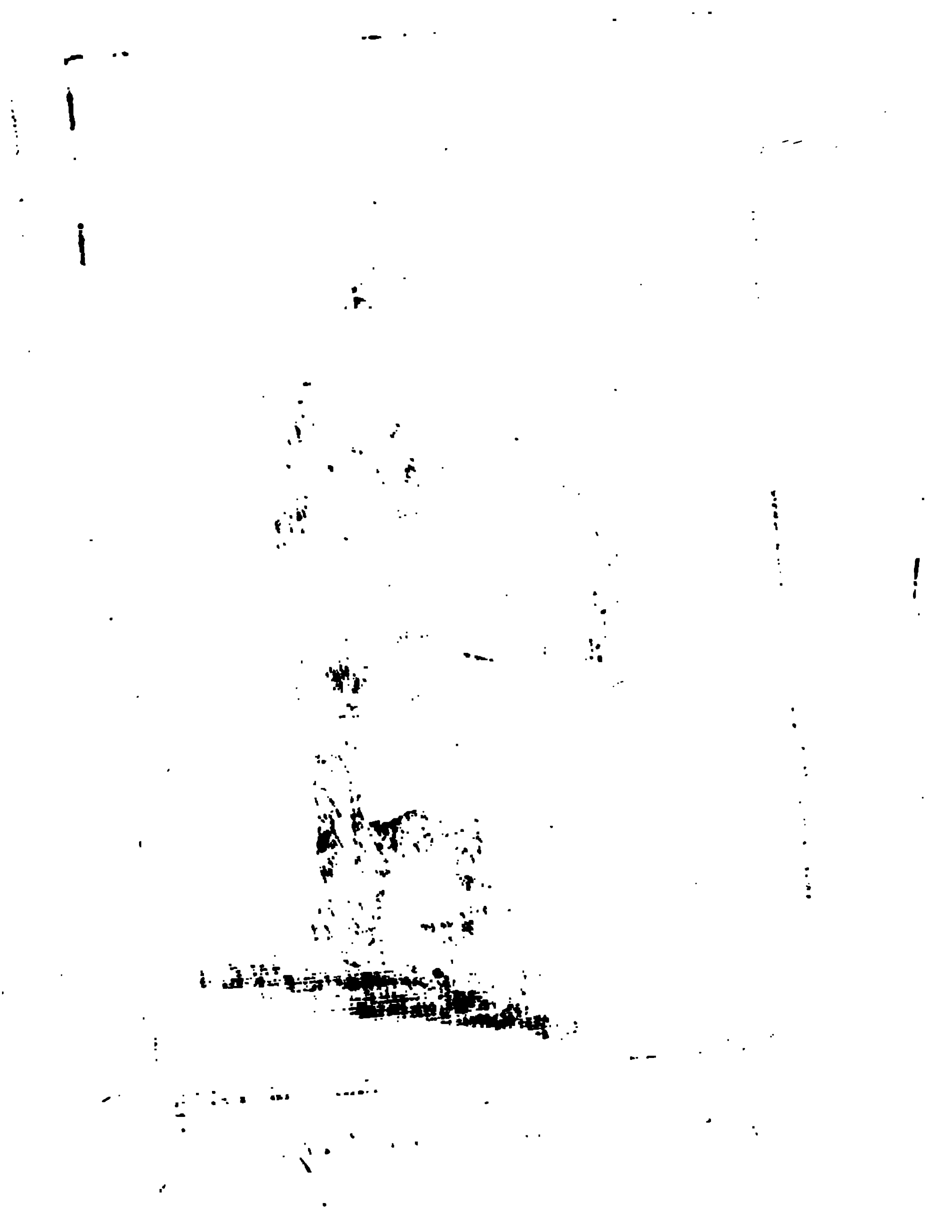

Eques S. Ludovici.

71.

ques Lunæ Crescentis.

Eques S. Mariæ Liliorum. 73.

[redacted]

Eques S. Mariæ Rosariæ.

75.

Eques S. Mariæ Gaudentium.

Chr. Weigel exc.

76.

Eques S Mariæ de Mercede

T

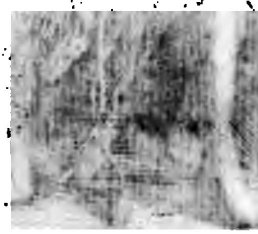
77.

ues SS. Martyrum in Palestina.

78.

Eques SS. Mauritÿ et Lazzari.

79

Eques Mensæ Rotundae.

Chr Weigel exc.

80

ques S. Michaelis in Lusitania.

Chr. Weigel exc.

V

Eques S. Michaelis in Gallia.

82.

ques Montis Caudij.

83.

Eques Monteſiæ in Hiſpania.

Eques Muris Pontici.

X

Eques Lunæ Creſcentis

87.

Eques dictus Nodi Neapoli.

88.

Eques Parme Viridis.

Chr. Weigel exc. Y.

[redacted]

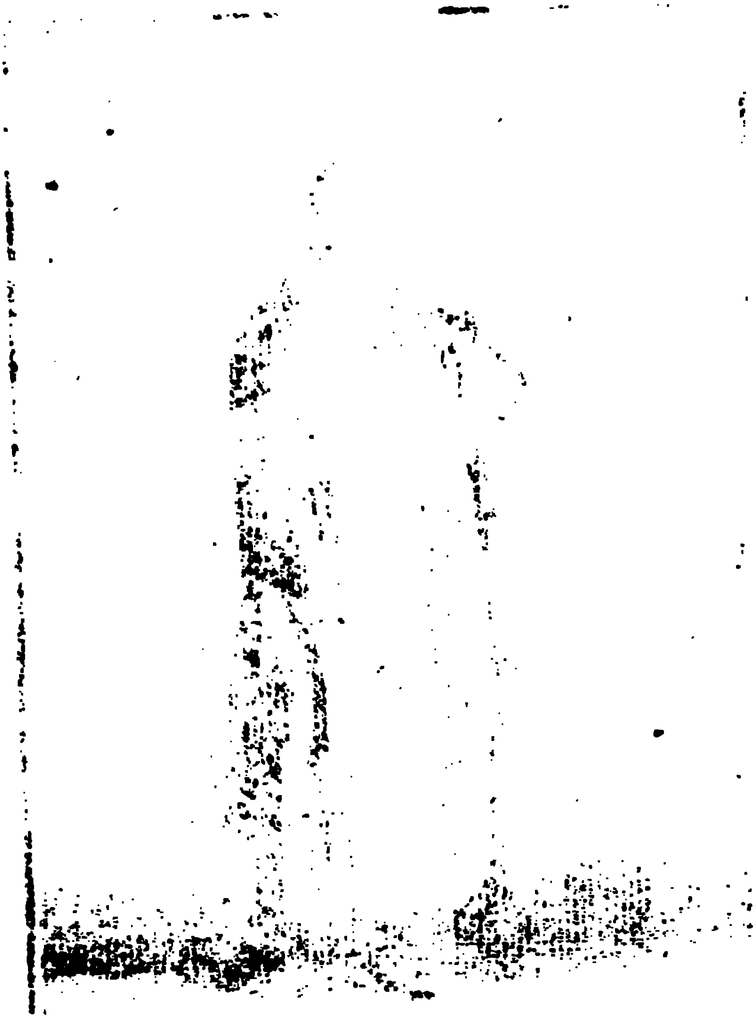

80.

Eques Paſſionis Ieſu Chriſti.

nus Magiſter Equitum Paſsionis.

91.

Eques Paſsionis Armatus.

92.

Mulier ordinis Passionis Christi.

Z

93.

Eques S.Pauli Pontificius.

Chr Weigel

Eques Periſcelidis.

95.

ques S.Petri Pontificius.

[redacted]

96.

ueſ Pontificiuſ dictuſ Piuſ.

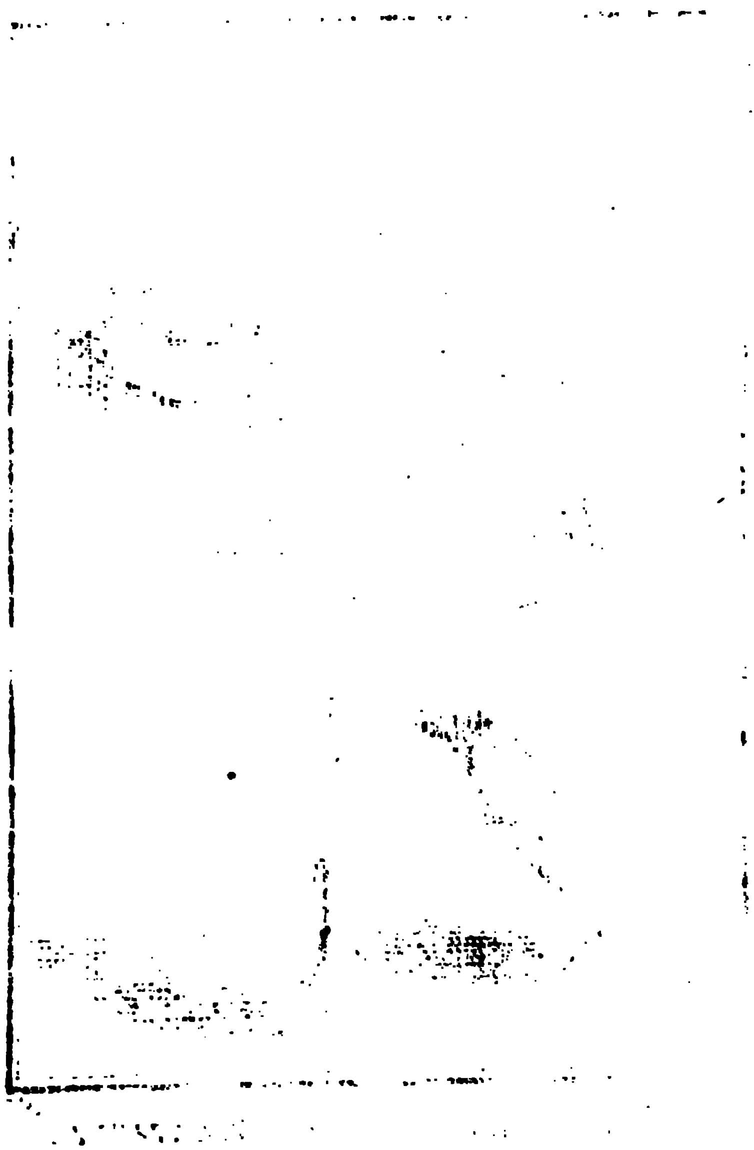
AA.

97.

Eques Quercus in Navarra.

Chr Weigel exc.

[redacted]

98.

Eques Remigii.

Equeſ Romanuſ antiquuſ 99.

100.

Eques S. Ruperti.

BB

101.

Eques S. Salvatoris in Aragonia.

102.

Eques Squamæ Appellatus.

Chr Weigel ex.

[illegible]

[redacted]

103.

ues Sanguinis Iesu Christi Mantuae.

104

Eques Spicæ.

105.

Eques S. Sepulchri Hieroſolymæ.

[redacted]

106.

Eques S. Sepulchri in Anglia.

107.

...s Ordinis Seraphinorum

108

Æques dictus Silentij. DD.

[redacted]

109.

Eques Spiritus Sancti in Gallijs.

Chr Weigel exc.

110.

Eques Stellæ in Gallia.

[redacted]

III.

Eques Stellæ in Sicilia.

112.

Eques S. Stephani.

EE.

[redacted]

113.

Eques Stolæ Venetijs.

[redacted]

115.

Miles Templarius.

[redacted]

116.

gnus Magister Teutonicorum .

Chr. Weigel exc. FF.

[redacted]

117.

Eques Teutonicus Eccleſiaſticus.

[redacted]

115

agnus Magister Deutonicorum.

[redacted]

119.

Eques dictus Tusini.

Chr. Weigel exc.

III.

Eques Stellæ in Sicilia.

112.

Eques S. Stephani.

EE.

[redacted]

113.

Eques Stole Venetÿs.

[redacted]

114

Eques Ordinis dicti Scultorum.

[redacted]

115.

Miles Templarius.

116.

Magnus Magiſter Teutonicorum.

Chr. Weigel exc. FF.

[redacted]

117.

Eques Teutonicus Ecclesiasticus.

115

..agnus Magiſter Deutonicorum.

[redacted]

119.

Eques dictus Tusini.

Chr. Weigel exc.

120.

Eques Velleris Aurei

G.G

[redacted]

121

Eques Vrsi in Elvetia.

122.

Sanctimonialis Ordinis Calatravæ.

[redacted]

123.

Virgo Hospitalaria Hierosolymæ.

Chr Weigel excud:

124.

Monialis Hoſpitaluria in Gallia.

HH

125.

Sanctimonialis S. Iacobi de Spatha.

[redacted]

126.

Sanctimonialis Ordinis S. Ioannis seu Melitensis.

127.

Sanctimonialis S. Mariæ de Mercede.

128.

Mon. S. Mariæ de Mercede discalceata

II.

129.

Sanctimonialis Ordinis S. Stephani.

Chr. Weigel exc.

130.

Ordo Foeminarum a Funiculo dictus.

132.

Ordo Fœminarum quæ dicuntur Familiæ Virtutis.

132.

do Foeminarum dictus a Securi.

KK.

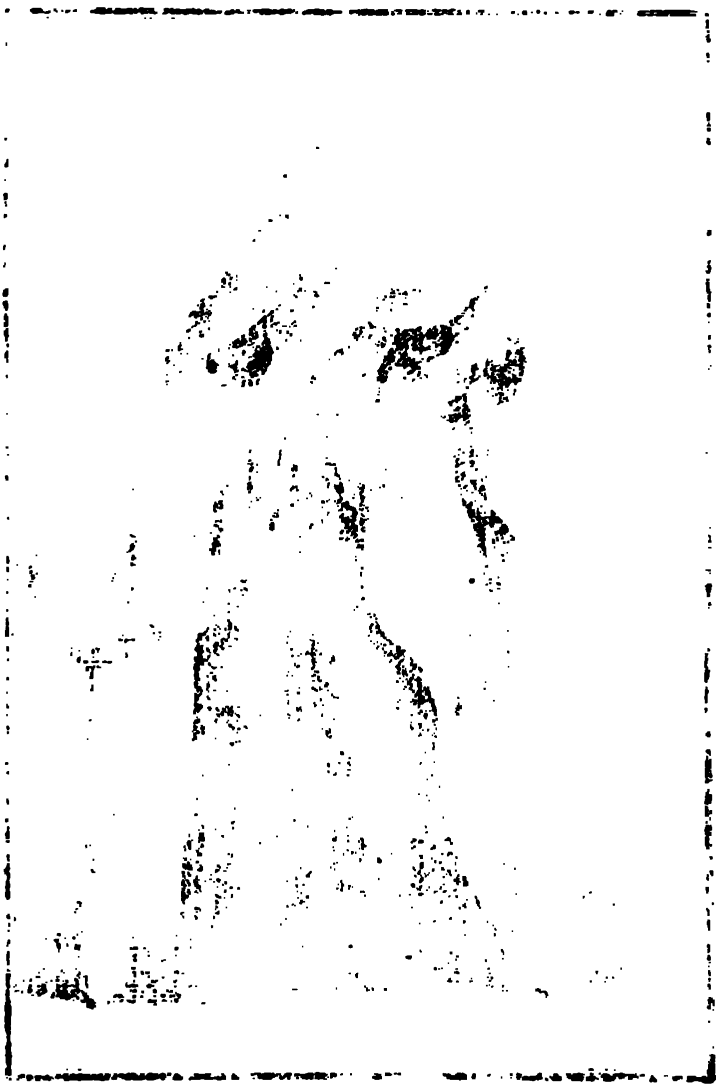
[redacted]

133.

Ordo Foeminarum vocatus Binde.

Chr. Weigel exc.

[redacted]

134.

Ordo Foeminarum dictus a Cruce.

135.

Sanctimonialis S. Rosaliæ Panormi.

Chr. Weigel exc.

136

Eadem Sanctimonialis in sacris actionibus.

LL

137.

Virgo S. Rosaliæ non dum Religioſa.

Chr. Weigel excud.

138.

Soror ad opera servilia admissa.

139.

Ordo Lune in Imperio turcico.

142

Eques Ordinis Tecuitlorum in Florida.

C. Weigel excudit.